

Ruslan Barkalov

Ціна помилки

Хмельницький
Видавець Стасюк Л. С.
2021

УДК 821.161.2
Д 36

Баркалов Р.А.

Ціна помилки – Хмельницький, Видавець ФО-П Стасюк Л.
С., 2021. – 284 с.

ISBN 978-617-7958-00-2

Який сенс людського життя? Що ховається за маскою щирої усмішки? Куди зникають улюблені герої і кумири? Чому маючи мільйонні статки людина залишається самотньою? Слава, гулянки, алкоголь, деградація... Чи здатна любов розірвати це злощадне коло? Чи можливе кохання між двома різними світами? І яка ціна кожної помилки, зробленої в житті...

Книга розрахована на широке коло читачів.

Видавництво подає твори у редакції автора, мовою оригіналу.

УДК 821.161.2

ISBN 978-617-7958-00-2

© Barkalov R, текст, макет, дизайн,
2021

© ФО-П Стасюк Л. С., друк, 2021

Зміст

Зміст.....	3
Частина I.....	4
Частина II.....	46
Частина III.....	76
Частина IV.....	110
Частина V.....	147
Частина VI.....	189
Частина VII.....	223
*****.....	275

Частина I

Він сидів біля вікна і дивився на вулицю... Там, надворі, була зима. Сніг окутав білою ковдрою все навколо. Вулицями ходили люди, гралися у сніжки діти. В одну мить він згадав своє дитинство, як ще й сам не так давно бігав з іншими дітьми граючись по дорозі. Пригадувалися різні моменти ...

Глава I

За дверима почулися чийсь кроки. То була баба – Параска, мамина мама. Останнім часом Радимир просиджував дома. Він майже ні з ким не спілкувався. Хлопець старався якомога менше кудись ходити гуляти ще від тоді як вступив до університету.

Інколи Радік ставав у спілкуванні просто не стерпним. Він вміло навчився ховати під маскою справжні почуття і показуватись грубим і жорстким з зовні. Це лякало знайомих і вони його покидали.

Двері відчинилися і до кімнати увійшла старша, років шістдесят п'яти – сімдесят, жінка. Це була саме вона - баба Параскева або як ще її кликав Радими – баба Параска. Все своє дитинство він провів біля неї. Їх багато що поєднувало. Однаковий темперамент, певні риси характеру, деякі спільні смаки. Дехто сказав би, що Радік був цілком «бабусиним хлопчиком». Може це було і справді так.

– І що ти там визираєш? – спитала баба Параска – Нема нічо нині. Зимно на дворі, мороз передають.

– Холод це добре – зітнув Радимир – Але це не мішає молодій людині кудись вийти вечором.

– То ти десь збираєшся йти?

– Так, думаю що буду йти. Погуляю трошки! Не переживай, я довго не буду!

– Йой, та же би'м не переживала як би м знала, що маєш якусь дівку! А то хто знає де будеш сунутися!

– Бабуля, не перегинай вже аж так! Я ніколи не «суваюся»! А нащо воно мені тепер!? Краще вчитимусь – а пошепки додав – з холодним розумом і льодяним серцем...

– Так, так вже такі як ти давно говорили! А потім поженяться на мах – мах... І що з того доброго?

– І нехай... Це їхнє право – засміявся Радік – Все бабуля, я буду збиратися!

Хлопець вдягнув спортивні, теплі, чорні штани, светер, теплу спортивну куртку, знайшов кросівки і вийшов на двір.

На вулиці було темно. Світили ліхтарі. Чути було де не де чийось не тиху розмову. Все готувалося до вечірнього відпочинку.

Нічне місто було навіть на багато кращим аніж можна собі було уявити. Він давно не бачив його таким. Всюди гірлянди, освітлення, ялинка. Усе ніби нагадувало початок фільму з області фантастики.

В центрі стояв храм. Він був чи не найвеличнішою спорудою цього маленького галицького містечка. Величезні, округлі з хрестами на вершках бані здіймалися до неба, ніби сполучаючи людей з Богом.

Двері були відчинені і хлопець вирішив зайти. Він вже давно не відвідував храму. Постійні біганини з навчанням, сесія, купа роботи. Все це не давало можливості нормально відпочини і вирішити свої релігійні потреби. Від брами до самих дверей вела красиво виложена плиткою доріжка. Радимир завернув у двір церкви і пройшов до дверей. Це були старі, масивні темні дубові двері. Хлопець привідкрив одну їх частину і переступив поріг.

В середині стояла напівтемінь. Тільки на самому переді світило кілька лампочок відкриваючи лики святих. Хлопець

пройшов кілька кроків і звернув на право. Він підійшов до бічного вівтаря на якому стояла статуя Христа, майже у повний зріст. Це було улюблене місце. Тут, за колонами, котрі тут зробили за зразком римо-католицьких костелів, його майже ніхто не видів.

Радимир сів на лавку. Зі стін і стелі на нього дивилися десятки святих. Здавалося, що вони хочуть до нього щось сказати, від чогось застерегти і лише варто хвилину почекати. «Боже, як то було давно! – подумав хлопець – А колись я тут бігав малим, під цими колонами. Колись був першим в церковній прислузі нашого міста. Колись... Як все міняється!? Хто я тепер? Чому я не відчуваю вже того запалу, що відчував колись? Того спокою? Тієї ж впевненості? Боже, не вже все настільки стало інакшим? Чи може я щось не розумію! Колись я був тут мало не щодня! ... Колись».

По якомусь часі він вийшов і перейшовши вулицю зайшов до магазину. Там не знайшов того, що шукав і швидко вийшов. І по якись хвилині згадав, що мав передзвонити до Олексія вийняв телефон з кишені і набрав номер.

– Привіт! Що робиш друже? Може ти вийдеш до міста?

– О Радик! Привіт! А ти де? Та ні, краще ти приходи! Поговоримо!

– Ну що ж! як кажеш! Я в дома – відповів хлопець – То може тобі щось взяти?

– Та ні, не треба!

– Тоді чекай так. Скоро буду!

Дорога від центру до дому Олексія була довгою. Радик вже аж почав нарікати на себе, що придумав собі сюди пертися та ще й в таку пору. «Ну і нащо мені він здався разом зі своїми розмовами? – думав хлопець – Та ж я поки прийду, то вже година мине... темні вулиці, голодні собаки, і я один тут як дурень! Лише місяць світить зверху і то... Ну це ж треба так!». Такі думки накривали його голову, створюючи

суцільну кашу в середині, що виражалась на зовні повною відсутністю цікавості до чого не-будь. Ідучи він не помічав людей, що наче сніговики миготіли перед очима, бо на дворі почав падати легкий, лапатий сніг.

Радмир проминув будинок міської ради, перейшов вулицю ім. Шевченка і звернув у малу вуличку, що виходила майже на самий кінець міста. Десь в її кінці жив його друг Олексій. Йти треба було ще досить довго. Тому він вийняв навушники щоб слухати музику. Однак довго насолодитися нею не вдалось.

На зустріч тротуаром рухалася якась постать. Радик скинув один навушник щоб почути кроки. Він впевнився що почув кроки людини. І що це не привид (не далеко знаходилось старе кладовище). Він заспокоївшись і продовжив у своєму дусі. Раптом, порівнявшись із Радиком дівчина глянувши на нього сказала:

– Радик привіт!

– Привіт! – машинально відповів хлопець. Він і не знав хто це. А втім, його це мало хвилювало.

Але вона зупинилась і повернувшись до хлопця продовжила:

– Як ти? Ти так змінився.

– Нормально! А ви хто?

Радик справді не впізнав хто це. Тай, зрештою, яка там була різниця хто. Сказав лише аби сказати.

– Не впізнаєш? – спитала незнайомка, і в її голосі почулося щось доволі знайоме – Невже аж так!

– Ну як би то сказати... Я ж трохи не дуже в темноті бачу! – відповів хлопець. Ні. Насправді він вже догадався хто це. Але просто не хотів далі продовжувати розмову.

– Ну як тепер згадав? – кинула дівчина і ступивши кілька кроків на зад і потрапила під світло прожектора.

Так, він її впізнав. Це вона. Тетяна – дівчина з минулого. Але колись вона була не просто дівчина – вона була для

нього усім! Він нею жив, нею дихав, нею летів, нею марив... А тепер?! А тепер, просто далеко і так чуже минуле, котре він уже ніяк не хотів ворухити.

Ті самі темні пасма волосся по куртці. Ті самі карі очі, що колись так з розуму зводили. Та сама хода. Навіть ті ж джинси. Йому все видавалося те саме хоч пройшло вже майже більше року.

– Що треба? – сухо спитав хлопець.

– То ти справді на мене образився! Послухай я...

– А я нічого тепер не хочу слухати! – перебив її слова Радик – Навіщо воно мені? Думаєш, що я тепер стану слухати те, що ти будеш придумувати!?

– Будь – ласка послухай! Я ж реально не знала, що ти мене любиш!

– Звісно що не знала. Бо не хотіла! А тепер зникни з очей.

Характер людини має властивість змінюватися під впливом різних факторів. І те, що Радик тепер став іншим не було чудом. Депресія, обман, образи – все це лягло важким відбитком на його ставленні до всього.

В Олексія в дома не було нікого. Хлопець сидів сам один сидів за комп'ютером. І, звичайно, грав ігри. Радик відчинив двері, тихенько піднявся сходами на другий поверх, і ввійшов до кімнати.

– Ого! – голосно сказав він – Дальше ігри граєш! Ти ще зовсім дитина!

Олексій мало не зірвався з крісла, добре таки перелякавшись.

– А то ти! Привіт! Чого не включиш світло?

– А так цікавіше! Я вже хвилини зо дві стою а ти .. нуль реакції!

– Та так трошки забувся.

– Ага, я побачив твоє трошки! Може тобі ще й коляску купити?

– Та ти дивлюся міняєшся! Що з тобою там зробили?
– Зі мною зовсім нічого! Ми ж не в школі Олесю!
Треба жити далі, розвиватися!
– Та ну! І що ми, по – твоєму маємо для цього робити?
– Просто жити! – усміхнувся Радик – Просто жити...
– Добре, добре досить твоїх філософствувань. Краще
ідемо разом в місто!

Ранок для Радимира був далеко не добрим. Ні, він не пив. Але краще б був вчора напився. Краще б він взагалі не виходив нікуди. Він пригадував вчорашню розмову з Олесем, зустріч з Танею і ще ... Так, саме це третє було для нього найгіршим ударом.

Це було по дорозі від Олексія, коли вони йшли у двох до центру. Вони ще про щось активно говорили. Хлопець пригадував що він ще навіть намагався пояснити щось своєму другові. Раптом, ніби з під землі з'явилась вона – Христина. Вона йшла навпроти них. Радик і сам не знав чому в його житті стільки дівчат і всі вони відіграють якусь роль: хтось подружки, хтось пасії, хтось просто знайомої. Але випадковостей нема. І це факт.

Христина була ніби і подружкою і пасією водночас. Але це було давно. Зараз вона Радика лише дратувала. Чому вона тепер йому перед очима. Чому просто не забуде і не зникне як багато інших. Чого знову хоче?! Він почувався ніби винним за те, що вони розійшлися нещодавно.

Так після Тетяни вони зустрічалися довгих три місяці. Їх стосунки були радше доброю дружбою аніж коханням, а сама дівчина грала роль старшої сестри а не дівчини. І це ставало для Радика вічністю, котра його обтяжувала. А тепер ця вічність мучить його сумління.

Радик встав і зібрався снідати. Але щось змусило його передзвонити до Олексія, котрого він залишив в компанії Роми і Славка (колишніх однокласників). Трубку довго ніхто

не брав і хлопець подумав, що Лесик вчора набрався. Тому дуже не награв думками. Він випив гарячої кави і вдягнувшись пішов до магазину за хлібом. Дорогою як завжди хлопець про щось думав. Його гризли різні думки, не давали спокою різні ідеї, лізли до голови дурні фантазії.

«Зима, сніг, холод – що і ще треба – думав Радик – Всі мають для чого жити, кого любити. А я ?... Зрештою, що з того? І так можна жити! Та ну, це ж вже егоїзм! Але теж варіант для існування! Ніяких проблем, клопотів, обіцянок, переживань. Тільки ти, тільки твоя музика, твій стиль, твоя робота, твої ідеї, котрих повна хата. І за все це тобі ніхто і ніяк не докоряє!»

– Дайте будь – ласка чорний, батон і дві булочки!

Йому ніхто не дзвонив хоча минав уже котрий день, відколи Радимир був дома. Всім було байдуже до вчорашнього друга. А він відчував непотрібність нікому. Всі просто забули за нього. Кому потрібен друг, котрий не підтримає компанію, що збирається напитися чи розмову про так йому неважливий футбол. Ну хіба це нормальний хлопець, якщо він не любить дивитись бокс і пити пиво!?

Так, саме таким незвичним був Радимир. Він часто дивився на все іншими очима ніж його однолітки. І тому не мав компанії, друзів зате мав авторитет доброї дитини. І це його повністю влаштовувало. Хоча як і всі нормальні люди він прагнув бути з кимось, ділитися з кимось усім, жити заради чогось і бути таким як інші.

Минали години а в кімнаті була мертва тиша. Радик щось писав. Ніхто його не турбував і це давало змогу повністю зосереджуватися на собі і своїй роботі. На столі стояла порожня кружка і від кави, купа листків, кілька ручок, папери. За столом сидів Радимир і в цій повній тиші, заглиблений у себе писав. Його рука ковзала по паперу швидко і точно. Він вдивлявся в рядки ніби хотів побачити

те, що десь пропустив. Очі були втомленими але вони сяяли. Так вони завжди блищали радістю, коли він закінчував якусь роботу. Хлопець перевів подих і відклав ручку. Нарешті. Можна сказати, що все вже закінчено. Тепер він може з цією купою паперів кудись піти. Хлопець був щасливим як дитя. Цю тишу порушив телефонний дзвінок. Телефонувала непрохана гостя – Інна. Це була так «звана подруга». Хоча дружбою це було вкрай важко назвати. Радимир довго не хотів відповідати на дзвінок але настирливість дзвоніння бала своє.

– Алло!

– Радик привіт! Будь – ласка не кидай трубку, будь – ласка! – вона плакала.

– Якщо ти нагадалася поговорити – то я зайнятий?

– Навіть не знаю з чого почати! В мене проблеми, Радик, великі проблеми! – схлипувала дівчина в трубку – Мені просто страшно говорити!

– І в мене проблеми. І що з того!

– Радик, розумієш в мене велики проблеми!

– А мені то що?

– Порадь щось! Ти ж друг!

– Я?! Відколи? Хіба не ти мені сказала, що ніколи не була моїм другом не давно по телефону!

– Ні, ні зовсім ні! Ти мене не так зрозумів!

– А як то я мав розуміти? – вже розсерджено крикнув в трубку Радик – А знаєш що... Піди ти... краще до своєї компанії, котру ти так високо цінувала. Їх питай, що тобі робити! А мене більше не чіпай! Зрозуміла!

– Чому ти так!? Будь – ласка, мені нема до кого звернутися. Ти ж знаєш! Не кидай мене!

– А навіщо мені тебе? Коли тобі було класно – то ти про мене забула! Я теж людина! І маю свої проблеми! А тепер забудь мій номер і більше ніколи і ні за яку ціну не дзвонити мені! – і він закінчив розмову.

Це було надзвичайно важко. В душі щось мучило, не давало спокою, гризло. А з іншого боку він почувався цілковито правим і змінювати більше щось не збирався. Та й чому це він має думати про когось?! А хто думає про нього?! Після того як вона поступила з ним обізвавши при всіх ідіотом і потім ще й сказала, що ніколи з ним не була другом. А тепер ще й хоче допомоги! В середині аж горіло все. Радик заспокоївся. Він зробив на кухні собі ще одну каву і сів за чистий папір.

В голові було порожньо. Нічого написати не вдавалося. Думки повністю покинули голову. Хлопець знав, що йти проти себе буде марним. Тому просто допив каву і вдягнувшись вийшов на вулицю.

Було вже після обіду. І як то буває зимовим часом сонце вже сідало, морозець починав пощипувати, люди поверталися з роботи. Радимир взяв навушники і включивши собі серію своєї улюбленої музики під настрій пішов полазити вулицями.

Глава 2

Середа видалася для Радика не вдалим днем. Він цілий ранок бігав по кімнаті і шукав у що б то йому одягнутися. Нарешті було вирішено – він одягне старі джинси, чорний гольф і куртку. Хлопець збирався кудись їхати але про це нікому не говорив. Він швидко, навіть не поснідавши, вибіг з дому. На тому боці дороги чекала червона дев'ятка.

– Ми запізнюємося! – злився Олег – Ти би швидше міг!

– Та міг би, міг але... – відповів Радик.

– Добре, добре їдемо!

Машина швидко рвонула з місця і зникла за поворотом.

Поїздка була довгою і виснажливою. Однак, вона давала свої плоди. Радимир знайомився з багатьма людьми,

дознавався багато цікавого, відкривав для себе новий світ. Світ інших людей.

На дворі була майже ніч. Вони щойно повернулися зі Львова. Цього разу відбувалася зустріч літераторів і Олег був запрошений як кращий викладач і поет. Ну а також і як критик. А так як Радимир пробував себе в літературі то Олег користуючись нагодою представив аудиторії хлопця. Всі були в захваті від молодого Радимира. Звісно що. Аджеж в будь-якій компанії завжди спочатку «раді бачити свіжу кров». А він був надзвичайно втомлений але щасливий як ніколи. Це в перше його представили не просто як того що «він зі мною» а як особистість. На вулиці не було нікого і тільки ліхтарі освітлювали засніжені вулиці міста.

Радик йшов не спішуючись. Він насолоджувався вечірнім містом. Це було в перше за багато років, відколи він перестав тут жити. Тоді місто стало для нього якимось чужим. Але тепер воно знову вдихнуло в нього новий сенс життя.

Раптом задзвонив телефон і Радик ніби пробудився від сну. То ж міг дзвонити в такий час. Він витягнув мобілку з кишені і побачив що дзвонив той самий Олег.

– Радик ти ще не спиш? – були перші слова Олега.

– Та ні. А що сталося?

– Нічого! Просто я забув тобі сказати, що на завтра маю запрошення від Олександри Вікторівни. Я обмовився їй, що ти теж будеш. То як?

– Ну якщо так то буду!

– О, це я принципі і хотів ще почути на нині від тебе!

Бувай!

І що він там робитиме завтра – хлопець не знав. Зараз його це мало цікавило. Що принесе завтрашній день нікому ще не було відомим.

Олександра Вікторівна була його вчителькою і чи не єдиною людиною в цілій школі, котра зрозумінням ставилась до його витівок. Вона була ніби справжня подруга. Хоча так

говорити буде занадто. Олег справді дещо перегинає палку. Ну і як він пояснить свій візит? Що скаже? Як це він отак просто візьме і прийде? А якщо так якійсь будуть ще гості – то як буде виглядати? Але це буде завтра. А зараз він просто ляже спати. І віддасться у обійми сну.

В кімнаті подзвонив телефон. Він дзвонив довго і настирливо тому Радик хоч і спав ще солодко все одно мусив встати і підняти трубку.

– Алло – ледь спросоння пробурмотів хлопець.

– Ти ще спиш? Ану піднімайся? Сподіваюсь, ти не забув де ти маєш бути нині? – це був Олег.

– Та не забув, не забув – бурмотів Радик

– В четвертій маємо бути там! Так що давай! В половині четвертої я заїду по тебе!

– Дякую! Буду готовим..

Хлопець ще наполовину спав. Але треба буде і він таки буде готовим. Бо ж якщо вже пообіцяв ну то нема ради.

В домі не було нікого і Радик почав шукати, щоб то йому наразі одіти. І от нарешті попросована сорочка, чорні джинси, черевики, чорний светр і пальто.

Їсти він нічого не міг тому обійшовся своїми любимими бутербродами з чаєм. А час проминув так швидко що не встиг і оглянутись як вже треба було виходити. На годиннику вибивала половина четвертої і Радик одягнувши пальто вийшов на вулицю. В зимі в цей час починає смеркати. На заході падали ще останні промені сонця. Морозець пощипував за вуха. Сніг рипів під ногами. Деревя були вкриті білою ковдрою і виглядали так красиво, що аж хотілося їх сфотографувати.

Машина вже стояла навпроти Радикового дому. Видно було, що лише щойно під'їхала, бо ще сліди були свіжі. Радик відкрив дверці. Там був лише Олег. Хлопець

привітався і сів до машини. Через кілька хвилин вони вже були вже біля Олександри Вікторівни.

В домі світилося у всіх кімнатах. Видно що були якісь люди. Вони обидва вийшли з машини і зайшли у хвіртку.

– Добрий вечір Олександра Вікторівна! Привів вас дивіться кого! – мовив з порога Олег і вказав на Радимира – Пам’ятаєте цього парубка?!

– Та чого не пам’ятаю! Та ж я його вчила! – відповіла жінка – Як ти Радик?

– Дякую, добре! Доброго вам вечора!

– Ну то проходите, проходите до кімнати! – запрошувала Олександра Вікторівна – Там вже всі чекають! Гості для мене тепер особлива радість!

– Тобто? А колись що? – спитав мимоволі Радик.

– Та, знаєш Ради, тепер коли всі пороз’їздилися а я залишилася одна, хочеться з кимось поговорити! Тому особливо коли багато людей – значить живіше в дома!

– Ну так – вчитель виходить на пенсію а навик залишається – засміявся Олег.

– Добре, добре, не будемо мучити гостей цікавістю – мовила Олександра Вікторівна – Краще ми зайдем. Там і поговоримо.

Час йшов дуже швидко. Радимир перезнайомився майже з усіма гостями, тепле спілкування. Особливо на нього звернув увагу Володимир Сергійович Безбородько. Цей незнайомий пан був одним із гостей. Він приїхав з Києва, був літератором а можливо ще й поетом чи письменником а також входив до національної спілки письменників України. «Серйозний чоловік» - як подумав собі про нього Радик.

Цей Безбородько найбільше говорив. Він завжди міг підтримати розмову, пожартувати, зняти навислий конфлікт. Біля нього сидів Олег, котрий йому розказав про свого друга. І тепер він активно цікавився Радиком. Розмова була довга але цікава.

На прощання Безбородько попросив принести йому той рукопис твору, про котрий йому сказав Олег. Це був великий роман під назвою «Схід кривавого сонця», про історію, війну одного народу і його шлях до об'єднання.

– Це дуже цікаво! – промовив Володимир Сергійович – Я дуже прошу, щоби ти завтра мені його приніс! Я дуже хочу це бачити! Чесно!

– Добре! Якщо вас це не обтяжить, читати записи!

– Та ну що ти! Мені навпаки цікаво! Я з нетерпінням чекатиму твого приходу!

– Дякую, я постараюсь! На добраніч!

– Добраніч юний Фауст!

Цієї ночі Радик спати не міг. Він думав. Згадував все, що з ним сталося останнім часом. Скільки всього. Скільки разів йому допоміг Олег. Якби не він що б міг він сам! Ким би був!? Тепер він має багато знайомих, друзів, людей з котрими цікаво спілкуватися.

Він став зовсім іншим. Все змінилося. Але й змінювався сам Радимир. І він це відчував. Він вже не такий хлопчак як раніше. Змінилися смаки, переживання, світогляд. Відійшли в минуле кумири, розлетілися ілюзії. Ким тепер був Радимир Воловський?! Хто він насправді!? Хлопець думав про це. Але так і не знаходив ніякої відповіді. «Що це дар чи кара? – питав сам себе – Хто я тепер? Чому так? Чи може якимось інакше? Що сталося зі мною? Де той малий, допитливий, довірливий, чесний Радик? Куди він подівся? ...». І з такими думками він засинав в цю ніч.

Ранком Радик прокинувся дуже швидко. Він лежав на ліжку і дивився на стіну. Хлопцеві не хотілося ще вставати. Він поглянув на годинник. Було лише пів на сьому. Радик не знав чи йти йому до Безбородька чи ні. Його мучили сумніви, питання. Для чого все те? Ну і що він скаже? Як то виглядатиме в кінці кінців?! Година часу видалася справжнім

випробуванням. На голову лізло все. Можна було зійти з розуму від такого пориву думок.

Врешті решт прозвонив будильник. Радик встав. Він ліниво вбрав штани і пішов снідати. В дома не було нікого. Мама була на роботі. Баба Параска з самого рання поралася біля курей, качок та інших жителів її сараю. Тому в хаті було дуже тихо.

Він зробив собі міцну каву і сів за столом. Він дивився у вікно. Зима стояла у повній своїй силі. Хлопцеві ну аж ніяк не хотілося нікуди іти. Він забрався до себе в кімнату і сів за комп'ютер. Нічого нового не було. Все давно старе діставало, викликало повну відразу. «Ну що ж – думав про себе Радик – Що робити? З самого ранку іти якось не гарно! А потім може він уже поїде. Так я і піду і його вже не буде! От і вирішено. А що зараз... Може взятися за щось? А може просто забити на все і піти спати!». Але довго так йому думати не судилося. Десь в кухні почулося чийсь тупотіння. Відкрилися двері і показала голова баби Параски:

– Ти вже встав? От і добре!

– Так встав! Лише щойно!

– Ну то піди до міста купи хліба і може ще чогось!

– Бабуль, а може пізніше!

– А пізніше не буде – не вдоволено бурмотіла старенька – Та скільки там того! Встав зробив та й все! Їсти ж щось треба буде!

– Та добре, добре! Зараз! Я може попробую поїхати!

– Та ну! Зрештою як хочеш!

Гараж являв собою дерев'яну будівлю з залізними дверима. В середині стояла стара синя четвірка. Темні вікна. Нові скати. З усього видно, що машина доглянута. В середині сидіння чисті, панель протерта. Так, Радик доглядав її.

Хлопець сів в машину. Як давно він вже нею не їздив. Різко запустився стартер і машина видавши звук завелася. «З пів обороту – сказав тихо сам до себе Радик – Аж дивно! І стоїть

ніби вже скільки а ще як працює! Супер!». Він рушив з подвір'я.

Дорога була чиста, як на зимову пору. Видно що зранку проїхав грейдер. Та й машин не було. Це було самозрозуміло. Бо ж усі ті, хто їхав на роботу то вже поїхали. Або ж будуть їхати пізніше.

Радик припаркувався біля самого магазину. Він вийшов, закрив машину і зайшов у двері. Хлопець не любив ходити по магазинах. І тому якщо треба було щось купляти він швидко справлявся, щоб менше лазити. Так було і цього разу. Він вийшов з магазину з пакетом і відчинивши дверцята поставив його на заднє сидіння. Тепер можна було повертатися додому. Але він не поспішав.

В машині дзвонив телефон. Це був його друг Олексій. Чого ж він хоче в таку ранню пору доби – виникало питання. Але Радик все ж відповів:

- Привіт Радик! Що ти робиш?
- Та нічого надто важкого! А що ти хотів так рано?
- Нічого просто ... подумав що ... Слухай можеш мене відвести в лікарню?
- Можу. А що сталося? – допитувався Радимир – За кілька хвилин буду біля тебе!
- Нічого страшного! Просто хотів ..
- Ти чогось мені не договориєш!
- Приїдеш все обговоримо!
- Добре! Тоді чекай! Я вже їду!

Він гнав машину як навіжений. Те що він ніколи так не їздив по місту зараз його мало цікавило. Машину заносило на поворотах. Стрілка показника стрибала до вісімдесяти. Кілька хвилин і от вона – хвртка Олексія. Радимир почав відчувати якісь не домагання. Йому важко було дивитися на дорогу. Пекли очі. Горіло лице. Відчувалася повна в'ялість організму. Але хлопець цим мало переживав. Він зупинив

машину. Олексій сів на переднє сидіння і вони швидко рушили. За кілька хвилин машина уже неслася по місту.

– Але ти женеш! Може трохи легше!

– Боїшся? – спитав сміючись Радик – Не переживай, в мене скати зимові!

– Так, але я не самогубець! А все ж може трохи скинеш!

– Ти так і не сказав, що сталося! Ну я б хотів знати чого ти до лікарні зібрався!

– Та як тобі сказати... Ну, розумієш – вчора в одному кафе...

– Ти когось побив? – спитав не відводячи очей від дороги Радик – Чи тебе?

– І я і мене! Треба здати аналізи... – Олексій мовчав. Він чогось не договорював.

– Думаєш аналізи... Побої друже! – посміювався Радик – Чи ти лягаєш?

– Може, давай, замнемо цю розмову! – різко відповів Олексій.

– Добре! А от ми і на місці! Ну все бувай! Бережи себе і не засиджуйся там довго!

– Дякую друже!

Радимир розвернув і додавши газу швидко скрився за поворотом. Він летів кулею. Така швидкість була не для нього. Але сьогодні хлопець чомусь гасав наче сам не свій. Вже майже біля самого дому задзвонив телефон. Дзвонив невідомий номер.

– Слухаю – підняв трубку хлопець.

– Привіт друже! Пам'ятаєш ще мене? Вчора ти обіцяв показати мені щось! – це був Безбородько.

– А так – пам'ятаю! Так я ...

– То поспіши бо я до вечора вже поїду!

– Добре!

– І рушся юначе! Це в твоїх інтересах!

– Дякую! Зараз буду!

Машина на повній швидкості вискочила із за повороту. Ось воно подвір'я Олександри Вікторівни. Хлопець зупинив машину. Думки неспокою і далі гризли його. Якийсь внутрішній страх не давав встати і піти. Щось сковувало руки і ноги. Все було таким якимось близьким і далеким водночас. Кілька хвилин – треба йти.

Радимир не квапливо вийшов з машини, взяв папку, що лежала на іншому сидінні і пішов до хати. Раптом перед самим носом хлопця двері відчинилися і на порозі постав той самий Володимир Сергійович. Він стояв, наче чекав когось. Його коротенька сива борідка, широкі плечі, добрий погляд робили подібним до якогось казкового дідуся чи доброго гнома.

– Ну, от! Ти вже! Швидко! – задоволено сказав Безбородько – Молодець!

– Ну як ви сказали так я зразу ж...

– Це добре що так швидко реагуєш! Заходь до хати.

– Дякую, я не хотів вам мішати...але..

– Ти не помішаєш, повір! Я поволі спішу!

В кімнаті було чути як хтось говорив. Це була Олександра Вікторівна і Вероніка. Остання була дочкою Володимира Сергійовича. Вона приїхала з ним відпочивати в гори і разом з татом заїхала до його знайомої. Вероніка була років сімнадцяти. Висока, чорнява з довгим волоссям, тонкими пальцями, маленьким носиком, великими карими очима, маленьким пухленькими губами. На перший погляд вона здавалася Радіку грубим, не вихованим, нахабним дівчиськом з столичною розбещеністю. Дещо в ній такого і справді було.

Хлопець пройшов до великої кімнати. За ним слідом зайшов Володимир Сергійович і закрив міцно двері. Це насторожило хлопця. Напевно буде якась серйозна розмова. І справді вигляд Безбородька був дещо іншим ніж перше. Він був

більш суворішим, серйозним. Хлопець сів на крісло біля столу і чекав на те, що скаже цей старий сеньйор. Але той не поспішав із розмовою. Нарешті Радимир знайшов в собі сили почати першим:

– Не хочу здаватися наглим, але ви мені хотіли щось сказати? А тепер мовчки дивитесь на мене...

– Ммм... – старий ніби пробудився – Та ти таки справді цікавий малий! І мушу визнати – твір твій мені страшенно сподобався. Я хочу показати його своєму другу із нашої спілки – Василю Михайловичу, якщо ти звичайно не проти!

– Ні, зовсім ні! – якимось байдуже відповів Радик – Думаєте він поділятиме вашу думку?!

– Я ще не знаю! Але думаю що так! Ти дуже талановитий! Розумієш це справді гарний твір!

– Можливо не до кінця! І що ви збираєтесь йому сказати!

– Це не головне! Але якщо все буде добре – ти готовий приїхати до мене, в Київ?

– Ну не знаю! У мене там немає знайомих... та й...

– Це не проблема! Он у мене дочка є! Вона тебе навчить, покаже, розкаже...

Розмова була довгою. Радик розумів, що його може чекати. Але в це якимось не вірив. Та й хто він такий – звичайний хлопець із маленького містечка десь на західній Україні! Розумів це краще ніж будь-що інше. Знав, що його просто можуть кинути. Тому чемно подякував але в душі не вірив ні одному сказаному слову.

Вже було по полудні коли вони вийшли з хати. Безбородько мав їхати. Через три години мав бути поїзд на Київ а вони ще й з дому не вийшли. Сонце почало сідати, морозець пощипував. Хлопець запропонував підвести їх до автостанції, котра знаходилась в двадцяти хвилинах ходи від Олександри Вікторівни.

Радимир вже збирався спати аж раптом задзвонив телефон. Номер був невідомим. Хлопець спочатку трубку не хотів брати але потім все ж взяв.

– Ти чого так довго не підносиш трубку? – почувся доволі знайомий голос – Сподіваюся, що ти ще не спиш!

– Та майже ні! – відповів Радик – А що сталося?

– А ти як думаєш – чому я тобі дзвоню!

– Ну я не знаю! Мало що може бути! – дивувався

Радик. Він навіть не знав з ким говорить.

– То ти не впізнаєш мене? – нарешті мовив голос.

– Та якось трохи не дуже...

– Володимир Сергійович! Тепер впізнаєш!/? Так от, що я тобі скажу юначе дорогий: твій твір пройшов конкурс у нашій спілці і ще у двох журналах – і переміг! З чим я тебе вітаю!

– Дякую дуже!

– Ну це лише перше! А друге таке – необхідно тобі приїхати і самому з'явитися до нас! Дуже прошу не тягни з цим! Шанс один на тисячу. А той на мільйон!

– І коли я маю прибути?

– Завтра! Сядеш потягом на Київ і за кілька годин будеш на місці! Не переживай! Тебе зустрінуть!

– Добре... – ледь говорив Радик – Я постараюсь....

– Ну постарайся, постарайся друже!

Цілу ніч Радимир майже не спав. Він думав. Страх побирав його. Мучив. Тиснув з усі боків. Він не знав, що йому робити. З одного боку – він дуже хотів поїхати, прагнув визнання, побачити світ, показатися – а з іншою... Так, з іншого – він боявся, що якщо все провалиться – то він взагалі не матиме що робити на цьому світі.

Все це було важким випробуванням для юного «Майстра». Але він ніколи не пожаліє, що зробить свій вибір. В подальшому саме це стане сенсом його життя. Змінить його

історію. Зробить його популярним. А зараз він лише простий Радик з маленького містечка на Галичині. І що чекає його завтра ніхто не знає.

Глава 3

Поїзд рушив рівно як сказав Безбородько. Дорога була довга і Радик не придумав собі нічого кращого як одягнути навушники і слухати музику. На сусідній лавці сидів молодик. На вигляд років двадцяти п'яти. Світловолосий, в світлих джинсах, куртці і чорних шкіряних рукавицях. Він спочатку сидів. Потім говорив з кимось по телефону. Потім кудись вийшов і нарешті по якомусь часі повернувся. Десь через дві години після початку подорожі молодик вирішив заговорити до Радимира. Він говорив ламаною.

– Привіт!

– Привіт! – відповів Радик.

– Ти куди їдеш?

– До Києва! А ти?

– Також! А там...

– До родичів? – перебив Радик.

– Ні! Я лечу до Америки! Робота така! Мене звати Рікардо! Можна просто Ріккі

– Радимир Воловські! Можна просто Радик!

– І ти до родини?

– Та ні! – Радик не хотів говорити незнайомцю чому насправді він їде.

– Все одно класно!

– Ну так! – погодився Радик – Особливо якщо тебе запросили!

– О, ну так це круто! Мене теж свого часу запросили! Я сам з Італії. Працюю в США. А тут знімали рекламний ролик.

– То ти рекламний агент – почав усміхнувся Радик.

Реклама на той час була чимось новим для пострадянського простору. З екранів телевізорів красиві, шикарні джентельмени і шикарні пані розповідали про різні речі, підкреслюючи їхню необхідність у вашому. І кожен, хто дивився це десь підсвідомо вірив у цю «байку».

– Ну щось подібне! Я придумую рекламу для різних товарів, послуг... І за це отримую гарні гроші. В мене в Карпатах тітка живе.

– То у тебе ще й українське коріння!

– Ну так... Не заперечую... А ти? Чим займаєшся?

– Я студент! Іноді пишу щось. Зараз їду до Києва, до одного пана, котрий читав мій твір і зараз хоче мене представити там десь у себе...

– Круто! Вітаю! Удачі тобі! Доречі, якщо хочеш запиши мій номер! Матимеш час – телефонуй! Ти класний хлопець! Добре мати другом таку людину!

Поїзд нарешті зупинився. Це був вокзал у столиці України. Радимир розумів, що він тут в перше і нічого не знає. Страх, що його кинули ставав все більшим і більшим. Хлопець витягнув телефон і набрав номер Безбородька. Гудки йшли довго. Ніхто не відповідав. Раптом хтось відповів. Почувся жіночий голос:

– Нарешті! Ти де?

– Я на вокзалі! А...

– Це я – Вероніка! Не впізнав?

– Ну трохи...

– Тоді виходь на центральні двері! Я чекаю там!

– Та добре! А ще би я знав де вони знаходяться...

– Ти що ніколи не був в Києві?

– Це вперше! Так що якщо я заблуджу – то вибач!

– Нічого знайдемо тебе якось! - засміялась дівчина.

Радимир взяв сумку і пішов шукаючи якісь «головні двері». Він напевно б шукав їх ще досить довго якби випадково не стикнувся з тим же таки Ріком, котрий теж щось шукав.

– О привіт! І з нову таки зустрілися! – засміявся Рікардо.

– Земля ж кругла! – відповів Радик – Доречі, не підкажеш де тут головні двері? Буду тобі страшенно вдячним!

– Ось іди сюди – і він вказав рукою на ліво – А там побачиш каси от тобі і головні двері будуть.

– Ой щиро дякую! Щасливо тобі!

Радик пішов як вказав йому Рікі. Через секунду хлопець був уже біля головного входу на вулицю. Що правда тепер треба було знайти Вероніку. Він витягнув телефон і збирався набрати номер аж раптом почув за плечима чийсь голос:

– Ну нарешті! – це була вона. Та ж сама. Нічого не змінилося. «Боже, яка ж вона красива! Прекрасна Афродіта! Вона божественна! Господи мій!»

– Ну, довго будеш витріщатися на мене!?! – ця репліка вернула його на землю.

– Привіт! Я просто....

– Спиш на ходу! Нічого виправимо!

– Емм... я ... а...

– Тато на роботі! Ми зараз візьмемо таксі і поїдемо до нас!

– Уу...

– Що? Це ж три зупинки! Чи може ти хочеш пішком?

– О, це значно краща пропозиція!

– Жартуєш?! – дівчина глянула на нього як на божевільного.

Вони йшли зимовими вулицями . Він оглядав кожен куток, кожне вікно, кожну людину. Вона ж йшла з похмурим виглядом. Що вона думала? Що змушувало її очі заблищати якимось дивним вогником? Чому серце так билосся швидко? Де поділися всі думки з голови, котрі ще так мучили цілий ранок? Що це за нове якість відчуття, котре забирає розум і розпирає дихання?

Радик ішов спокійно, хоча його переповнювало якесь не зрозуміле відчуття. «Боже, що я тут роблю? – питав себе хлопець – Для чого все це? А може це просто сон? Невже це мені не сниться? Невже це все насправді? Невже це зі мною зараз відбувається?...»

Так минуло всі три зупинки в повному мовчанні і тиші. Кожен намагався зрозуміти, що ця зустріч для нього означає. Чому така зміна різко відчутна в серцях. І хоч вони мовчки дивилися одне на одного все було і так ясно, що щось не так як завжди.

– Ну от ми і прийшли! – нарешті почувся голос дівчини.

– Гарно тут! – захоплено сказав Радик – Ти тут живеш?

– Так, з татом! Проходь! Зараз лише одинадцята, тому що робити будеш?

– Не знаю... а ... Коли прийде?

– Ввечері! Пізно! Так що лягай спати! Там твоя кімната – і вона вказала рукою на двері з права в кінці коридору.

– Дякую тобі! Але я ще спати не хочу! Надто рано!

– Нічого собі рано! Ти ж з дороги, та ще й пішком скільки йшов!

– Три зупинки! Це мало! Дуже мало! Якигось два кілометри.

– Досить! Я б сказала навіть більше ніж досить!

– Це дуже мало! Я більше ходив! Завжди! Це здорово!

– Ага і потім ледь дихаєш!

Хлопець пройшов до кімнати вказаної Веронікою і поклав сумку біля порога. По середині стояло велике ліжко. З боку по ліву сторону висіла на стіні велика картина. Це була картина (ясна річ не оригінал) якогось італійського художника на тему Данте «Божественна комедія». Сюжет був саме таким, що Данте з Вергілієм розмовляють з одним із

«мешканців» пекла. У кутку стояла тумбочка. По середині на підлозі лежав великий темно-червоний килим. Вікно виходило на внутрішню частину двору, тому хлопець бачив лише те, що там робило і аж ніяк не вечірні вулиці великого міста. Радик пройшов кілька кроків, поглянув у вікно, оглянув картину і посміхнувся. Так, цей сюжет йому знайомий. Він страшенно любив цей твір. І тепер ця картина бавила око.

– Ну, якщо хочеш щось їсти то... Коротше, на кухню пройдеш.

– Дякую! Я б не проти випити гарячого чаю.

– Тоді роздягайся і ходи на кухню – дівчина вказала на двері рукою.

Радик скинув куртку, з сумки витягнув інші штани, переодягнувся і вийшов з кімнати.

На куні було чути чийось розмову. Йому спочатку здалося, що там хтось є. Але потім прислухавшись почув, що то Вероніка по телефону говорила з подругою. Розмова була частково і про нього.

– Так. Думаю що ні...Света, я ж тобі говорила, що не можу. Але ж ти наглотна! Ну не можу я більше так! Ну і як ти це собі уявляєш!?... Светка, ти думаєш, що говориш!? Та ще он приїхав на мою голову цей... а що тато...Ага, запросив а сам звалив на роботу... та.. так...точно і що? Блін Света... ой ..

– Вибач якщо перебив! – на порозі стояв Радик – Я вийду!

– Ні стривай! – вона поклала трубку.

– Ти з кимось говорила тож я не хочу вам заважати, щоб не було тобі через мене незручностей...

– Та що ти! Все добре! Сідай! До речі чай який будеш?

– Ну, якщо ти зробиш то будь – який!

– Аж так! В тебе так нема смаку?

– Ні так довіряю твоєму!

– Ого! Ну тут ти зробив дурницю! – дівчина обренулася до однієї з кухонних шафок і щось почала там шукати.

– Чого ж так? Може скажеш, що у тебе поганий смак!

– Особливий! Ну але як хочеш! Сам просив!

Чай справді був далеко м'яко кажучи не чай. Але Радик випив. Голодний, змучений, з дороги – йому було байдуже що то таке. Хоч насправді вже після першого ковтка у нього на очі набігли сльози. «Ну і чайочок! – подумав хлопець – Смак справді особливий! Не те слово! Можна ноги протягнути! О Боже, а як він дико смердить! Це ж домішки якихось трав! Жах просто!». Але на зовні навіть ні одним знаком не видав своїх думок.

– Мммну... не поганий чай! Не знаю, що ти там мала на увазі, як говорила, що я зробив дурницю... Але він мені сподобався. Дякую!

– Рости широким!

– А ти чим займаєшся, якщо не секрет?

– Чим хоч у тим і займаюся! Це гнилий підкат.

– Просто спитав! Цікаво стало!

– А ти завжди такий цікавий чи після «порції чаю»?

– Ти знущаєшся з мене! Я лише просто задаю питання людям, коли мене щось про них щось цікавить.... Доволі не часто...

– А ти сам звідки такий мудрий взявся?

– А ти як думаєш? До тепер не знаєш звідки діти беруться! – почав грубити Радик.

Він справді відчув певний холод у голосі дівчини. І тому вирішив, що це просто «комплімент за комплімент». Він не був аж надто ввічливим і не надто говірким з людьми, тому для нього кожне слово було ніби сигналом для «атаки». Розмова справді не дуже клеїлась. І тому хлопець вирішив «з'їхати» поки не зайшли в тупик.

Він просто вийшов і пішов до кімнати. «Холодно, зима... Найкращий час для того щоб... щоб просто відпочивати.... А вона справді не при собі була, коли побачила, що я почув розмову... дика якась... та хай із нею... що мені до того... у неї тато крутий.. мама теж напевне шишка десь... А що я? Хто я для таких як вона...Хто..».

Відчуття, що поволі переходили в солодкий, кольоровий сон танули, губилися, покривалися туманом. Скільки він пробув у такому стані десь там у напів задумі і наполовину забутті – ніхто не скаже. Але напевне достатньо довго. До кімнати хтось увійшов. Було чути чийсь кроки. Радик трохи припідняв голову і побачив перед собою обличчя Безбородька. Той стояв і дивився на сонного хлопця і щось про себе бурмотів.

– Ага... А ти бачу вже встиг і проспатися! Молодець, часу не марнуєш! Це добре! Завтра треба буде цілий день на ногах бути тому ходи щось поїж!

– О, дякую! Я.. я цей... ну.. Не дуже голодний...

– Ну все одно варто! Ти ще не пробував як смачно готує моя донечка! Тобі дуже сподобається! – запрошував старий.

Що правда остання фраза змусила Радика занепокоїтися про свій шлунок. Він ще добре пам'ятав той чай. «Ну аж ніяк не добре – думав про себе хлопець – Бачив я вже її можливості на кухні! Господи! Та вони мене отруїти можуть з такими темпами!»

– Ну в такому разі мушу піти!

– А ти цікавий малий – усміхнувся Володимир Сергійович – Люблю таки людей!

«Ще б не любити! Сам запросив! – далі невдоволено подумки бурчав Радик – Я що просився сюди! Тепер терпи мене...».

На кухні побутувала якась невидимо напружена обстановка. Що саме є її джерелом Радик не міг точно визначити. Однак,

це йому явно не подобалося. Тиша яка була, здавалася для нього гробовою. Він не знав з чого почати але так терпіти теж не хотів.

– Тобі ще раз чаю чи може ... – спитала дівчина звертаючись до Радика.

– А кави не можна?

– На ніч!?! – здивовано спитав старий – Ти ж спати не будеш!

– Нічого страшного! Спатиму! Зрештою, я і так не сплю довго! Коли тиша краще про щось думати!

– Ов, то ти любиш тишу! Любиш її слухати. Доречі, твій твір ... Його визнано кращим серед всіх початківців! Ну і тому ти тут...

– Ну так... Якби не ви – то ...

– А що я? Я лише показав їм те, що ти мені дав! Прямо таки всі папери! Вони зараз його «Розшифровують» і друкують! – і старий розсміявся – А бачив би ти їхні рожі коли вони переглядали все це... «О Боже, який же це почерк... Докторський» – кричав Стахурський!»

– Так, з почерком у мене справді...

– Нічого страшного! У Вероніки ще гірший он і що!

– Тату! – обурено перебила дівчина – Не такий вже й поганий! Просто я завжди не встигаю!

– Так, так ти ж у нас зайнята!

Цілу ніч Радимир не спав. Його непокоїли думки, котрі кошмарними чудовиськами лізли до його голови. Здавалося, що вони його поглинуть і він зійде з розуму. Цей стан, коли вже все скінчено але ще щось є що не пускає тебе. Що це? Над цим питанням думав Радик.

Він згадував. Згадував дім, маму, бабу Параску, друзів, подруг, універ котрий так багато забрав його здоров'я. Все це зараз було десь там далеко. Десь далеко за сотні кілометрів.

Все, що було до не давна в житті – зараз не мало ніякого значення. За весь цей час ніхто навіть не подзвонив йому ні

разу. Ніхто не спитав. Нічого. Він став нікому не потрібний. Він став чужий всім і навіть самому собі. В такому стані люди часто схильні до самогубства. Але Радимир не вважав за доцільне зараз зводити рахунки з життям. Тим паче далеко від дому в чужій квартирі.

Він просто лежав із широко розплющеними очима дивився на стелю. А перед очима мелькали картини з прожитого. Все що робив, все заради чого жив тепер уже немає ніякого значення! Що це? – Розчарування? Ненависть? Біль? А може просто він виснажений! І це теж факт! Все підходило під відповідь. Але разом з тим заперечувалося. Хто він тепер? Що він тут робить? Кому це потрібне? Що йому взагалі в житті потрібне? Кому потрібен він?

Ранком хлопець ледь встав. Але перш ніж хтось помітив його Радик встиг помитися і вдягнутися. Важко було сховати мішки під очима від вчорашньої ночі. Міцна кава все ж дала бажаний результат. Він виглядав так наче «щойно з курорту».

По дорозі Володимир Степанович коротко пояснив йому куди вони їдуть і що там треба казати. За хвилин двадцять вони були вже біля якогось великого будинку.

– Ну от і приїхали! – сказав Безбородько – Головне нічого не бійся і говори спокійно! Це має велике значення!

В низу їх зустріла гарненька, молода секретарка Люся. Вона щось говорила по телефону а потім сказала пройти їм на другий поверх в якийсь кабінет. Будинок являв собою саму розкіш. Це був головний будинок літераторів. А на другому поверсі, куди їх направила Люся, як виявилось, працював Леонід Іванович Зубанов.

«Старий зануда» - подумав зразу хлопець. Він нагадував Мефістофеля з картини яку той бачив у Безбородька. Високий на зріст, худий, з довгим носом, широкими плечима, з покритим зморшками лицем і очима, що запалися далеко в очні ямки. Невелика лисина з переду і трохи волосся з заду. Чорний костюм та блідо – рожева сорочка з коричневим

галстуком і чорні туфлі. Ось вам і весь Зубанов. Леонід Іванович Зубанов, або як його ніжно називали Троль. Хоча це і звучало образливо але все ж щось в собі таки воно мало.

Троль зразу ж перейшов до справи навіть не даючи обом присісти. Це був цілком діловий чоловік. І це не дивно. Як не як а сорок років які віддав літературі пропрацюючи в універсі і тут відкладали свої відпечатки на ньому.

– Отже, ти саме той юнак котрого мені представив Безбородько. Так би мовити «наш геній» – звернувся до Радика Зубанов.

– Ну, геній не геній але той самий!

– О значить щось в тобі таки є! Круто! Я ще не бачив такого крутого шмаркача! Але це мені сподобалося. Тому вважай, що екзамен ти здав!

– Леоніде Івановичу а можна скоріше – не витерпів цих приколів Безбородько – Ми б були дуже вдячні!

– Ти чи він? – Троль вказав пальцем на Радика – Я хочу з ним поговоити трохи! Мені справді цікаво, що він мені розкаже! Розумієш Володя – це реально сильний твір! І мені він сподобався не тому, що грамотно написано. А тому, що має сильний зміст! Я за останні роки чогось подібного не бачив! Мене вже втомила та мазня сучасного безталанного графоманства.

Розмова була довгою і здавалося Радіку, що вона ніколи не закінчиться.

Троль справді був непередбачуваним чоловіком. Він то злився на будь – що сказане не так як він хотів почути то мало не падав від сміху, щирого сміху. Нарешті він сказав хлопцеві наступне:

– Я особисто читав твоє творіння! Ти знаєш ... – і він наче завмер в напів слові – Воно мені дуже сподобалося! Чесно! Тому я зробив все можливе для того, щоб воно побачило світ! Надіюсь ти розумієш!

– Так, розумію! Але ж я лише звичайний простий хлопець з провінції...

– То не страшно! Будеш робити те, що скажу і будеш сидіти скоро біля мене! За три місяці друком вийде гарна книжечка з назвою «Останній Лебідь» і це буде твій початок! Далі... вже залежить від тебе!

– Навіть не знаю що сказати ... Безмежно вам вдячний... Я про таке міг лише мріяти...

– Значить ти щасливчик! Бо твої мрії стають реальністю...А і треба буде ще щось ... Ну кілька статей, може щось маєш чи напишеш в скорому часі щоб кинути по журналах!

– Добре! Буде!

– Як же добре мати справу з розумними людьми! Ну на нині можеш відпочивати! Прийди сюди завтра! Буде Олександр Вікторович... Це наш один друг. Він вчора буквально переглянув твір і подзвонив з самого ранку, що теж хотів би щось з тобою поговорити.

За кілька днів Радик перетворився з простого хлопця з провінції на справжню зірку. Зустрічі, нові знайомства, товариства, запрошення, пропозиції – все як сніг на голову. Хто б сподівався такого миттєвого щастя. Аж не вірилося самому. Часом видавалося, що це йому просто сниться в гарному сні. Він ріс буквально як на дріжджах. Все само приходило до рук. Що це: щастя, дарунок долі чи може якісь чари? Важко сказати. Але нема ради.

Мало по малу хлопець почав звикати до свого становища. Його оточували люди з «вищого світу» і це мало свій вплив. Додому він дзвонив рідко, тай навіть коли дзвонив то говорив мало. Не хотів нічого мамі говорити що тут і як. За звичай, все закінчувалося словами: «мамо, поки що нічого такого нема! Все добре».

Так минуло вже майже три місяці. І Радимир став “number one” серед свого нового оточення. Жив він весь цей час у

Безбордька. Володимир Сергійович пишався ним як рідним сином. Він фактично його «створив», зробив з нього теперішнього Радимира або як його тепер ще називали Раміра. Це нове ім'я йому вигадала дочка Безбородька разом зі своєю подружкою на одному з вечорів на котрому вони всі були присутні. Це швидко прилипло до нього. Та й сам хлопець не перечив. Більше того йому це навіть подобалося. Нове ім'я робило його якимось інакшим, фантастичним персонажем.

Час. Та що таке час, коли ти напів божевільний, напів притомний десь в чужому місті, з чужими людьми. Що таке час в порівнянні з тим що ти переживаєш в серці кожна мить. Що значить тоді час, якщо ти не відчуваєш більше болю, сили, не бачиш сенсу далі йти, далі жити. Коли ти стаєш сам собі чужим, чужим настільки, що вже не впізнаєш себе самого. Ти вже далеко не дитина і розумієш, що це вже за гранню можливого. І головне те, що ти вже не можеш контролювати себе. Ти стаєш іншим, як би ти цього не хотів. Ти стаєш байдужим. Просто байдужим до всього. До людей, до їх проблем, до їх переживань, до їхнього болю. Тобі просто хочеться закрити очі і про все забути.

О, ці виснажливі нічні роздуми. Та цього ніхто не знає. Вони ніколи не зрозуміють тебе і твоїх поступків. Вони не знають чого від тебе чекати. А чого чекати? Чого чекати коли тебе кинули друзі. Коли ти сам один на цьому світі нікому не потрібний! Коли ти лиш дрібний хлопчина з вулиці! Коли ти ніхто. І це розуміння того, що ти ніхто змушує тебе ще гірше злитися.

Чому так? Чому одні мають усе: таланти, гроші, знайомства, популярність, визнання, славу – а ти залишаєшся в тіні. Чому одним можна все в тобі нічого з того. Чому така несправедливість. Звичайно, що ніхто тобі не відповість на питання на які ти сам не можеш дати собі відповіді. Але ж ти хочеш почути відповідь! І це штовхає тебе знову і знову до

нових пошуків. А чим усе закінчується? Чим закінчуються всі твої ідеї?

Разом з тим популярність Раміра росла що раз то все сильніше. Він ставав бажаним гостем різного роду заходів і вечірок. Ним тикали багатенькі батьки своїх синків а аристократичні матусі зводили погляд своїх розбещених донечок на нього – Раміра. Тепер ніхто вже й не знав як його насправді звати і звідки він узявся. Головне що він є. І цього досить. Не важливо було і те, що він навіть не закінчив університету.

За чотири місяці Рамір вже мав свою видану книгу, кілька інтерв'ю, друкувався мало не у всіх столичних газета і журналах, працював над сценарієм одного фільму разом з професійними режисерами. Він купався у славі. Все оберталось навколо нього. Єдине що йому не вистачало то це часу. Інколи навіть не дзвонив додому тижнями, а якщо й дзвонив то лише не кілька хвилин.

Всі кажуть, що слава губить людину. Напевне правду кажуть. За цим усім хлопець не помічав як він сильно почав мінятися. Те, що колись для нього мало якусь сакраментальність тепер ставало «пережитком давнини». Він відкрито висміював те у що колись так щиро вірив. Для Раміра вже не було ніяких перешкод.

Одного вечора він сидів на кухні і пив каву. Нічого не було не звичного в цьому. Він як завжди про щось думав. Раптом ввійшла Вероніка. Вона була чимось стурбована і мала явно розсерджений вигляд. Рамир не звернув на неї уваги. Це було звично. Та щось змусило його вийти з свого звичного стану і спитати що сталося.

– Нічого! – відповіла дівчина.

– А якщо серйозно – не заспокоювався Рамир – По тобі так не скажеш!

– А тобі яке діло? Думаєш, ти тепер можеш все вирішити!

– Та ні.. – зняковів хлопець – Просто хочу допомогти. Може все ж скажеш!

– Повір не все можна вирішити! – і вона вийшла з кухні. Видно було як сльоза покотилася по щоці.

Він посидів ще хвилину і вийшов слідом. В кімнаті Вероніки двері не були зачинені і було чути якусь розмову. Говорила вона з якоюсь своєю подружкою. Рамир тихенько підійшов під двері і став слухати:

– Лена ти коза драна! – кричала Вероніка – Я тебе уб'ю! Зрозуміла! Залиш його!

Рамирові було цікаво про кого це була розмова. Але він все ж вирішив до слухати до кінця а вже тоді втрутитися.

Однак це йому не вдалося. Він тримав в кишені свій телефон котрий раптово задзвонив. «О, Господи! Треба ж таки!». Дівчина почула що за дверима стоїть він і швидко вибила трубку, підійшла до дверей і мало не перед носом їх зачинила.

Десять через годину Рамир знову сидів на кухні. Він не хотів сьогодні нікуди йти тому майже цілий день був у квартирі. Це був його законний вихідний день. Вона знову ввійшла на кухню і почала робити каву. Очі були заплаканими, нігті погрижені – все вказувало на страшний нервовий зрив.

– Вибач, але я не нароком...

– Козел! – сердито відповіла Вероніка – Хто тебе просив!

– Ну просто я почув розмову і...

– А ти не слухай вилупок провінційний...

– Чого ти так ? Я просто спитав що сталося – хочеш відповідаєш. Не хочеш не відповідаєш! Твоя справа!

– То не лізь не в свої справи!

– Як хочеш! Просто хотів як краще! Я ж бачу що тобі важко. Що ти дуже переживаєш!

– І що з того? – вже м'якше спитала дівчина – Яка тобі з того користь? Хочеш показатися принцом на білому коні!?

– А що мені це треба? – з усмішкою спитав Радік – Як друг а не як принц! Повір на конях твердо їздити! Тому надаю перевагу транспорту!

Він підійшов до дівчини впритул і поглянув їй в очі. Вони були червоними від сліз і запухлими.

– Думаєш воно того варте – спокійно спитав Радимир.

– Напевне ні...знаєш ... він просто козел... втік до неї.. моєї кращої подруги. А вона...

– Взяла його і прихистила! Не переймайся! У тебе ще буде ціле майбутнє попереду! Просто заспокойся! Просто забудь! Постарайся не думати про нього. І все!

– Але чому так? Рамір, чому так!? – вона і далі плакала – Ти зовсім чужий, майже не знайомий і готовий поговорити не зважаючи на те що я тебе послала. А він...

– Ніколи не будь ні в чому впевненою і тоді довше житимеш і менше ридатимеш! Таке правило життя! Знаєш, я розумію тебе але ти сама мусиш в собі це знищити!

Він обняв дівчину і міцно пригорнув до себе. Його обійми їй видалися чимось не таким як обійми її колишнього хлопця. Вони не були такими міцними але водночас такими ніжними і теплими, наче батьківські. Це було щось нове. Щось, що люди називають любов'ю.

Глава 4

В темній кімнаті задзвонив телефон. Хтось конче напевне хотів поговорити бо дзвінок був довгим і настирливим. Радик спершу не брав трубку. Але потім не витерпів. Він глянув на телефон. Номер був не знайомий. Хто ж міг би в такий вечірній час турбувати його.

– Алло! – різко підняв трубку Радимир – Слухаю!

– Привіт! Де пропадаєш? – почувся в трубці голос.

– І... хто це? – Радик явно не міг розпізнати голос.

– Ти що не впізнаєш? Ну.. Це ж я ...

– Ну так! Те, що це «ти» я вірю! Але ж мені від того не легше! – почав підсміхатися Радик.

– Але ж ти не можеш мене забути – голос був жіночий. І хоч як Радимир силкувався згадати його все одно не зміг.

– Знаєш, може досить гратися котика і мишки! Або кажеш хто ти або завершуй розмову!

– Та ну! Ти що вже таким став крутим, що вже навіть ні з ким не хочеш говорити!

– Я тебе не знаю! Не знаю. І або назвися і скажи чого хочеш або до побачення! – вже розсерджено мало не крикнув Радик.

– Ну що ж.. тоді завершу... козел...Привіт від Тані... – і невідомий голос завершив розмову.

Рамир сидів в темноті кімнати і сміявся. Тепер це ім'я йому вже давно нічого не говорило. Колись, коли він ще був простим звичайним хлопцем вона його відкинула. Тоді, три роки тому, коли він ходив за нею і думками летів до однієї-єдиної вона посміялась з нього, відкинула, розтоптала усю його почуття, усю його любов. Хто вона тепер для Радика? Хіба що одна з докучливих дуреп, котрі заважають спокійно відпочивати. Ах, як же все змінилося. І хто би подумав. Хто б міг сказати, що все так обернеться! Так цього ніхто не сподівався. Однак час змінює усе. І людей теж.

В кімнату ввійшла Вероніка. Першим про що вона спитала так це було :

– І хто ж тобі знову дзвонив?

– Не знаю! Якась добра незнайомка, котра навіть не захотіла назвати свого імені!

– Ага! Ну, ну я так і повірила!

– Ну чому ти так сонце! Я ж тобі говорю правду!

– Майже правду! Та добре, добре. Я майже тобі повірила! - відповіла дівчина.

– Я тобі завжди говорю правду! Чому ти не віриш? – спитав Радик – Думаєш я би став тебе обманювати? Який мені від цього сенс!

– Ну так. Ніякого! Думаєш я тобі не вірю! Просто ревність завжди бере гору! Вибач!

Вони зустрічалися вже близько місяця. І як не дивно про це не знав ані сам Безбородько ані близьке коло Вероніки. Лише найближчі друзі знали, що Рамир і Вероніка Безбородько не просто фліртували того вечора на вечірці у Тона Валенські, яку він організовував у день свого народження.

Вероніка для нього тепер стала усім. Новим, іншим світом. Вона стала для нього новою надією. Надією на майбутнє. Надією на те, що все що було в минулому вже не повернеться. Так вони не просто зустрічалися – у них починала рости в серці кохання. І хоча це стане колись для них фатальним кроком – зараз це було не важливо. Зараз ніхто не думав про те, що буде далі. Вони просто жили. Просто любили. Просто летіли. Просто забувалися і впивалися забороненими і не доступними для інших почуттями.

– Ну то як? Куди завтра їдемо? – спитала дівчина – Може все ж поїдемо покататися на конях. Я так давно не була.

– Як хочеш! Мені все рівно аби тільки з тобою! Але що ми скажемо твоєму татові!

– За це не переживай! Я щось придумаю!

– Так. Але він говорив, що на завтра запланована якась зустріч. І можливо він захоче щоб і я був там присутнім...

– А я скажу, що ти мусиш поїхати зі мною, бо я сама боюся. От і все!

– Ну так! Серйозний у тебе аргумент! Нічого не скажеш!

Цілими вечорами вони сиділи як завжди жартуючи і дурачили. Володимир Сергійович зазвичай приходив пізно.

Як правило зустрічі, якісь дружні поїздки, відпочинок з друзями.

Глава 5

В квартирі було темно. І тільки на кухні світилося світло. Радимир з Веронікою сиділи щось говорили.

Потім дівчина встала, підійшла до нього і провела долонею по щоці. А тоді сіла йому на коліна. Вона дивилася йому в очі. Це був уже не погляд зарозумілої, пихатої, розбещеної доці. Це був погляд закоханої доброї, ніжної, єдиної. Це було для нього нове, зовсім чуже відчуття. Він обіймав її за плечі і тону в її очах. Він торкався руками її ніжного тіла і тону в, тону в...

Місяць часу, лише місяць, один єдиний місяць часу щоб все так змінити, щоб стати іншим. Щоб забути старі гріхи і кошмари.

Нова хвиля накривала їх. Щось незвичне і таємне підкорювало собі ці два молодих серця. Руки скользили торкаючись тіл, поцілунки зводили з розуму, все ніби перевернулося.

Радик навіть не відчув коли вони опинилися в спальні у Вероніки. Раніше він сюди заходив. Інколи щоб покликати чи щось спитати. Але тепер. Тепер зовсім інше. Все зовсім інше.

Її червоний бюстгалстер тепер сидів так звабливо. О, ні! Що це! Дівчина скинула футболку в котрій ходила по кімнаті і він опинився на поверхні. Радик мало з розуму не сходив. Боже, яка ж вона прекрасна. О, так! Вона божественна!

Ні, це лише сон! Це просто сон! Не може бути! Він цілував її уста і купався в глибоких її очах. В темноті він відчував її важке дихання. Дівчина дихала все важче. Хвиля почуттів скривала її. Він пестив її груди. Цілував. Вони тонули у цьому неземному божественному танці тіл. Їхні тіла зливалися в одно – єдине ціле.

Радик і Віктор Іванович, директор фільму в котрому знімався Радик, сиділи за обіднім столом. Вони обговорювали сценарій, як краще зробити наступну картину і таке інше. Обстановка була тепла і дружня. Раптом до їхнього столика підійшла незнайома Радикові молода жінка. Білявка, років тридцяти не більше. Пишногруда, в коротенькій спідниці, рожевій блузочці і на високих підборах. Для Радика це видалося чимось не доречним. Він вважав, що їй краще буде носити звичайні босоніжки аніж п'ятнадцяти сантиметрові підбори.

– Віктор Іванович добрий день! – звернулась незнайомка – Чи можна біля вас?

– Привіт Оксаночко! Звичайно можна! Ти сьогодні неперевершена!

– Ой дякую! Ви мені лестите! – лукаво посміхнулась блондинка.

– Скажи нам красунечко наша – що привело тебе до мене? – ніжним тоном спитав Віктор Іванович.

– Ну, знаєте... Я так скучила за вами! Ой, та навіть і не знаю...Ах, перепрошую але ж ви мені навіть не відрекомендували цього молодого красеня, котрий сидить біля вас!

– А так! Це мій новий .... Актор! Радимир або як то тебе охрестили Рамір! Знайомся – це наша колишня акторка а тепер велике цабе російського театру і кіно Оксана Леонтівна Пушкова.

– Дуже приємно – спокійно відповів Радик.

– Я теж невимовно рада знайомству! А ти ще новенький певно?

– Він уже досить добре тримається. Так, що Оксаночко скоро матимеш партнера!

– Ого – засміялася вона – Чекаю з нетерпінням! А чого це ви за нього все відповідаєте? Він такий встидливий у вас чи що?

– Та ні! – відповів спокійно Радик – Я відповідаю тоді коли мене питають.

– Ха, ха,ха. А ти або дуже крутий або дуже розумний!

– І те і друге – втрутився знову Віктор Іванович – Він від Безбородька!

– Ааа! Ну тоді ясно з тобою малий все!

Радик не знав чому але ця дама йому чомусь аж ніяк не сподобалась. Щось в ній було такого, що змушувало його просто боятися. Він не міг цього пояснити. Але факт залишався фактом. Вона була з тих «залізних жінок» і це його страшенно непокоїло. До того ж від Кирила, одного із колег по майданчику, він дізнався що вона досить такої сумнівної поведінки. «Воно і не дивно – подумав Радик – Поглянути лише на неї. Ну справжня першокласна шалава! Нічого більше не скажеш!».

Старий Безбородько мав великий вплив на багатьох людей. І тому ставати в нього на дорозі мало хто хотів. Він багатьом помагав. Так, що багато хто тепер йому винен був своїм теперішнім місцем під сонцем.

– Оксаночко, чого я тебе кликав – перевів розмову Віктор Іванович – Ми маємо намір знімати один фільм. Я, ну і звичайно сам Безбородько, хотів би тебе бачити головною героїнею. Що скажеш?

– Та можна! А чому б і ні! Десь через два місяці!

– Добре мила грішнице!

– Хахаха... Який же ви все ж злопам'ятний – засміялась Оксана.

Глава 6

Радик сидів в кімнаті. Він був якийсь неначе не свій. Щось гризло його. Одна лише думка про те, що ця незнайомка з кабінету Віктора Івановича буде грати з ним в одному фільмі, вона вчитиме його сценарій, позуватиме як і його героїня... Та вона зовсім не схожа на його героїню Анну. «Боже, та ж Оксана звичайна повія. Висококласна, ерудована ну але ж повія – подумав Радик – Ні, можливо я і помиляюсь... Хоча тут важко помилитися. Вона ж шльондра та все. І дорогу до слави стелила через ліжко. Це вже напевне».

В кімнату ввійшла Вероніка. На ній був лише халатик, що ледь скривав її молоде, таке жадане, так спокусливе тіло. Вона підійшла до хлопця і поцілувала в чоло.

– Ну і що ж ми такі кислі сьогодні?

– Нічого! Все добре!

– А я бачу що щось не так. Так втомлений? – спитала дівчина – Або щось ховаєш від мене.

– Та нічого я не ховаю – якось сердито відповів Радик.

– Ну як хочеш... – і дівчина відійшла до дверей – Тоді я піду. Не заважатиму...

– Стій! – скрикнув Радик – Вернися будь – ласка! Ти потрібна мені! Я тобі цього давно не говорив. Але це так... Я просто справді втомився від всього цього... Я просто боюся всього...

– Та перестань. Заспокойся! Я ж з тобою!

– Знаєш, сьогодні, там в кабінеті коли ми говорили зайшла якась Оксана... Я боюся її...

– Оксана Обернюк? Чи як там її тепер – Пушкова. Та перестань, вона актриса високо класу тепер.

– А ти її знаєш?

– Знаю, знаю малий мій! – і вона підійшла до хлопця і сівши йому на коліна обняла руками за шию – Вона колись

бігала за татом. Поки не зробив її актрисою. Тепер живе собі в Москві. Вона за гроші готова на все...

– Ну та... Я по це зразу якось подумав – сука. Але ... Вона гратиме зі мною в нашому фільмі...

– Той що? Не бійся їй уже тридцять чотири. Так що ти для неї за маленький – засміялась дівчина – Не переживай. Я тебе нікому не віддам!

Глава 7

Тиждень почався з осінніх затяжних дощів. Але тут для Радика це не було такою проблемою як тоді, коли був в дома. Тоді він сідав біля вікна і дивився на краплі, що спливали по вікні. Зараз він був зайнятим дещо іншими справами.

Хлопець давно уже забув той присмак рідного дому, ті моменти коли він бігав під таким дощем часто босим, як ховалися з друзями в окопах і під деревами. Геть забув.

Сьогоднішній день для Радика мав особливе значення. Нині мають представляти його нову книжку, котру він встиг написати поки перебував тут. Це була ще одна маленька перемога. Але разом із тим і велика поразка. Поразка самому собі.

Радик розумів, що він втрачає зв'язок із собою, своїм внутрішнім я. Він ставав зовсім іншим, чужим. Він боявся. Але разом із тим не мав кому хоча б раз так широко поспівідатися. Своїй коханій Вероніці він боявся щось сказати. Ні, не тому, що вона не зрозуміє. Швидше тому, що не хотів аби вона переживала за нього. Бо знав як вона любила його.

На дворі стояла дощова, осіння погода але Радик не зважав. Він ішов під дощем і про щось глибоко роздумував. Що роїлось в його голові ніхто не міг сказати. Це було щось чого ніхто не міг передбачити.

Дорога видавалась нескінченною. Що мучило молодого митця? Що сталося з ним? Ніхто не міг сказати? Ніби якийсь погане передчуття щось гризло душу...

– Хто б міг подумати! Радик ти просто геній! Ти молодець! Вітаємо нашого молодого друга! – радісно викрикував Зубанов – Ми радо тебе вітаємо Раміре!

– Щиро дякую – ледве вимовив хлопець. Він навіть не міг собі уявити що все це з ним.

Частина II

Літак уже набирав швидкості. Ось він уже відривається від злітної смуги і набирає висоти. Все, що було залишається позаду.

Радик сидів біля вікна і вдивлявся у темноту, що вкривала нічний Київ. Тепер він ще не скоро побачить його. Не зможе бачитись зі своєю коханою Веронікою. Скільки він там буде ніхто не знає. І що там чекає на хлопця ніхто не може знати.

Цю ніч Радик проведе в літаку над океаном. А завтра у нього почнеться уже нова хвиля, новий етап, нові злети і падіння, нові радості і тривоги. Та він цього не знає. Не знає і те, що промине зовсім мало часу як він захоче там залишитися назавжди. Що друзі стануть для нього просто знайомими а його єдина кохана зрадить. І ще багато чого про що хлопець зараз не задумувався.

А зараз він просто сидів біля вікна і дивився у темінь, туди де залишилося його перше і єдине кохання. Думками він все ще повертався до Вероніки, хоч літак уже був далеко десь над Атлантичним океаном.

Глава I

Радик насилу пробудився. Він ще так довго в дорозі не був ніколи. Втоmlений був наче ним орали. Думки про те, що він зараз не дома ще трохи гризли.. Але потроху хлопець приходив до себе. Він встав, прийняв душ і почав збиратися. Раптом задзвонив телефон. Радик підняв трубку. Голос був не знайомим:

– Ти уже прокинувся? Це добре. Довго спати шкідливо. Вдягайся на тебе чекає машина біля входу.

– Добре. Іду – ледве мовив Радик.

Він вдягнувся і вийшов на коридор. Усюди було тихо. Звичайно, це ж була лише сьома година ранку. Але протестувати проти голосу в трубці Радик не смів.

Він спустився сходами, привітався з прислугою, що сиділи в холі і вийшов на вулицю. Навпроти входу стояла машина. Радик попростував до неї.

Дверцята відчинила дівчина років двадцяти семи.

– Ти Радик? – спитала вона ламаною українською.

– Так – промимрив хлопець.

– Сідай. Поїхали.

Машина рухалась дуже швидко. І перш ніж хлопець встиг щось спитати вони опинилися біля якогось великого будинку.

– Тебе чекають! – мовила незнайомка – Чао красунчик.

– Дякую.

Хлопець підійшов до будинку. Він нагадував Радикі будинок у Києві. Хлопець відчинив двері. В холі сиділа симпатична дамочка. Він чемно привітався, назвався і попросив провести. Через кілька хвилин він уже стояв на четвертому поверсі перед кабінетом Тома Девідсона, директора одного із рекламних агентств. Хлопець постукав.

Радик відчинив двері. Перед ним сидів чоловік років п'ятдесяти п'яти з чорним волоссям, короткою стрижкою, малими чорними очима, в чорному костюмі, із золотим першем на вказівному пальці лівої руки – а біля нього сидів Ріккі.

– Привіт друже! Я забув уже як ти виглядає! – засміявся Ріккі – Ну проходь. Це мій батько. Він господар цього усього. Давай ближче.

– Доброго дня вам! Дякую. Приємно дуже тебе бачити! – ледве говорив Радик від несподіванки – А я... сказали чекають...

– Власне чекаю тебе я! – втрутився старий –
Вмощуйся зручніше бо робота буде дуже сидяча і досить довга! Нам треба зняти одну дорогу рекламу. І треба щоб ти в ній знявся. А тоді я пообіцяв поговорити про тебе з Марком Вінтовські. Це директор кіностудії. Йому потрібні нові люди на певний час. Для початку... Так що почнемо!?

– Звичайно! – вже спокійно відповів Радик.

– Це приємно чути. Надіюся ти поспідав?

– Ні, але це не мішає. Я не маю наміру вас затримувати і відтягувати роботу – знову твердо відповів Радик. –

– Ти просто супер! Мені такі люди подобаються. Ріккі чого ж ти так довго мовчав – ми б могли бути давно його викрасти. Роботи повно а нормальних людей обмаль.

Цілий день Радик слухав вказівки містера Тома. Щось змінював сам, щось просив додати. Робота потроху втягувала хлопця. Він ніби забувся. Ввечері пізно уже повернувся назад до готелю. Тут він проживе найблищі кілька днів. Радик зайшов в номер. Він почувався настільки втомленим, що навіть не хотів їсти. Хлопець просто прийняв душ і ліг спати.

Глава 2

Радик пробудився доволі рано. Він почував себе наче викрученим. Вже шостий тиждень як він тут, далеко від дому, від своєї Вероніки. Коли ж це все скінчиться. Йому не вистачає спокою. Так бажаного спокою.

Гроші, слава, знайомства – все ніби падає сніг на голову. Але чогось таки не стає. Не стає простого спокою. Тиші. Боже, як же він любить тишу. А тут... Тут її не знайдеш. І кожного ранку одне і теж. Робота, робота і ще раз робота. Як же це його вимучувало. Ця однотонність. Ця рутинна. Часу майже не залишалося. Інколи навіть щоб подзвонити до коханої.

«Знову ці сни – подумав Радик – От коли ж це все скінчиться. Хоча це єдиний шанс піднятися хоч трошки і показати Вероніці, що я тут не лише завдяки її батькові. А може і на краще що я тут. А то хто знає чим би все скінчилось.»

Він згадував останню розмову з дівчиною і йому закрадалися якісь погані думки. Згадувалося, що майже перед самим від'їздом вона обізвала Радика популістом і нездарою, котрий тримається лише завдяки її татові котрому потрібне свіже м'ясо. Вона, що правда після того кілька разів просила пробачення за це. Але йому було все ж важко згадувати цей момент.

Сьогодні йому снилося знову те саме. Снилось вона – його кохана. Вона приходила тут у снах часто до нього. Вона щось говорила.

Радимир встав, пішов в душ. Він довго стояв під струменями води, що текли по його тілу. Холодна вода змусила трохи прийти до себе. Хлопець поснідав. Потім він відімкнув шафу. Там було повно речей які він міг спокійно одягнути. Але Радик чомусь не міг знайти нічого для себе.

Пригадувалася та дівчина, котра підвозила була його в машині. Її звали Беккі Теччер. Комунікабельна білявка з великим запасом гумору. І не тільки...

Ранок був напрочуд сонячним і хлопець маючи вільний до обіду час подумав, що не зле би було пройтися містом. Він одягнув світлі джинси, білу футболку і вийшов на вулицю.

На вулиці в цей час ще спокійно. Машини майже не їздять. Людей майже нема. Радик засунув руки в кишені і пішов по вулиці. Його вражала краса ранішнього міста.

Місто ще спало. Воно купалося в ранішніх сонячних променях. Навкруги була тиша. Як же про це мріяв Радик. Телефон він залишив в номері. Тому вдихаючи на повні груди ще чистого повітря – радів як мала дитина. Минула година, друга а він усе ще блукав по місту.

Неподалік від готелю знаходився парк. Хлопець вирішив посидіти під скронями американських дерев. Він приглянув собі лавочку і розмістився на ній. Ранковий легенький вітерець лагідно торкався його обличчя. Не помітно спливав час. Радик заглиблювався в себе. Думки про свої проблеми, про кохану, про їхні відносини, про маму не давали йому спокою.

Потроху хлопець почав заглиблюватися в тишу. Він не помічав як навкруг нього почали ходити люди. Десь взялися діти котрі пробігли по доріжці і зникли за поворотом, пройшла якась жінка говорячи по телефону. Та він цього всього не бачив.

Раптом його спокій порушили. Хтось торкнувся плеча і назвав його по імені. Радик оглянувся. Це була Бекки. Вона стояла біля нього. «Чого вона хоче сьогодні? – подумав про себе хлопець – Я ніби мав вільний день».

– Он ти де! – були перші слова дівчини – А я тебе шукаю мало не дві години!

– А що щось сталося? – спитав Радик.

– Нічого. Просто містер Том тобі телефонував в номер а тебе нема. Сказали, що ти кудись вийшов. Він дуже переживає за тебе. Щоб ти не заблудився і не натворив чогось доки ще не привик.

– Та ні, все добре! Дякую за таку турботу! А ти хіба не маєш вихідного сьогодні?

– Маю. Але довелося тебе шукати!

– Значить я тобі зірвав всі плани! Мені чесно дуже шкода! Я просто хотів прогулятися! Чесно!

– Та нічого страшного! У мене не було ніяких планів. Я просто хотіла виспатися. От і все.

– Ну в кожному разі я почуваюся винним. Чим би я міг залагодити свою вину?

– Ну не знаю... Можеш просто другий раз попереджувати мене – усміхнулась дівчина.

– Отже, бути повністю під твоїм контролем. Та як скажеш. Що поробиш... А ти дуже кудись спішиш?

– Ні, нікуди...

– То може покажеш мені місто. Будь – ласка! Звісно, якщо ти можеш!

Дівчина на якусь мить замовкла. Вона подумала кілька секунд. І ці секунди здалися Радіку вічністю.

– Ну звісно, можу! А що б ти хотів бачити?

– Все! – з впевненістю відповів Радик – Знаєш, мушу ловити момент. Хто знає коли ще буде така нагода погуляти містом з такою красунею.

– Гаразд втікач, ходімо!

І вони пішли про щось розмовляючи...

Місто було зовсім не таким як на перший погляд здавалося. Радик ще скільки всього не бачив напевне в житті.

Він просто забував. Потроху все, що ще так не давно гризло душу відходило на задній план. З Беккі йому ставало тепло і спокійно. Дівчина була відверта і щира. У свої двадцять сім вона виглядала ледь на двадцять. Висока, струнка білявка з голубими очима, ніжними рисами обличчя і легким ніжним голосом. «І де ж віднайшов Ріккі це чудо природи – думав про себе Радик – Вона справді красива. Важко встояти. Спокусниця».

– Знаєш Беккі, я хотів тебе спитати – а як ти попала сюди?

– Ну це довга історія... Може якось розкажу...А тобі нащо?

– Просто спитав. Цікаво. Ти дуже красива, розумна, добра і ...

– І що?

– Ну.. не знаю... – зам'явся хлопець – Просто ...

– Радик, я не можу тобі говорити все. Ми ж мало знайомі.

– Так, вибач. Я розумію. З мого боку це було не пристойно так влзати в особисте.

– Та нічого. Я не ображаюсь. А ти розкажи щось про себе!

– Що саме – спитав Радик – Цікавого мало. Я сам простий хлопчак з далекої «Скіфії» приїхав підкорювати «Новий світ».

– Гарно – засміялась Беккі – А тепер більш реальніше. Ну щось таке конкретніше! Чим займався там, у себе на батьківщині? Смаки, інтереси. Звісно, якщо хочеш.

– Ну що я можу сказати. Все напевне сама знаєш...

– Знаю! А все ж!

– Я простий хлопець. Живу з мамою і бабусею. Навчався на філософському...

– Отже, філолог! Он як. А я коли прочитала подумала що то таке!

– Ну, не зовсім. Філолог – це мовник!

– Все одно! А писати відколи почав?

– Не так давно! Років напевно зо шість тому. Я ще тоді закінчував школу. Мені подобалась одна дівчина... вона була старша за мене ...

– О, тобі подобаються старшенькі! – підколола Беккі.

– До чого ти хилиш! Так, вона мені подобалась! Їй тоді було двадцять два – а мені якигось сімнадцять. Я її боготворив. Жив лише нею. А потім... – і хлопець замовк.

– А що потім? – спитала дівчина – Потім ти її розлюбив?

– Ні! Вона мене кинула. Думала, що знайшла кращого. А тепер ... Не знаю нічого про неї. А я почав писати! От так десь!

– Ти просто таки романтик!

– Та перестань. Я звичайний як і всі інші!

А тим часом проминув цілий день. Обоє незчулися як почало вже майже вечоріти. Це був перший день, коли Радик

забув про все на світі і нормально відпочив. Хлопець забув про всі свої проблеми, переживання. З Беккі він забув і про дім, котрий так далеко зараз. Про ту масу роботи, котра чекає його завтра. Забув про всі болі. І нарешті вперше забув про Вероніку.

Словом, хлопець ніби потрапив в інший вимір. З Беккі він почувався щасливим. Здавалося, що це сон. І він не хотів, щоб цей щасливий сон закінчився. Радик боявся повертатися в реальність. Боявся думати про щось, що нагадувало б йому про неї. Він хотів летіти. Просто іти в перед. Просто вдихати на повні груди повітря. Просто жити. Щось ніби надірвалося в середині. В грудях билося серце. Так ніби ось, ось мало вискочити.

Що сталося, Радик і сам добре ще не розумів. Що ця зрада дорого коштуватиме не тільки йому. Що любов до Вероніки матиме трагічний фінал. Ні, цього він зараз аж ніяк не міг знати. Зараз йому просто хотілося залишатися з цією красивою американкою, котра так йому подобалася.

Глава 3

Був вечір і Радик маючи вільний час сидів в номері. Він дивився у вікно спостерігаючи як рухаються в низу люди. Як приходять і відходять. Кудись їдуть. Кудись спішать.

Хлопець взяв телефон і набрав цифри. Йшли гудки. Але ніхто не відповідав. Ці хвили видавалися вічністю. Раптом на другому кінці дроту почувся жіночий голос. Це була вона – Вероніка. Як давно Радик її не чув. Він майже відвик від її голосу. Не часті дзвінки по кілька хвилин. От і все щ було тут цілих три місяці.

– Ну привіт – нарешті перебив тишу голос – Чого мовчиш?

– Це ти! Нарешті! Як я давно хотів почути! Знаєш...ти

...

– Знаю Радик, знаю – байдуже відповіла дівчина – Я багато чого знаю. І я тобі дещо хотіла сказати.

– Кажи – якось ніби не своїм голосом промовив хлопець.

– Я вагітна!

– Аа... Що? Ти жартуєш!?

– Ні! Я серйозно! Радик, приколи закінчилися! Я була сьогодні в лікаря! Все підтвердилося! Так що ... Я попала!

– Ні! Ми попали!

– Розумієш... Це не твоя дитина! І взагалі, Радик, краще більше не дзвони сюди! Я не хочу тебе більше чути, бачити, знати про тебе і все що пов'язане з тобою ! Тебе не існує для мене!

– Зачекай! Але ж я люблю тебе! Повір я скоро повернуся і все буде добре! Потерпи ще трошки!

– Ні, не буде! Радик – ти живеш собі там, в своїм коконі. Ти забув про все. Ти маєш своє життя, свою нову ідею, свій світ. А я маю свій. У мене є інший! Так що вибач! Любчик, звісно, не такий талановитий як ти – але він нікого так не нізачо не має як ти! Може він не такий геній як ти. Але він винаймає мене любить щиро! Він готовий приділити свій час мені а не книгам, друзям і писанині, котра нікому не потрібна буде за кілька років. Все, прощай і не згадуй мене більше!

Дзвінок було розірвано. В трубці почулися тільки короткі гудки. Хлопець був настільки прибитим, що навіть до кінця не розумів що це було: сон чи справді дзвінок. Біль стискав серце. Боліло навіть не від того, що сталося а від самих слів. Від тих кількох фраз, котрі поставили хрест на їхніх відносинах. Єдине питання яке так мучило – чому? Чому вона так поступила? Чи справді все втрачено?

«Все – подумав Радик – Час почав видно грати не в мою користь. Я ж любив її. Чому? За що? Ну чому?».

Він не міг встати з крісла. Це було щось більше ніж просто біль. Це був просто кінець. Він був розбитий як ніколи. Все чим жив, заради чого йшов, заради чого він тут – вже немає ніякого значення. Все, що було так святе для нього враз розірвалося як мильна бульбашка.

Він повільно підвівся з крісла, вдягнув свою темну спортивну куртку, взяв гаманець з грошима і вийшов в коридор. Була десь без десяти хвилин восьма. Радик спустився сходами, пройшов прихожу і вийшов на двір.

Ця осінь була для нього особлива. Він був самотній. Сам, в чужій країні. Без друзів, без дівчини, без майбутнього. Радимир пішов тримаючи руки в кишенях. Він довго гуляв вулицями міста. Але біль так і не стихав. В серці колело. В горлі стояв якийсь кусок. На очах появлялися час до часу сльози. Радик не міг ніяк заспокоїтися. Питання самі лізли в голову і роздирали розум на шматки. Це був біль який не можливо описати. Біль людини, котра шалено любила, мріяла, жила. Аж раптом все скінчено.

Десь в павутині вулиць він знайшов якийсь клуб. Радик просто зайшов туди. Грала якась приємна легка музика, біля бару стояв молодий хлопець – бармен. Радик сів на крісло біля барної стійки і попросив чогось міцнішого.

Скільки часу проминуло він не пам'ятає. Не пам'ятає також і те скільки він випив. Пам'ятає лише окремі обличчя котрі щось говорили, ставили якісь питання, просили про щось. І просто біла стіна....

Прокинувся Радик десь після обіду в себе в номері. Голова боліла страшно. Він ніяк не міг згадати як суюди потрапив. Як йшов. Коли повернувся. Абсолютно нічого. Повне забуття. Він повернув голову і побачив в кріслі сидячу Беккі.

– Ну що, нарешті! – промовила вона – Вчасно ж я тобі подумала зателефонувати. Інакше важко було б сьогодні!

– Мені і так не легко. Повір! – пробурчав Радик.
– Бачу – і дівчина подала йому стакан з водою – Пий, стане легше!

– Дякую...

– Ну і як ти опинився там? Я дзвонила тобі стільки разів! А потім... І от знайшла ледь теплого! Ну скажи – воно того варте було?

– Напевне... знаєш ... я... я заплутався... Беккі ...ти єдина тепер людина рідна мені.... чесно....

– Ну так, ще п'яний! Полежи трохи!

– Та ні... я серйозно...

– Добре, добре! – посміхнулась дівчина – Давай краще приходь по швидше до норми. Нам ще багато роботи нині..

– Яка робота Беккі – нині вихідний...

– Ні, сьогодні уже якраз і не вихідний! Ти добре випив. Так що тепер довго шкодуватимеш про це.

Вони ще якийсь час теревенили про се про те. Раптом Беккі спитала :

– Радик скажи, чого ти так багато випив?

– Знаєш – давай ми про це не будемо згадувати! – якось болісно промовив хлопець.

Радик знову прийшов до форми. Почав як і звичайно займатися своїми справами. Реклама була знята. Все що потребував містер Девінсон було готове. Хлопець накинув йому ще одну перспективну ідею реклами. І воно мало великий успіх. Тепер Радик мав багато знайомих серед шанованих людей. І це було йому тут аж конче як потрібно.

Але окрім усього цього Радика починало що раз гірше щось гризти. Він сидів годинами у своєму номері і дивився в одну точку а потім зривався і плакав. У такі хвилини він був схожий на психічно хворого Ніцше чи Ван Гога. Припадки несли в собі прогресуючий характер. Попри те, що містер Девінсон м'яко кажучи, пропхав Радика на зйомки одного

фільму, де хлопець почав співпрацювати із режисером – факт алкогольного зловживання був не виносимий.

Цілі вихідні Радик просиджував десь, де майже ніхто його не міг знайти. Єдиною людиною хто міг його знайти будь коли буда Беккі.

Цього вечора Радик лежав на ліжку в своєму номері. Він дивився рівно на стелю і роздумував.

«Деградація – говорив сам до себе – Це не просто зупинка. Це рух назад. Коли ти рухаєшся назад – ти приречений... Але чому? Хто я? Чому все так виходить? Зрештою, одні питання. А відповідь.... Її нема.. просто нема... Але ж я її любив! Може я і не приділяв так часу як потрібно. Але любив! Я хотів це для неї... Чому ж вона так зі мною ... Боже мій! Що зі мною? Хто я? Як далі?! ...». Питання котрі вбивали. Хлопець тратив по трохи сили. Він розумів, що якщо не зміниться нічого – то так довго він не протягне. Сили покидали. Ці відчуття, що ти нікому не потрібний знищували будь – яке бажання працювати далі. А навіщо? І справді навіщо коли ти один!?

Небо вкривали хмари. Густі хмари. Знову сум. Знову біль. Знову спогади. Так, вони доволі часто постають в такий момент, коли на дворі наступає осінь. Це час спогадів. Час не зрозумілої тривоги, болючих хвилин. Час суму.

В кімнаті було тихо. Як на диво не дзвонив телефон. Це було мало не підозрілим. Але все ж давало можливість ще поспати. Радик тепер мав приступати до зйомок у своєму першому фільмі.

Він боявся. Звичайно боявся. Адже від того як він зараз зіграє – залежить його майбутнє. Те, ким він буде в подальшому. Або його кар'єра піде далі в верх або все пропало. Або пан або пропав. Він розумів що все може вирішитись зараз. Ще на перших зйомках. Страх був сильним але й жага дістати все ще сильнішою. Тепер, коли він не мав

нікого, коли він був сам один життя втрачало будь – який сенс, якщо його чимось не наповнити.

Звичайно більшість його наповнюють алкоголем, наркотиками, розгульністю. Але це не вихід. Радик розумів, що він не має на такий крок права. Він уже кілька разів відправив додому гроші. Це на його думку мало б заспокоїти маму, котра так переживала за свого єдиного сина. Хлопець знав що вона часто десь там згадує його у своїх молитвах.

Він в розмові з Олексієм дізнався що Тетяна, котра мучила колись його серце тепер в друге одружена, що Володя натворив багато проблем, що Олександра Вікторівна давно на пенсії і виховує внука, що Олег – його хороший друг і вчитель трагічно загинув в ДТП разом із Оксаною. Боже, як багато всього сталося за цей час.

Але Радика якось до цього всього було байдуже. Він просто слухав мовчки коли Олексій все це розповідав. Але думками він був десь дуже далеко. Він думав зовсім про інше. Так, про неї. Про ту, котра була для нього справді чимось більшим ніж знайома, ніж дівчина, ніж сестра.

Він просто хотів повернути той час коли вони у двох гуляли з Веронікою по Києву. Ті довгі зимові вечори проведені з нею. Ті солодкі ночі, що так п'янили. Він і досі відчував на устах присмак її помади. Ще досі в його вухах дзвенів її голос. Вона ще йому досі снілась. А в холодних кімнатах свого будинку відчував її кроки.

Він сидів у великому м'якому кріслі і дрімав. Що він бачив, коли спав. Що йому снилось. Ніхто не міг сказати. Але те, що навіть у вісні хлопець щось переживав було видно. Він час до часу нервово смикався. Сон явно був не добрим, бо він весь час крутився.

Поруч сиділа Беккі. Вона давно стала другом для Радика. За весь цей час вони стали дуже близькими. Аж надто близькими, як на друзів. Вона приходила до нього додому і

могла залишатися на скільки це потрібно. Інколи вона сама господарювала, коли Радик був на зйомках.

Як насправді багато води стекло за весь цей час.

В той же час у Києві...

Вероніка йшла по вулиці. Вона була чимось стурбована. Страх вимальовувався на її молодому обличчі. Вона витягла мобільний з кишені і набрала номер. Довго йшли гудки. Ніхто не збирався відповідати на її дзвінок. Вона телефонувала ще раз і ще раз. За четвертим разом в трубці почулося важке дихання:

– Алло...

– Любчику, це я! В мене проблеми... В нас проблеми... – ледве говорила дівчина.

– Щось сталось? – бурмотів в трубку голос.

– Так ...я... я вагітна...

– Що! Ти здуріла! Чого ти до мене дзвониш!

– Я хотіла тобі сказати.... Хотіла сказати, що у нас буде дитина...

– Яка нафіг дитина! Ти що здуріла! Я тебе навіть не знаю! Мені не потрібні твої діти! Розумієш – не потрібні!!!

– Любчику – це наша...

– Не наша! Ти сама бозна де і с ким була. А тепер... Я нічого не хочу чути!

– Як ти можеш таке говорити. Це ж...

– Пішла до дідька шльондро! – і розмова завершилась.

Це був удар. Вона не знала що з нею, де вона. Їй було все рівно на те що робиться довкола. Ще вчора вона була готова за свого Любчика на все. Ще вчора вона так нагло послала Радика. Відшила. А сьогодні! Вона ніхто. Сльози самі текли по щока.

Вона розуміла, що її Любчик виявився звичайним шмаркачем і реально боїться справжніх відносин. Як вдома

пояснити свою вагітність вона теж не знала. Що скаже тато. До Радика нема чого дзвонити. Він тепер не відповість. Тай навіщо тепер вона йому така. «Так, я шлюха – подумала Вероніка – Я послідня повія. Він же мене любив. Він готовий був заради мене повернутись. І він рано чи пізно все одно повернеться. Радик був хорошим хлопцем. А що я? А я просто взяла і зрадила йому. Та ні, не просто так взяла і зрадила... боже... я зраджувала йому на право і на ліво. За весь цей час аж до вчора .... Радик б так ніколи не поступив напевне...він хотів бути зі мною.. а я ...от дура... я кончена... нащо мені ця дитина... кому я потрібна...».

Вона просто йшла вулицею а вітер дув їй в лице осіннім холодом і ніби підганяв, підштовхував. Люди поверталися з роботи: зупинки, гамір, крики, машини. Але все воно було якимось далеким і незрозумілим. Все наче плило. У голові паморочилось. Все тіло ніби скували. Пальці тремтіли. Очі боліли від сліз, котрі не переставали текти. А вона все йшла. І ніхто не звертав уваги. Кому яке діло у великому місті до якоїсь одної мурашки. У кожного своє життя...

Вероніка ледь дісталася дому. Вона ввійшла у порожню квартиру і закрила за собою двері. Зняла кросівки і пройшла на кухню. Тут все раптом їй почало нагадувати Радика. Де він сидів. Тут він щось їй розповідав. Тут вони вперше почали говорити. Як вона його напоїла чаєм в перше... Все було тут просякнуте ним. Дівчина вийшла. Вона не могла сидіти більше на кухні. В спальні все повторилось. В голові ніби прокручувалась плівка з картинками. Як вони тут в перше цілувались, як ховались довгими зимовими ночами від її тата, як тут вперше кохалися... Вона плакала і сльози падали на подушку, розмивали туш...

Вона роздягнулась і пішла у ванну. Вероніка згадувала як подружка колись говорила, що дуже гаряча ванна те саме що й аборт. Вона роздяглася повністю і залізла у воду. Вода була страшенно гаряча аж обпікала тіло. Але воно того варте було

запевнення. Вона лягла і розслабилась. Тепер уже в голові нічого не було. Просто пусто. Думки ніби самі втекли. Лише біль. Нестерпний біль у середині...

Білі стіни лікарняної палати які першими побачила Вероніка були ніби тим нескінченним коридором до вічності. Вона лежала. Боліло все тіло. Вона лежала і приходила до себе. «Що зі мною – питала себе подумки – Де це я? Чого таким біль? Де тато? Де Радик? Чому їх нема?».

В кімнату увійшла медсестра. Вона поставила щось на тумбочку. Потім почала розробляти щось у пляшечці. Це напевно були якісь ліки. Але Вероніці було до того байдуже. Вона просто лежала і дивилася в стелю. Їй було байдуже, що зараз робить ця жінка в білому халаті і що її зараз будуть вводити якесь лікарство. Як і на те, що вона втратила свою дитину. Їй було просто байдуже. Навіть сили просто перевести погляд не було. Вона дивилася в стелю і мовчала. Якою ж безглуздою їй видавалася ця мовчанка.

– Ну що прийшла нарешті до себе – голосно сказала медсестра – Ну ти і дурепа... Мала, для чого так робити? Навіть не знаю... що ж.. будемо тебе витягувати далі... А зараз потерпіти мусиш. Укол буде болючим. Але необхідним.

Вероніка нічого не відповідала на фрази медсестри. Вона до кінця десь і не усвідомлювала де вона і що з нею. Вона просто лежала. І це видавалося їй вічністю. Вічністю котра вбивала. Вічністю котра не мала початку і здавалося не матиме кінця...

Глава 4

Мати Радика повернулася з роботи. Вона працювала вчителем у місцевій школі. Олена Кирилівна була доброї натури жінка. Вона переживала за свого єдиного синочка, котрий тепер бозна де просиджує у ресторанах свої гонорари.

Від коли Радик сів на поїзд до Києва минуло вже кілька років. Він іноді дзвонить але то на кілька хвилин. Баба Параска, її мама, померла кілька місяців тому. Тож тепер вона одна сиділа біля телевізора довгими осінніми вечорами. Інколи дзвонив телефон. Але то виявлявся хтось із своїх, із подруг. Радик дзвони доволі не часто. Хоча вона все просила передзвонити. При останній розмові він був якийсь не при собі. Боявся сказати, що щось сталося але мамине серце доволі чутливе. Радик майже ніколи не говорив мамі нічого. Тай тепер уже тим паче. Вона й не знала, що робить їїлюбимий син десь там далеко від рідного дому.

Одного одного такого вечора вона включила якийсь іноземний канал. Там транслювалась якась передача. І враз – що це! У кадрах її Радик. Такий красивий, одягнутий, побритий. Не впізнати. А біля нього ще якихось кілька чоловіків. Стоять фотографуються. Щось говорять. Вона згадала, як говорила її знайома тітка Марта, що бачила її Радика по телевізору з ще якимось чоловіком. І що він давав інтерв'ю. Дивно це виглядало. Мати, котра не знає, що її син давно уже не дитина. Що її син став, зіркою, серйозною людиною в суспільстві.

Вона сіла за стіл і почала згадувати все від початку. Як народився. Як він був на межі між життям і смертю. Як лікарі йому не давали і сорока шансів на те що виживе. Як хворів маленьким. Як плакав через якісь зовсім дрібниці. Як бігав тут по подвір'ї. Як вчився працювати на городі. Абсолютно все. Старі фотокартки ще виразніше нагадували про нього. Про ті події, які були так важливими у житті її сина.

Скільки часу, скільки часу. А був таким маленьким, безпомічним, плаксивим малюком. А тепер. А що тепер! Рідко дзвонить, уже не те що приїде. Як швидко пройшли роки. Ті довгі роки. Котрі минули так не помітно.

А десь далеко за тисячі кілометрів, на другому континенті здихало серце її люблячого сина. Відстань. А що насправді

означає відстань між людьми? Насправді нічого! Хоча відстань це відносне слово. Можна бути і поруч а знаходитись від людини ніби за сотні миль. Так, важко сказати що таке насправді означає відстань. Адже для кожного вона має своє значення. Ніхто достеменно не скаже що означає відстань.

Зрештою, мати Радика вже змирилася з таким ходом подій. А що поробиш. Він молодий, принциповий, амбітний – готовий на все заради слави. Вона розуміла, що рано чи пізно розчарування прийдуть у його так гаряче серце. Так, як це колись було у неї.

Багато років тому вона теж була молодою, зеленою і мріяла про дощ із золота. Тоді їй було лише дев'ятнадцять. Вона була на другому курсі педінституту. А він!? Так, він був тоді вже доволі дорослий. Він мав свою машину, закінчував інститут, працював на роботі і мріяв про щасливе життя. Як вона тоді тонула в його обіймах. В них народився хлопчик. Та все скінчилося. Він зустрів іншу. Ту, котра змогла дати йому щось більше ніж Олена. Радик справді не знав справжнього свого тата. А це були всього лише одні помилки.

Кар'єра викладача в інституті теж швидко набридла і вона з малим Радиком подалася до мами в райцентр. Тут в тихому містечку влаштувалася на роботу. Тут і живе по нині.

Страх що молодий, не обізнаний з життям хлопець допустить болючих помилок мучив мамине серце. А що як він себе там занепасти неспокоїлась вона часто. Але хто кого тепер хоче слухати. Зрештою, це краще ніж має ходити як інші.

Минали години, дні, місяці а Радикові легше не ставало. Чим більше він працював, вкладав себе у роботу – тим більше ставав байдужим до всього оточуючого. Його мало цікавила думка інших про його дії як і про нього самого. Але

разом із тим Беккі ставала для нього що раз то більшим другом. Інколи Радик дивувався як таке можливо.

Вони часто гуляли разом після роботи, Радик заходив до неї на роботу, забирав інколи на вечерю. І вони зникали десь у сутінках.

Одного разу, коли вони сиділи у Беккі в квартирі і вона раптом сказала:

– Радик, я не розумію чому ти так ставишся до всього?

– Що саме ти маєш на увазі? – ніби не розуміючи спитав хлопець.

– Ти добре знаєш про що я! Радик, ми ж з тобою не просто друзі... Ну я хотіла сказати... Зрозумій, я хочу знати що ти до мене відчуваєш!

– Не знаю... – якось важко здихнув хлопець – Спочатку ти була мені справді другом... Але тепер я боюся щось навіть казати.... Розумієш Беккі...

– Розумію! Але Радик – з друзями не займаються сексом!

– Ну так! Ти права! – якось задумано підтвердив він – Ти хочеш сказати що ...

– Та нічого я не хочу тобі сказати. Ти і сам все розумієш Давай визначся хто ми: друзі, коханці чи...

– Чи ти хочеш щоб я пішов? – якось дивно глянув на дівчину – Гарзд я піду....

– Ні, Радик я не це мала на увазі. Стій!

Але він уже не чув її слів. Квартира залишилася напівпорожньою. Настала тиша. Вона стояла в надії, що він повернеться. Але двері не відчинялися. Все було як і раніше. За вікном їздили машини, ходили люди а Беккі сиділа одна в кімнаті. Вона зрозуміла, що Радик просто пішов. Ні не просто пішов а пішов без повернення. Пішов від неї кудись. Куди? Ніхто не знає.

Він завжди залишався для неї загадкою. Тай всі знайомі теж не особливо могли щось вибити з нього. Він пропадав на

тиждень – два. А тоді повертався до неї на квартиру з новими текстами, готовими до друку, чи після зйомок. І вони кохалися. Довгими ночами їхні тіла зливалися в солодкому екстазі. В грішному бажанні володіти. Вони летіли до повного забуття. Вона дарувала себе до кінця. А він спивав її до краплі. Це грішне і святе почуття, що так п'янило.

Вона взяла телефон і набрала знайомі цифри. Йшли довгі гудки але ніхто не відповідав. Вона повторила дзвінок. Але те саме. Він просто ігнорував її. Беккі розуміла, що якщо йому щось не сподобалося то вже не скоро зможеш його почути. Це було просто жахливо. Її мучило лише одне питання: «Чому!?» І як повернути назад цей опальний «шматок нервів».

Беккі настільки звикла до Радика, що тепер уже не могла уявити тепер своє життя без нього. «Ну що в ньому такого – питала себе – Що в ньому всі находять? Ну що таке в ньому є – що так притягує мало не кожна ліпшу дівку! Та ж він же ходяча проблема! Маразматик! А тепер ще й із зірковою хворобою!».

Дівчина сіла біла вікна. Вона дивилася як внизу рухаються люди. Всі вони кудись поспішають, метушаться в цьому великому вулику під назвою мегаполіс. Тепер їй це видавалось все просто смішним і не потрібним. Зараз Беккі просто не бачила ніякого сенсу у всій цій безглуздій метушні. Вона ніяк не могла забути як ще кілька хвилин тому вона сиділа тут разом із ним, із Радиком. А тепер він просто так взяв і пішов. Тільки тому, що вона наважилась поставити йому просте нормальне питання.

Все у цьому світі потребує свого пояснення. Кожен крок, кожен рух, кожне слово. А часом не правильно зроблений найменший рух може призвести до великих воєн. Життя, воно вимагає від нас сприйняття реальності такою як вона є. Не більше не менше. Реальність, котра нас оточує. Важно є не переборщити з цим сприйняттям.

Часом люди не відчувають, що вони переходять межу дозволеного. І тоді стається щось не поправне. А помилки важко виправляти. Важко гоїти рани. Краще не воювати, щоб не було втрат. Але на жаль це часом якось забувається. Питаєш себе – чому? І стає важко відповісти. Можливо, це робить наша впертість, зарозумілість, егоїзм. В кожному разі це має лише лихі наслідки. Але ж людина не хоче змінити своє рішення. Навіть якщо воно знищує її саму. Часто таким чином втрачається абсолютно все.

Радик ідучи розумів, що поступив не правильно. Він жалів, що просто так пішов від Беккі. Але повертатись не хотілося. Щось таки нило у грудях.

Уже чотири дні ніхто не дзвонив і не писав. В кімнаті виглядало наче все вимерло. Тиша і спокій. Єдине, що чули сусіди це звук, якийсь дивний звук котрий лунав із вікон дому Радимира. Сам він вже другий день не виходив на вулицю. Дехто почав поговорювати, що молодий актор наклав на себе руки. А сусідка, місіс Вірджинія, сімдесятилітня бабуся, колишня акторка і телеведуча на місцевому каналі, доводила що в усьому винна Леона Мараденна. Мовляв, це з нею водився Радик.

Молода двадцятилітня Лео мала мексиканське походження. Її батько Патрік працював довгий період в Мехіко звідти він і повернувся з Деоною і маленькою Лео.

Лео була щира дівчина. Але мала доволі не скромну репутацію. Правдоподібно, Радик маючи тепер багато знайомих допомагав Лео. Де і за яких обставин вони познайомились ніхто не міг сказати на певно. Однак, їх бачили доволі часто останнім часом разом.

Місіс Вірджинія будучи тепер, на старості років місцевим моралістом бурчала, що саме Лео напевне звела бідного хлопця. А місцеві ЗМІ встигли пустити чутку, що молодий талановитий актор наклав на себе руки.

А Радик просто сидів у дома. Він не хотів нікуди виходити. На роботі він попросив на кілька днів відпустку. І тепер цілий день він просто вилежувався у ліжку. Ні, він хворим не був. Проте душа боліла страшно. Його мучили питання. Зризла совість. А вночі привидом являлася Беккі. Він розмовляв сам з собою і засинав десь під ранок втомлений і п'яний. Алкоголь входив глибоко у його кров і затуманював розум. Він просто намагався забутись. Нічого більше. Просто забутись. Просто втекти від себе. Біль, який проймав його до кісток не давав спокою. Примари, білими крилами літали по кімнатах. Це було надто багато для нього – Вероніка, Беккі... Образи постійно повторювалися в голові і виринали знову і знову.

В якийсь момент Радик почав розуміти що сходить з розуму. Що все, що він бачить, чує – це все тиша. Що йому починають навіюватися якісь дивні звуки, образи. Якийсь невідомий жах оплював душу і прошивав до п'ят. Він не міг собі пояснити що це було. Але ставало дедалі страшніше. Мозок поволі від надмірної кількості алкоголю почав переставати думати. Радик боявся забутись повністю хоча так хотів цього. Страх, біль, підсвідомість і якась невідома сила – все разом робили його старим трупом.

«Параноя – подумав Радик – Це параноя! Боже мій! Я сходжу з розуму... Як же це страшно! Страшно ... Я боюся...Але чого? Чого я боюся? Я сам. І що ... що далі... далі що... це все.. кінець... Але кінець чому? А хіба був початок?»

Він перебирав в голові всі можливі і не можливі версії розвитку подій: від знайомлення з Безбородьком і до останньої хвилини. Все ніби було напророчене. Радик зрозумів, що просто виснажився від усього цього. Що все – до чого так йшов, про що так мріяв і чим так марив довгі дитячі роки стало для нього просто нестерпним жахом реальності. Те, що колись видавалося захмарною мрією –

тепер стало обтяжливим каменем на шії. Все змінилося. Абсолютно все. Але це не був кінець. Це був лише початок нового Радика. Він став іншим. Іншим стало і його бачення.

Тишу перервав телефонний дзвінок. Хтось вперто намагався дістатися Радика. Але хто? Хлопець не хотів відповідати але настирливість дзвінка змусила. Він підняв трубку. З іншого боку почувся жіночий голос:

– Алло! Радик... – голос тремтів – Ти ... ти ... живий... Боже мій... будь – ласка...

– Хто це – бездушно спитав Радик, хоча знав хто дзвонить.

– Ти не впізнаєш? Радик. Це я! Беккі! Ну ж бо... Радик!

– І чого тобі треба?

– Будь – ласка послухай мене! Я ... я... Будь – ласка зрозумій – ти мені потрібний!

– Для чого – мляво спитав він – Я був з тобою.

– Ні, ти не зрозумів! Радик пробач! – вона плакала. Це був розпачливий плач, що нагадував крик чайки котра втратила своїх дітей. Але чому вона плакала? Хіба вони не були разом? Хіба вона не прогнала його?

– А що я маю розуміти? – сухо відказав Радик.

– Розумієш... ти потрібен мені! Я...я хотіла сказати, що я люблю тебе!

– Беккі, що ти говориш.

– Так, ти мені дуже подобаєшся! Чесно! Це почуття!

– Беккі та ти просто здуріла! Як ти собі уявляєш!? Думаєш я поведуся на твої мимри. Думаєш, ти мені потрібна! Думаєш я не зможу прожити без тебе! Тоді дивися – я живий і здоровий! І без тебе! Так що ...

– Радик, будь – ласка! Я прошу тебе! Ти справді мені потрібний! Повір!

– Знаєш Беккі – ні. Ти мені не потрібна. Краще залиш мене в спокої.

Він поставив трубку. Сам не знав, що саме відчуває в цей момент. Не розумів чому так поступив, хоча Беккі була для нього справді другом.

Майданчик кипів роботою. Всі бігали, щось шукали, кудись не встигали, щось кричав продюсер, сперечалися про щось між собою актори. Словом все було так як і має бути.

Радик ступив крок і вдихнув повні груди повітря. «Я знову в дома!» – сказав сам до себе. Він відчував особливу енергію тут, на майданчику. Від коли він став самотнім – це місце стало для нього єдиним сенсом.

Ще кілька сцен і фільм буде завершено. Але він уже має свіжу пропозицію. Його запрошує ще один режисер для проби у своєму фільмі. Це вже щось. Радик відчував себе повністю поглинутим цим майданчиком. Йому було добре тут. Тут він забував про все на світі. Тут він ставав богом, рабом і центром.

– О, наш Радик знову повернувся – ще здалеку побачив його Крістелл Орланд – Ну нарешті! А ми вже почали боятися, що з тобою щось сталося!

– Ага, думали що мене так легко позбутися – і Радик підійшов ближче – Я живий і здоровий!

– Це добре! Бо ми тебе уже зачекалися! Давай перевдягайся! У тебе десять хвилин!

– О так! Це я чую як наказ! – і засміявшись додав – Нарешті я в дома!

Робота йшла швидко. Радик навмисне старався більше проводити часу на майданчику. Він майже не виходив з іншими на перекури чи кудись на каву. Він старався краще підготувитися до наступної сцени.

Був уже майже вечір. Залишилося ще одну сцену зняти на сьогодні. Радик сидів у своєму фургоні. Він перечитував слова. Щось бурмотів. Раптом двері відчинилися і на порозі постала постать Стейсі.

– Привіт. Вибач, я напевно тебе відволікла. Щось читаєш? – запитала вона.

– Так, перечитую слова – відповів хлопець – Ти щось хотіла?

– Ні, просто зайшла! Ти ж ніколи не виходиш, не показуєшся між нас. Все кудись втікаєш. Ну і мені стало цікаво.

– Цікаво куди я зникаю? – спитав іронічно Радик – Я ж дух! І я повертаюся назад звідки прийшов! Ха-ха-ха!

– Ти жартуєш – спокійно мовила дівка – А поза тим, виглядає що тобі не подобається наше товариство? Чи може тебе хтось чимось образив?

– Ні! Що ти! Я просто хочу побути сам! Знаєш, я не люблю гучний криків і всього іншого! Я люблю тишу!

– Мм.. То ти романтик – засміялась Стейсі – Це гарно! У тебе є хтось?

– В якому значені? – він вдав ніби не розуміє

– В прямому розумнику!

– Ні. А це має значення?

– Має! То може, вечором підемо кудись на каву!?

– Ну я не знаю...

– А може ти хоча б мені покажеш де знаходиш свою тишу?

– Добре! Постараюся задовольнити твою допитливість!

– От і добре! Який же ти розумний хлопчик! Тоді до вечора! Чао мій любий!

Глава 5

Вероніка сиділа сьогодні в дома. Вона цілу ніч плакала. Її Любчик виявився звичайним бабієм. Тепер вона самотня. Вони розійшлися. А кілька днів тому вона застала його в обіймах якоїсь «чмари» біля кафе, просто на очах людей.

Тепер вона жаліла, що так повелась із Радиком. Вероніка намагалася зателефонувати йому кілька разів. Але марно. Трубку ніхто не брав. І тільки довгі, протяжні гудки чулися в трубці. Лише вчора вона змогла знайти номер Ріккі. Того самого хлопця з котрим був знайомий Радик і котрий допоміг йому знайти себе в Америці. Кілька разів ніхто не відповідав. А потім Ріккі сказав їй аби більше не дзвонила. Сказав, що у хлопця все добре. Що тепер її колишній з великим майбутнім.

Тепер вона була для нього ніхто. Просто колишня знайома. Вероніка помалу усвідомлювала страшну правду того, що сама стала причиною їхнього розлучення. Що Радик любив її. І напевне б повернувся до неї якби не її дурість. «Чому? – запитувала вона себе – Чому!? Що ж далі? Як мені далі?». Вона просто не мала більше сили іти вперед. Вона розуміла, що все втрачено. Радик уже ніколи тепер не повернеться. Він просто не хоче її бачити. І в цьому винила себе. «Ну чому я так поступила? Він же ж був нормальним!» – плакала вона в тишині кімнати. А дощ за вікном не переставав падати.

Один раз вона уже пробувала накласти на себе руки. Якби не батько – то вже би давно в лежала домовині. Тоді вона втратила дитину. Свою дитину. Дитину, котра стала на дорозі між нею і Радиком. Діагноз був невтішним – безплідність аж до смерті. От що дали їй ті вечірки. Розбите серце, біль, пустоту, самотність. А ще й до всього й бездітність. Ходячий гріб. Кому вона тепер така потрібна? Та нікому! Яке тепер має значення її серйозний тато і купа грошей. Зате вона тепер всього на всього лише дешева шльондра.

Вероніка вдягнулась, взяла парасолю і вийшла з квартири. З тієї самої квартири в котрій колись вона з Радиком кохалась. Тепер це для неї ставало лише каменем на душі. Вона пішла вздовж тротуаром дивлячись просто перед собою. Вона майже нікого не бачила. Або не хотіла бачити. Очі були червоними від сліз. Руки тремтіли. Ні, не від холоду а від

нервового перенапруження. Голова боліла. Страшенно боліла. Куди вона йшла? Сама не знала! Але йшла. В кишені дзвонив телефон. Але вона його не чула. Їй було байдуже хто дзвонить. Вона просто переставляла ноги і обходила час до часу калюжі. В голові почало потроху паморочитись. Починалися якісь ніби провали в пам'яті. Вона хотіла забутись. Просто забутись.

Раптом її зупинила жінка років сорока. Це була тітка Полі, Поліанна Олександрівна Куцик. Вона була далекою родичкою і доброю знайомою батька.

– Привіт! – її голос ніби збудив дівчину – А куди це ти ідеш в таку погоду?

– Та так іду прогулятися...повітря гарне...

– Це правда! А ти сама?

– Так сама! Тато ще на роботі – яюсь машинально відповіла жінка.

– А хлопець твій де?

– Та нема у мене нікого тітонько Полю!

– А Радик? Хіба він не бігав за тобою? Хороший парубок!

– Так, було. Той що. Тепер нема! А ви додому?

– Так, хочеш до мене в гості? Ходімо! Ну ж бо!

– Ну хіба що на трошки. Тато буде шукати.

– Не переживай тато знатиме, що ти зі мною люба.

Вероніка відчувала відразу і біль одночасно при згадці про Радика. Чому? Можливо тому, що справжню причину їхнього розставання знала лише вона. Так і було. Це вона обмовила його в очах усіх своїх знайомих і виставила поганим. І от що з цього вийшло. Як жаль, що тітка Полі не знала про це. І вона не зможе їй про це розказати. Справді жаль.

– Знаєш Вероніка – вела далі розмову тітка Полі – Я теж була молода. І наробила багато дурниць. Тепер жалію. Чесно жалію. Ти навіть не представляєш як.

Але Вероніка її не слухала. Вона ніби десь поза зоною доступу. Десь далеко звідси. Її мучили слова сказані Радикові по телефону. Вона нагадувала їх знов і знов. Тоді це видавалось солодким сном. А зараз? А зараз це була біль. Біль, котру не можна було нічим ані послабити ані залікувати. Біль, котра переслідувала її вже довгі дні. Біль, котра знищувала в ній все, пожирала з середини і розривала серце.

– Ти ніби десь не тут – зауважила тітка Полі – Може у тебе щось трапилось! То розкажи мені. Разом якось подолаємо!

– Ні, все гаразд! Просто я... Просто я змучена! – відповіла дівчина.

– Ну як хочеш! Може тобі викликати таксі?

– Ні. Я так піду. Це ж не так аж далеко! Щиро вам дякую!

Не легко є забути те, що тебе так манило, те, заради чого йшла на все. Забути те, що так зводило з розуму. Що так нещадно тягнуло в небо. Щось, що заставляло серце сильніше битися. Так, це було воно – кохання. Тільки запізно вона це зрозуміла. Запізно для каяття. Він уже не повернеться. І Вероніка це розуміла. Її сили танули. Танули від того, що все усвідомлювала. І нічого уже не могла змінити нічого.

Ніч опускалася над містом. Ніч, що несла свої чари. Чари, котрі так манять молоді серця. Чари, котрі ховають у собі скільки всього. Ніч, що ховає закоханих від чужих очей. Ніч, котра дає право на кохання.

Падав дощ. Сьогодні була доволі не романтична погода. Не романтична для тих – хто привик сидіти за екранами телевізорів, боячись намокнути.

Вона йшла оминаючи калюжі. Дощ поволі припинявся. Лише трішки накрапав. Вона згадувала як колись, ще з Радиком, вони бігали під дощем. Як він вперше їй показав

красу дощу і похмурої погоди. Як вони за містом на дачі змogli до нитки. Тоді він її цілував. І від цих поцілунків їй ставало тепло. Від цих доторків, від його рук, від його уст що торкалися її. А зараз лише холодна стіна. А далі що...

Вона не бачила вже далі нічого. Їй пригадувалися хвилини проведені разом з цим юним Фаустом, як вона його інколи жартома називала. Але тепер це були лише порожні спогади.

Вдома Вероніка була пізно. Вона легенько пройшла і замкнула за собою двері до кімнати. Було темно. Вона роздяглася і лягла на ліжко. На дворі вже було близько до півночі. Вона дивилася на стелю у темноті і не могла ніяк заснути. Образи самі лізли до голови. Згадки про Радика зривали мозок. Просто виносили. Це було нестерпно. Але вона не могла нічого зробити. Жаль. А що вдієш. Знову ті самі спогади терзали душу. Все як завжди. Впродовж останніх кількох тижнів.

Ранок для Вероніки настав десь в пів одинадцятої. Її розбудив дзвінок телефону. Телефонувала подружка.

– Алло! Якого чорта?

– Ти ще спиш? – почулося в трубці – Телик ввімкни. Там твого колишнього показують...

– Якого нахрен колишнього! Верка! Що ти несеш! Я спати хочу – пробурчала Вероніка.

– Фільм включи. Побачиш дурна ти, Вероніка! – відповіла та.

Вона полежала ще якусь хвилину. Думками вона вже ввімкнула клятий телевізор. Що там могло б бути? Все ж вона встала. Знайшла пульт і включила. На екрані появилoся перше зображення.

Йшов фільм. Хвилинка – дві і от він. Справді він! Радик! Одна із основних ролей. Весь такий в гримі. Красень. Господи! Чому? Чому так? Як несправедливо! Вона просто схлипнула. Тільки тепер зрозуміла, що її колишній, її Радик насправді не міг дзвонити їй бо працював увесь цей час. А

вона? А вона йому просто зрадила. «Боже, чому? За що так – плакала вона – Я не можу без нього! Що мені робити? Яка ж я дурна...». Сльози текли по молоденькому личку стираючи туш.

Так ось вона яка – ціна зради! Ціна розриву. Ціна брехні. Тепер ця ціна здавалась аж надто високою і неймовірною, як і колись цілковитою нісенітницею. Колись, ще три – чотири місяці назад вона б не повірила в це. Вероніка б ніколи не повірила, що буде змушена заплатити таку високу ціну власного спокою за те, що кинула Радика. Ось така вона – ціна помилки, за котру треба платити.

Частина III

Робота вчителя є доволі важкою, якщо взяти до уваги стан сучасної молоді. Так, тому що ще десятиліття назад діти були більш іншими. Вони гралися в піжмурки, ганяли м'яча в дворі або ще щось видумували.

Тепер все змінилося. Діти почали просиджувати час біля комп'ютера або телевізора. Різні програми, ігри, сотні веб сторінок. Разом із тим ціла низка інформації. Тепер вчителеві стало важко утримувати в собі образ всезнаючого. У них, бачите, тепер інтернет все підкаже. Ну, що ж – таке життя. Час рухається в перед. Нічого не стоїть на місці.

Глава 1

Олена Кирилівна вийшла з дому (вона завжди виходила вчасно) і не спішучись пішла дорогою. Вона мало коли появлялася на вулиці аби з кимось побачитися чи про щось поговорити. Весь її час забирали чужі діти, котрі приходили, прохали про різні репетиції, підказки, пояснення. «Якщо свій десь далеко і вже не потребує мене – то даруватиму тепло тим, що є потребують цього тут і зараз» - говорила часто.

Вона йшла по дорозі на роботу і роздумувала. Її турбувала одна-єдина думка – де ж її Радик. Чим він там насправді займається?! Той самий Радик, котрий ще так не давно бігав маленьким і плакав коли відлітали пташки. Котрий любив старого сірого котика і готовий був ділитися з ним своїм сніданком. Котрий так незграбно робив тут перші кроки, вчився говорити перші слова. А тепер він десь далеко, на іншому континенті. Весь поринув у свої проблеми, що мало коли дзвонить.

– Добрий ранок Олена Кирилівна! – почувлося за плечима.

– Добрий дівчатка! – якось, ніби, автоматично відповіла вчителька. Вона звикла, що з нею вітаються мало не всі діти містечка – А ви куди так ранком?

– Я до мами на роботу, а Ліна в магазин. А ви на роботу?

– Так, на роботу! – відповіла жінка. Її голос завжди був спокійним, тихим, врівноваженим – Ну а ви готові до школи вже?

– Так, а ви у нас будете цього року?

– Звичайно що буду. А чому б мені не бути! Чи ви не хочете?

– Ні, хочемо! З вами добре! Є с ким пожартувати, поговорити...

– О так – здихнула вона.

Їх наздогнала якась жінка. Це була Лариса Миронівна, мама однієї із дівчат – Ліни. Вона працювала бухгалтером у цьому містечку. Вона добре знала маму Радика і була з нею доброю подружкою.

– Привіт Оленко! Ти куди?

– На роботу! А ти чого так ранком?

– Ще маю забігти в магазин з малою. Хочу що не будь купити дитині. Сама розумієш – цілий день на роботі. А ти як? Малий твій як?

– Та нічого, добре! Обіцяв приїхати. Але не знати коли – відповіла мати Радика.

– Ой, Оленко! То вже маєш доброго сина! А ще не одружився там?

– Ні. Він взагалі давно дзвонив. Сказав пару слів і все. Каже що роботи багато...

– Так ми дивились фільм. Він там знімається! - і вона повернулась до дочки – Правда Ліна?

– Ага – якось без емоційно відповіла та.

– Ти пам'ятаєш Радика? Як він тебе до садочку водив!

– Мамо! – почала пробурчати Ліна.

Звичайно, що так. Як же вона могла забути його. Хоча з того часу проминуло вже більше дванадцяти років. Вона тоді ще була дуже маленькою. А він уже був у десятому класі.

Вона пам'ятала його ще від тоді. Від того першого разу коли він тягнув її за руку додому а перед тим майже витягнув з під коліс автомобіля. Він був для неї тоді не просто сусідом. Але всім. Так, він не бачив маленької Ліни, він не бачив з-заду пари зелених оченят, що слідкували за ним впродовж наступних років. В серці щось ніби вколало. Це була згадка. Але згадка чого? Звичайний сусід. Але напевно, що було все далеко не так...

Вони йшли дихаючи і насолоджуючись ранковим повітрям.

Розмова, розмова, розмова... А що вона в собі таїть? Що таке розмова? Проста потреба комунікації чи може це могутня зброя у вмілих руках? Що це – простий спосіб передання інформації? Що таке інформація? Для чого її передавати? Хіба розмовою не можна проявляти тиск? Можна! Можна і використовувати сказане проти співрозмовника! А інформація це спосіб маніпуляції. Можна також і пускати потрібну комусь інформацію про якусь подію чи якусь думку про щось в руслі якому потрібно. Отже, ми завжди підпадаємо під шантаж, підступ, брехню і обман з боку інших?! Можливо!

Але Олена Кирилівна чомусь зараз так не вважала. Не вважала так і її співрозмовниця. Вони просто спішили кожна в своє, обмінюючись фразами. І цим просто виявляли потребу комунікації.

Мама Радика була хорошим вчителем. Вона завжди підтримувала дітей, ставала в оборону на педрадах, присвячувала їм свій час. Таких людей мало. Вона ставила завдання навчити дитину а не просто перебути урок.

Свого часу, коли ще Радик був у школі багато хто поговорював, що вона протягувала його і що з цього нічого доброго не буде. Однак, зараз вона згадувала ті хвилини з

усмішкою. «Ну для чого мені фізика – згадувала вона – Він не раз мені говорив. І правда. Нащо ? І що з того, що все знатиме якщо не зможе себе знайти в цьому житті?

Глава 2

Був вечір. Олена Кирилівна лягла в ліжко але спати не хотілося. Вона ввімкнула телевізор. Там йшов якийсь пригодницький фільм про життя на далекому острові.

В одному із головних героїв вона впізнала свого Радика. Він був увесь у гримі. Майже не впізнати. Але все ж щось є таке що дозволяє впізнати мамі свою дитину навіть під гримом. Він був неповторним. Це був ніби чужий їй, не знаний хлопець. Молодий чоловік який блискуче виконував свою роль. На неї з екрану дивився не її маленький, безпомічний Радик а зовсім чужий, мужній, серйозний Радимир Воловський.

Він щойно вийшов на великий екран. І це було щось цілком нове. Не перевершене. Фільм розказував про життя на безлюдному острові двох молодих людей, хлопця і дівчини котрі вижили після бурі. Півтори години Олена Кирилівна милувалася своїм сином. Вона аж забулася. Це був для неї напевно найбільший подарунок за всі роки від коли вона не бачила його.

Вона додивилася його до кінця. (що було вкрай не часто. Пані Олена любила засипати під час перегляду фільму). Потім вона переключила на інший канал. Там були новини. В короткому огляді показали знову Радика.

Потім вона тихо заснула...

Скільки води сплило у море з часу, коли Радик поїхав до Києва. Так, він часто дзвонив, писав додому але то було лише маленькими точковими промінчиками. Багато хто уже почав забувати Радика. Тай сам Радик ніби був радий цьому, що

його по троху забували. Він ніби навмисне, що раз то менше давав про себе знати. Все більше часу не дзвонив ніби даючи зрозуміти, що не хоче аби про нього згадували. Втім, були на те і особисті причини. Багато хто тепер з ним був би радий і поговорити, і зустрітися, і навіть порозумітися. Але тепер цього йому не треба було. Тепер він став іншим.

Мати Радика часто його просила приїхати. Вона боялася за свого сина. Але не перечила йому. Колись вона часто його діставала різного роду питаннями. І от тепер все саме за себе сказало. Їй було приємно бачити свого сина .

Глава 3

Олена Кирилівна сиділа в учительській і щось записувала у журналі. Вона, як і кожен вчитель перед початком року, розробляла календар тем на перше півріччя. За вікном стояла тепла, сонячна погода.

В коридорах панула мертва тиша. Така тиша часто може наводити на людей якусь паніку чи страх. Але пані Олена була вже старшим вчителем і тиша в шкільних коридорах для неї була не вперше.

В якусь мить її ніби хтось легенько торкнувся рукою. Вона підвела очі, оглянулась, перебігла очима по кімнаті і нікого. «Дивно – подумала про себе Олена Кирилівна – якесь відчуття таке». Вона спробувала повернутись до своєї роботи. Однак, чомусь не йшло.

Вона сіла і вирішила просто відпочити. Думки полинули туди десь назад. Кудись в далеке минуле. Туди, коли була ще молода, коли тут бігав її маленький Радик. Спогади самі собою лізли в голову і переходили прожитими картинами перед очима. Пригадувалися моменти із життя. Ті моменти, котрі були найяскравішими. А всі вони були унікальними для неї.

В цей момент хтось тихо зайшов в учительську і став позаду неї. В такій тишині, яка панувала там, можна було почути не лише чийсь кроки але й дихання, політ мухи і навіть власні думки. Олена Кирилівна не оберталася. Вона і далі заглиблена в роздуми щось писала. Хтось стояв позаду і мовчки чекав. Пані Олена напевно і не помітила, що за нею слідкує пара чийхось очей.

Нарешті вона закінчила свою роботу і повернула голову в сторону істоти котра стояла позаду. Це стояла Ліна. Дівчина аж здригнулась ніби від страху, коли Олена Кирилівна повернула голову в її сторону.

– Привіт Ліночко! Ти давно стоїш? – спитала вона якось так тихо, ніби по материнському, наче до власної дитини зверталася.

– Ой, вибачте.. я.. ні.. – зникла дівчина – Просто зайшла випадково...

– Ну то може ти чогось хотіла? – знову спитала пані Олена – Щось сталося?

– Та ні, нічого – якось збентежено відповіла та. А якби пані Олена знала правду. Боже правий, щоб це було. Та ні. Це не можливо. Це не реально. Вона навіть боялася подумати про таке. Навіть страшно подумати, що могло б бути після такого. Що насправді вона не просто так прийшла. Що її мучить одна постать

– А ви не ідете додому?

– Зараз, збираюсь... Ах, то ти вирішила мені скласти компанію?! Мені приємно!

– Так, якщо ви не проти – зам'ялася дівчина. А подумки: «О боже, вона мало мене розколола. Господи, що буде якщо щось не те скажу?...»

– Ну тоді ідем – мовила Олена Кирилівна – А знаєш я

...

І вони поволі покинули стіни школи.

Олена Кирилівна була цікавим викладачем. Вона завжди знала чим варто зацікавити учнів. Завжди вишукувала щось нове, щось не стандартне. Вона розповідала Ліні про свої молоді роки, про те, як хотіла стати великою викладачкою і як народився Радик...

Сонце було високо. На дворі була гаряча пора. Це був кінець серпневих, теплих, літніх днів. Днів, коли дерева набирають перших осінніх барв на свої листочки, коли трава стає менш яскравого кольору, коли у повітрі починає пахнути осінню.

Глава 4

«Кава, і ще одна кава і можна іти працювати» – думав Радик сидячи за столиком на знімальному майданчику. Звичайно, більшість акторів йшла обідати в найближчі ресторани. Але це аж ніяк не стосувалося Радимира. Він ніколи не старався кудись піти. Навпаки, майже весь час проводив на площадці. Завжди готовий до нового кадру. Дехто з колег навіть заздрили молодому таланту. Його замкнутість приковувала до себе увагу. Не одна красуня з майданчику бажала б закрутити з ним хоча б кількадекільній роман. Молодий, красивий, розумний, з почуттям гумору – чого іще треба. Але ж ця його замкнутість.

Дехто навіть пробував розговорити хлопця. Але все було марним. Радик вміло відходив від питання, коли мова підходила до питань якихось відносин чи будь-чого пов'язаного з цим.

Стейсі чи не єдина жінка, котра могла розкрутити Радика на якусь розмову. Її настирливість напевно була не марною. Після багатьох умовлянь, одного вечора вона зайшла до хлопця у вагончик. І така поведінка дала свій результат. А може просто він не зміг відмовити, зважаючи на красу Стейсі.

Вечір був просто чудовий. Яскраво світив місяць. На небі було видно зорі. А тепле повітря дозволяло бавити розум романтикою.

Радик вийшов зі свого вагончика, закрив двері ключем (так як він завтра не працював) і зібрався іти додому. Раптом майже під самі сходинок під'їхала машина. Це була Стейсі. Тепер вона була у простій, темній футболці з розпущеним волоссям.

– Сідай малий, поїхали – усмінулася вона до хлопця.

– Ов, а ти ... – розгубився Радик – Ні, ти жартуєш...Стейсі перестань...

– Мені довго чекати – повторила дівчина – Сідай швидко!

В цих слова було щось і наказове і разом з тим благальне і таке дружнє. Таке тепле і ніжне а разом із тим тверде і рішуче. І цього напевно було йому так потрібно. Бо хлопець швидко сів в машину. У темноті лише почулося свистіння коліс по асфальті.

Вони летіли зі швидкістю світла минаючи різні вивіски і перехрестки міста. Машина повернула на авеню Кольд і зникла за поворотом.

Вони довго їхали якоюсь ґрунтовою дорогою доки нарешті не зупинилися десь на якійсь горі. З відти було добре видно майже ціле місто. Нічним воно здавалося навіть кращим аніж у день. Навколо була тиша. Лише дерева час до часу шелестіли листочками.

Стейсі вийшла з машини і зробила кілька кроків вперед зупинилася. Вона довго вдивлялася в красу нічного міста. Обое мовчали. Радик і далі сидів в машині. Він боявся навіть порухом збурити цю тишу, котра так заворожувала.

В якусь мить він згадав той час як ще колись в юності він з Тетяною зустрічалися і тишині старих лип. Йому було зараз дуже байдуже це згадувати. Раптом його ніби розбудив голос Стейсі, котра повернулася до нього:

– Ну чого ти сидиш – глянь як тут красиво! – і вона показала рукою на темноту, що опускалась над містом – Радик, хіба тобі не подобається?

– Чому не подобається – тихо відповів хлопець вийшовши із машини став позаду неї – Ти хотіла мене вразити. Ти це зробила. Я справді вражений. Тут дуже красиво.

– Та ну... А може ти просто так сказав – і вона повернула голову до Радика – Скажи правду: чого ти чекав?

– Не знаю... можливо...

– Знаю, ти думав що я відвезу тебе кудись, щоб трахнутись. А потім буду всім хвалитися, що я переспала з Радимиром Воловські... мм.. Ти і справді крутий. Але аж не настільки...

– Я не розумію чого ти хочеш цим добитися?

– Нічого Радик, нічого... просто...Просто мені самотньо – розумієш!

– Так! Розумію! – прошепотів хлопець.

Він підійшов ближче до Стейсі і обняв її за плечі. Він відчував її важке дихання, теплоту її тіла, ніжний присмак її духів. О, як же вони його манили. Чи може то він сховався з розуму.

Скільки вже минуло часу з моменту, коли Радик змінив похмурий вигляд свого рідного міста на сонячну країну долара. Цілі тижні, місяці, може й більше. Набагато більше.

Тепер вже й втратився рахунок. Зрештою, зараз це вже й не мало аж надто великого значення. Радик став зовсім іншим. В нього тут були друзі, знайомі, робота. Тут він відчував себе людиною. І не просто людиною. Але особою.

Тепер ця, колись так чужа і не привітна, країна стала для нього рідною. Все що тут відбулося з ним – творило Радика як нову особистість. А дома?! Що дома? Хто там на нього чекає? Кому він там потрібний? Та нікому. Напевне вже й

забули давно про такого. Ніхто може й не згадує, що жив колись такий. Така вона ціна. Але ціна чого? Хто винен в тому, що йому запропонували приїхати сюди. Що Вероніка, котра обіцяла чекати – зрадила. Що друзі, з котрими, він ходив до школи, з котрими жив в одному місті забули про нього? І що тепер?

Це питання не лише одного Радика так мучили ночами. Так чи інакше але майже всі люди нашої епохи ставлять перед собою такі питання чи подібні питання. Вони оцінюють, шукають, думають.

Зрештою, думати це природно для людини, котра прагне розвиватися. Хоч як нам не втовкували в голову, що це небезпечно і шкідливо річ – все ж від людини думку забрати не можливо. Не можливо заборонити думати, ставити питання і давати на них відповіді. І тому, він з думками лягав і вставав коли залишався на самоті.

«Форма депресії? А може просто втома!» – часто думав про все це Радик. Вже кілька років він безперервно працює. Дехто з друзів радив йому трохи відпочити, бодай зо тижнів два- три. Але Радик і думати про це боїться.

Ні, він не бідний. Може поїхати собі кудись на пляж, відірватись. Але щось не дозволяє. Що ж змушує його відмовитися від всього відпочинку? Жадоба грошей? Бажання слави? Трудоголізм? Чи може бажання втекти від самого себе?! Останнє напевне найбільше підходило хлопцеві.

Нервозність якою він почав хворіти походила з невідомих для оточуючих причин. Сам Радик все категорично заперечував. Він завжди ухилявся від відповіді чого він боїться? Зрештою, це можна зрозуміти. Він став просто ніким, нікому не потрібним, покинутим і обманутим.

Єдиним засобом для стримування себе від розвитку розладів психіки напевно була робота. Тут Радик ставав іншим. Тут він відчував себе впевненіше. Тут він повністю

змінювався. Перевтілювався в цілком іншу постать, в свого героя. Тут він переходив, переживав разом з ним.

Його гра була надзвичайною. Повна відданість, повне перевтілення, повна віддача. Це було щось надприродне. Це було неймовірне. Можна сказати, він фактично ставав своїм героєм і переживав з ним всю картину сценарію. Це було геніально, хоч сам Радик на це вже не звертав уваги. Йому ставало цього що раз все мало. Він ніяк не міг насититися.

Як спраглий буйвол – він впивався цим до дна і не міг напитися. Така була його душевна спрага. Спрага, котру нічим не можна було заглушити. Спрага, що виходила десь із глибин серця і робила перебування на землі нестерпним болем.

Така ціна авторитету і образу генія. Ціна, котру тепер він платив вимушено, не залежно від свого бажання і котра що раз то все збільшувалась. Ціна, котра була надто великою але водночас і такою бажаною. В цьому полягало напевне найбільше безумство і найбільша таємниця людського болю, терпіння і любові. Але Радик її сплатив. Платив і не скаржився. Можливо привик. Можливо вона йому сподобалась. А можливо просто не мав іншого вибору.

Минали години а вони все ще лежали обнявши один одного і дивилися на нічне зоряне небо. Стейсі мовчала. Про що вона думала. Можливо проте, як і про що завести зараз розмову. Можливо про свої гіркі помилки минулого. А можливо просто ловила кожну хвилину миті що не повториться уже ніколи. Це вони розуміли обоє. І обоє прагнули якнайбільше відчутти цю незабутню мить.

Над містом світив місяць і на дерева тихо шелестіли листочки переповідаючи старі історії, котрі ніколи не зрозуміє той, хто ніколи не кохав, хто ніколи цього не чув.

Глава 5

Всі хочуть якихось змін. Хороших змін. Змін, котрі принесуть якусь впевненість, якусь надію, віру чи принаймні любов. Це людська закономірність – бажати собі добра. Те саме думав і Радик. Щось тепер змушувало його сприймати все по – іншому. Те, що колись було для хлопця нормальним явищем, закономірністю – тепер ставало просто беззмистовним. Він не міг собі відповісти на питання – чому? Але щось ніби надривалося в середині.

Радик почав замислюватися про себе, про сенс життя, про свій час, про любов. Остання була для нього болючим питанням. Старі згадки все ще нагадували про себе. Думки про це святе і світле почуття були для Радика далеко не світлими. Він давно вже не бачився з Беккі. Звичайно, що у нього було і до і після. Але тепер це до і після ставало важким тягарем на душі уже не так молодого, відомого актора.

Радик прийняв душ, увімкнув телевізор і зібрався спати. Він дивився ще якісь там новини, як це завжди робив перед сном (щоб при можливості потішити своє самолюбство).

Раптом задзвонив телефон. То це міг телефонувати в такий пізній час Радик не знав. Він якось не спішно встав і підійшов до телефону. Номер був не знайомим. Хлопець нехотячи відповів на дзвінок:

– Алло – підняв трубку хлопець. По ту сторону телефону хтось плакав. Це був жіночий голос.

– Алло... Радик... – почулося у трубці.

– Хто це? – спитав Радик. Він ніяк не міг впізнати голосу.

– Ти мене не впізнаєш? – знову промовив крізь сльози голос – Послухай. Я хочу з тобою поговорити... Звісно якщо можеш...

– Ну можу звичайно. Але у чому справа? І хто ти?

– Це я Беккі. Ти ж мене не забув? Будь – ласка Радик!

– О так... Чому я маю тебе забути? Звичайно пам'ятаю! – ледве мовив Радик – А що сталося?

– В мене великі проблеми, Радик, дуже великі проблеми – і далі схлипувала дівчина – Я не знаю як тобі це пояснити...

– Говори як є! Ну... я слухаю!

– Я.. я... – і дзвінок обірвався.

Кілька спроб передзвонити на номер дівчини були безуспішними. Радик встав. Він ще раз спробував зателефонувати на домашній Беккі. Відповіді не було. І це насторожувало.

Про всяк випадок Радик передзвонив старому доброму Томі:

– Томі вибач що піднімаю з ліжка але є проблеми! – мовив хлопець.

– Радик! Ну які серед ночі в тебе проблеми? – почулося сонне бурчання в трубці.

– Дзвонила Беккі. Вона щось говорила, плакала. Я не розібрав що саме. Але...

– Радик ти послідня свиня. Ти на годинник дивився...

– Томі! Вона може бути в небезпеці!

– Ага. А ти як добрий хлопчик – рятівник будеш бігти і рятувати...ну гаразд...зараз щось придумаємо... давай я хоча б встану для початку..

– Добре через п'ятнадцять хвилин я буду в тебе.

Машина Радика вже стояла біля дому Томі. Через кілька хвилин звідти вийшов не молодий повненький, низького росту чоловік. Це був Томас Карестман, старий добрий приятель Радика. Спортивна куртка, чорні кеди і коротке чорне волосся – от і весь Том.

– Ну і що там сталося? – було першим питанням Томі – Я телефонував своїм друзям з відділку, вони казали, що постараються нам допомогти.

– Дякую Томі. Сідай. Може самі щось знайдемо.

– Цікавий ти малий, Радик. Чесно. Ну і де ти збираєшся її шукати? Ти ж з нею останніми часами навіть не говорив... Воно тобі треба...

– Напевно, треба раз я тут!

– Ну і нехай... – пробурчав Томі.

Вони постукали в двері. Ніхто не відповідав. Томі відімкнув двері шпилькою і вони у двох зайшли. Всередині було порожньо. Вони переглянули все навколо – нічого підозрілого. Радик знайшов якийсь альбом. Звичайний старий альбом. Але в ньому було кілька свіжих фотографій. На всіх вона була з друзями. Нічого особливого.

Раптом Том закликав його до іншої кімнати. По середині лежали розкиданими диски. Всі вони були не підписані. Більшість дисків була поламані. Все свідчило що по них просто ступали ногами. Деякі були просто лежали вийняті з коробки. Увагу привернула пуста коробка в котрій не було диска. Однак на звороті було видряпано олівцем «ОЛМКА». Хлопці перезирнулись. Що означали ці загадкові слова вони навіть уяви не могли мати.

Тепер вони уважніше шукали. Шукали самі не знали що. Але мусило бути б і ще щось що б дало відповідь бодай на одне з питань. Дві години пішли коту під хвіст. Вони у двох перерили усю спальню і вітальню. Радик зайшов на кухню а Томі поліз у ванну. Його поліцейські навикки дали своє.

У ванній він побачив ще дещо. Уже на багато цікавіше. У ванній ще зберігалася не змита піна. Це могло свідчити про те, що тут не давно були і що хтось дуже квапився і навіть не прибирав за собою. На дзеркалі помадою був теж напис «ОЛМКА». «Щось тут не так – пробурмотів про себе Томі – Мусить же десь бути відгадка.» У корзині він знайшов ганчірку, котра була в якійсь рідині схожій на кров. Однак це не була кров.

Дивним видалося і те, що ніде не було комп'ютера, телефона чи принаймні записної книжки. Вся документація була забрана. Отже, напевне було пограбування. Хоча слідів злomu не було ніде.

– Дивним мені все це видається Радик,. Як загадаєш? – нарешті промовив Томі – Це не схоже на злом. Слідів злomu немає. А отже, все було мирно. Але поломані диски говорять інше.

– Не знаю Томі... На кухні теж все порозкидано.

– В цьому логіки зовсім нуль. Я думаю, що нас або затягли в пастку або щось тут дуже нездорове....

Радик, Томі, Віктор, Леон і Джон сиділи в кабінеті містера Логана. Кожен щось міркував, щось вимальовував. І разом з тим кожен боявся щось сказати.

Темношкірий Джон був молодим копом. Леон, старий ловелас, коп і друг Томі. Віктор серед цієї гоп компанії був найстаршим. Мав досвід роботи в криміналістиці і добре знав майже всі тутешніх ділків.

В кімнаті була тиша так що було чути як стрілка годинника вибиває кожну секунду. Всі чогось чекали. Але чого? Може чуда? Радика гріла єдина думка – що зараз прийде мистер Логан і скаже – «знайшли!». Але він чомусь не приходив.

Довгих три години очікування. Нарешті за дверима почулися важкі кроки старого Логана. Вже перед самими дверима він щось пробурчав. Настала напевне найдовша хвилина коли Радик чекав на результат. І от він зайшов:

– Ну що ж я можу сказати... містере Радимир, мені вдалося знайти вашу подругу...

– Нарешті – важко здихнув хлопець.

– Але боюся що не все так просто ... вона ...

– Що вона ? Луї не тягни! – нервово бурмотів Томі.

– Вона в край важкому стані. З численними травмами зараз у лікарні.

– Господи, що ж сталося? – якось не рішуче питав Радик.

– Ми не знаємо... Однозначно, це не випадкове пограбування.

– Містере Логан я ваш боржник! – хлопець вдягнув куртку і вийшов з кабінету.

Глава 6

Лікарня. Реанімаційне відділення. Та ж гробова тиша що і в квартирі Беккі. Кругом апарати, крапельниці. Серед усього цього на ліжку лежало бліде з синцями тіло.

Колись це була красуня. А тепер важко в ній впізнати колишню Беккі. Вона ніби спала. Очі були закритими. Руки лежали вздовж тіла. Губи покусані, закривавлені. По руках виднілися гематоми. Що ж таке мало статися, щоб привести її до такого стану. Радик підійшов ближче і сів поруч на крісло.

Кома... стан організму, що знаходиться на межі життя і смерті. А далі? Питання на котрі не мають відповіді навіть лікарі. Можливо ще повернеться. Але можливо. Нема нічого точного. Так само як в житті. Немає нічого точного. Лише одні здогадки. І що буде завтра це лише великий знак питання. І на всі ці питання немає відповіді.

Вона лежала навіть не повохнувшись. «О Беккі, нещасна Беккі – подумав Радик – В що ж ти так влипла?...».

Хлопець підійшов до ліжка і сів на крісло, що стояло поруч. Він торкнувся рукою ніжною, блідою руки. Ніякої реакції не відбулося. Вона просто лежала. Німа тиша просто розривала середину Радика. Минали хвилини, Беккі так і залишалася непорушною. А Радик сидів так поруч аж доки не зайшов лікар.

– Господи, містере Радимир, я дозволив вам лише кілька хвилин! – якось не сміливо промовив він.

– Так, так лікарю. Вибачте – він ніби прокинувся – Скажіть будь-ласка що з нею?

– Вона в комі. Це, як би вам сказати, «не найкращий» стан людини. Надія по суті не велика. Я вам не можу сказати напевно.

– Але будь-ласка – продовжував Радик – Що могло причинити такий стан?

– Численні травми. Це найперше – поправляючи окуляри проказав доктор – Страшний стрес...

– Стрес? Лікарю, але ж ви не думаєте? – спитав хлопець.

– Саме так. Черепно-мозкова травма від удару чимось тупим по голові. Кільканадцять ударів в область живота і нирок... її гвалтували.... І то дуже довго...

– Господи Ісусе! – ледве витягнув із себе Радик – Ви брешете! Ні, тільки не це...

– Нічого не поробиш. Саме так. В шансів не багато... А зараз ідіть...

Довгі вулиці міста стали для Радика наче чужими. Він їхав в машині, сидівши на задньому сидінні. Сірі осінні хмари здавалося нависли над самими будинками. Все навколо здавалося якимось жахливим, кошмарним сном. « І що ж тепер? – думав Радик – Невже так от просто і закінчиться? Чому так не справедливо? Чому всі мої друзі, люди котрих я любив зникають? Чого ж тоді варте оте життя... Ще не давно я чув її голос... А нині вона просто... Вона майже труп...».

Темна кімната номеру в готелі «Голден Стріт» здавалась домовиною. Все виглядало неначе в якомусь страшному фільмі жахів. На ліжку лежав Радик. Він закривши очі щось перебирав думками.

Те, що сталося з Беккі дуже його вразило. Можливо він переживав. А може просто чогось боявся. Хто знає. Він лежав ще якусь хвилину. Потім встав і без світла знайшов

телефон. Він пам'ятав номер телефону додому, тому зразу ж набрав старі так знайомі і так давно не використовувані ним цифри. В трубці почувся довгий гудок, один, другий... Трубку ніхто не брав довший час. Радик думав уже завершувати дзвінок аж раптом почувся з голос:

– Алло – озвався голос.

– Привіт мамо! – тихо сказав Радик.

– А це ти синку! Ну нарешті! Як ти там?

– Все добре. Працюю. Багато роботи. Зараз от знайшов час. Тож вирішив подзвонити.

– Ну то добре! Що скажеш? У нас холодно. Бабуся хворіє. Я на роботі. Що у тебе?

– Багато усього – посміхнуся хлопець. Він говорив однотонним голосом, ніби могильним. Так тихо, без жодної інтонації.

– Ну а коли приїдеш?

– Не знаю мамо. Хотів тепер. Але не склалось – він брехав.

Насправді Радик не хотів повертатись назад. Ніколи. Він лише говорив мамі аби не переживала. Він навіть мріяв забрати маму з бабусею до себе. Але не вийшло.

Постійні зйомки, вечірки, гулянки. Вони б не дали йому так жити. Тому він вважав краще вислати їм гроші і мати спокійне, власне життя.

– Ну та може хоча б десь на свята приїхав до нас. Чи ти таки вже не можеш. Ми давно тебе не бачили. Бабуся скучила за тобою.

– Добре мамо, постараюсь. А зараз я біжу, в мене телефон.. напевне новий сценарій. Добраніч вам...

Якою великою здається відстань, якщо людина не має в серці ні краплини любові. Що може бути важчим за удар в серце? Що може змусити людину повернутися до життя якщо вона вже давно втратила будь-який смак у ньому? Якою великою є прірва у середині душі? Хто може сказати що там,

за похмурим поглядом? Що ховає ця чарівна усмішка? Або чому так винувато ховається погляд від зайвих очей?

Цього ніхто ніколи не може сказати. Ми знаємо те, що лише бачимо. А що там далі сховано не знаємо. Що це? Чому так? Для чого? Заради кого? І так далі... На ці питання нам ніколи не знайти відповіді в обличчю чужої душі...

Глава 7

Тисячі кілометрів між Києвом і Сан-Франциско. Десь там, в Сполучених Штатах живе її колишній коханий. Хто він тепер – а хто вона. Як все міняється в житті. Як все набирає зовсім інших відтінків. О, як швидко плине ріка життя. Хто може її зупинити? Хто може сказати де можна її перейти?

Вероніка сиділа біля вікна. Все чим вона жила останніми місяцями просто зникло. Хлопець, на котрого вона проміняла Радика, дізнавшись про вагітність відразу ж залишив. Подруги відійшли. Батько мало з дому не вигнав.

Тепер вона просто одна з тих, кого називають самотніми. Подзвонити, перепросити Радика? Ріккі чітко дав зрозуміти, що хлопець там давно не сам. А може все ж спробувати. І що з того? Радик зради не пробачить. Це само зрозуміло.

Їй пригадувались ті моменти, коли вони ще були разом. Коли він брав її на руки а їхні розмови тривали майже до ранку. А через кілька годин вона спішила на пари а він на роботу. Коли їхні мрії линули десь високо-високо в небо і там у нічному світлі місяця розчинялися. Коли любов гріла не лише тіло але дві молодих душі.

Це було справді чисте, світле почуття. Такого вона більше уже ніколи не побачить. Так, часто говорять, що така любов приходить лише раз на тисячу років. От вона і була.

Вона встала і пішла на кухню. Останнім часом вона майже нічого не їла. То і не дивно. Батько бажаючи бачити свою дочку щасливою вкладав усі сили в її навчання.

Він прекрасно знав про їхні відносини із Радиком і тому як міг допомагав хлопцеві. У ньому старий Безбородько бачив не лише юного красеня але найперше хорошого і надійного чоловіка для своєї єдиної дочки. Він як міг сприяв їхньому любовному лету.

Звістка, що Радик вже більше не стоїть в числі кавалера Вероніки його не тільки засмутила. Це був удар. Удар, котрого він не міг перенести. Він знав характер своєї дочки. Але все одно не міг пробачити їй цей вибрик. Його наче на голки посадили, коли побачив цього її «хахая» (як він висловився).

На кухні світилося. Там сидів старий Безбородько. Він щось читав у газеті. Його насуплені брови свідчили про вкрай негативний настрій. Вероніка ввійшла майже через не хочу. Вона ніяк не бажала пересікатися з батьком в домашніх умовах.

– Ну що, виспалась? – спитав він.

– Ага... – промимрила. Вона почала робити собі чай.

– Ну і? – різко буркнув старий – Доки я маю дивитися на тебе таку?

– Чого ти хочеш?

– Що? Як ти смієш? Шмаркачка! Та я для тебе мало душу дияволу не продав – а ти ...

– А що я? Чого від мене постійно хочеш? – і в неї на очах появилися сльози.

– Я тобі зараз скажу чого я хочу! – і він схопивши її за шию тикнув в саму газету – Читай суко!

– Мені боляче! Відпусти!

– А мені не боляче!? Думаєш мені не боляче дивитися на це все! Краще б ти тоді померла.... Хоча б була ангелом...

– Дякую «таточку»! – і вона зі сльозами на очах вибігла з кухні.

В голові все шуміло. В середині все кипіло так ніби там розпалили велике багаття. Серце почало пришвидшено битися. Вона вхопила куртку і побігла з квартири.

Навколо все було чужим і грізним. В голові роїлися різні думки. Що робити? Все, що коли не-будь боліло тепер вилізло на верх.

З усіх сторін ніби монстри думки тиснули. Не було сили уже далі ані йти ані думати ані жити. Все на світі ставало чужим і ворожим. В голові паморочилося. В очах темніло. Вона кудись йшла. Але куди сама не знала. Ноги відмовлялися нести тепер таке непотрібне тіло.

На дворі було темно але Вероніка все ж кудись прямувала. Її не страхали ані темні силуети, що снували по вулицях ані розмови про недавню справу у вбивстві трьох дівчат у цьому районі. Їй було абсолютно байдуже. Все давно втрачено. Дівчина розуміла що назад дороги нема. Що вона нічого не зможе змінити.

Цілий вечір телефон Вероніки не відповідав. На наступний день її ніде не було. Старий Безбородько обдзвонив усіх її подруг, знайомих. Об'їздив усі клуби але все марно. Ніхто не бачив. Навіть заява в міліцію нічого не дала. Пошуки тривали і були безуспішними. Всі розуміли, що щось сталося. Але разом з тим всі гріла надія що ще не все втрачено. До вечора ніяких результатів не було.

Глава 8

Ранкову тишу порушив телефонний дзвінок. Так рано давно йому ніхто не дзвонив. Радик вже забув про ранкові звуки телефону ще від часу, коли перестав спілкуватися з Беккі. Дивно, хто б це міг бути. Він довго не брав трубку. Однак телефон не переставав дзвонити. Хтось дуже вже хотів щось від нього. хлопець нарешті після довгих вагань все ж відповів

на настирливість раннього нахаби. Хто б міг подумати – дзвонила Лео.

Для хлопця вона була просто одна з інших. Він насправді нічого особливого не відчував до цієї гарячої мексиканки. Однак, і відмовитися від неї він теж просто так не міг. Красу тіла, що зігрівала його довгими ночами розпачу. Красу, котра так заворожувала. Дівчина хотіла зустрітися. Так, сьогодні був вихідний день. І він мав намір його провести в свій спосіб.

«Ну що ж – подумав Радик – можна і зустрітися. А чого чекати, якщо звір сам іде до клітки». Вони домовились зустрітися біля старого скверу на Палм стріт.

Праця в Лос – Анджелосі змушувала проживати не далеко від центру цього великого міста. Якихось сорок хвилин і він вже на робочому місці. Такий маршрут майже щодня. І от сьогодні він мав намір відіспатися від багатотижневої безперервної зйомки. Добре що хоч не треба нікуди їхати. Відчуття хронічної втоми уже стали йому настільки звичними, що хлопець їх уже й не помічав. Так ніби все нормально.

«Міцна кава і все буде добре» – переконував себе завжди він. Будиночок в тихій частині міста і хороша машина – ну що більше треба людині. Високооплачувана робота, маса друзів, тисячі зустрічей, щоразу нові і нові враження, повний відрив. Хіба цього мало, щоб забути за всі старі біди і жити по новому? І справді, чого себе обманювати! Всі ми готові забути про все на світі і те, що було колись – дай лише трохи кращі умови.

Машина Радика стояла вже на вказаному місці. Сам він сидів в середині, слухав музику і розслаблявся. В такі моменти хлопець думками повертався до свого дитинства. На очі набігали картини з життя. Він роздумував про себе, про своє минуле, про свою любов котра тепер була лише смішним відтінком дитячості.

Раптом у шибку хтось постукав. Це була Лео. Яка ж вона зваблива. Молода, в повному соку. Ну що ще можна бажати справжньому чоловікові. Радик відкрив дверці:

– Сідай bestie – глянувши сказав він – Ну що у тебе?

– Привіт, може поцілуєш для початку! Скучила за тобою красунчику! Ну...

– Може ти сядеш. А тоді подивимося – засміявся Радик

– Ого, відколи це ти став таким пуританином? – зневажливо кинула дівчина – Хтось мене сам колись так не погано спокушав, правда?

– Ну так... – зітхнув хлопець – Ну то може кудись поїдемо? Наприклад в театр, або ...

– Який театр? Ти що, Радик, знущаєшся? Я ж там ніколи не була!

– Будеш – спокійно відповів хлопець.

Він завів машину і вони поїхали. В театрі Лео спочатку сиділа мов на голках. Незвично. Звичайно не звично, коли людина вперше щось робить. Яке її тоді мучить сум'яття. Проте краса постановки, сила того духу котрий витає в склепіння таких стін все ж змінюють людину всередині. Вони вийшли, вибігли з театру як діти. Вони скакали по сходах, дуріли у всіх на очах, сміялися і при цьому нічого не відчували. Хтось би сказав дурні. Можливо. А можливо ні.

Можливо людина відчула щось, що було перед нею закрите до того. Ми це не лише одне тіло. Є ще й душа. Душа, котра потребує. Душа котра любить, ненавидить, страждає, марить чимось, йде в перед і падає в безодню розпуки. Та душа, котра несеться на крилах в небо і та сама душа котра може продатися за гроші. Але вона така різна і така примхлива. Часом вона буває також спрагла. Спрага ця є не лише у вині чи в хтивості. Ні, інколи це стає чимось нав'язливо-невиносимим. Саме щось таке переживали ці двоє. Любов'ю

це назвати було не можливо. Як і дружбою. Це були відносини. Але що вони в собі несли важко було сказати.

– Знаєш Радик, мені чесно було сумно без тебе! – сказали дівчина – Після того як я поїхала, мені тебе дуже не вистачало. Я хотіла повернутися. Але боялася. Я мріяла, що настане день, коли ми ще зможемо побачитися. Чесно. Я просто хочу побути з тобою ще.

– Дивно – відповів Радик – Я б ніколи не міг таке подумати. Ти ж ніби хотіла чогось нового. Чогось гострого. Чогось більшого. Я не чекав тебе більше. Зрештою, я і нікого дуже не чекав... Особливо такі ранні дзвінки.

– Ну вибач. Просто я знаю, що потім тебе важко застати вдома! Або ти трубку не береш. Я тобі, доречі, дзвонила кілька разів!

– Та ну. Коли? В мене немає ані одного пропущеного дзвінка. Зрештою, я три тижні з роботи майже не вилазив.

– Ой бідненький. І як? Моя мама говорила, що з тобою не варто тусуватися.

– Чого?

– Не знаю. Сказала, що ти «блідий». А це погано. І тобі самому теж..

– Ахахах... так, так твоя мама вгадала – я вампір. І ночами я полюю на... гарненьких дівчат!

– Та перестань Радик. Я ж так не думаю – і вона усміхнулася.

Над містом уже починала набирала право ніч а вони все ще гуляли.

Перші хвили темноти для Радика і Лео були ніби запрошенням продовжити свою гру. Та вони, зрештою, і не збиралися розходитися. Радик розумів, що між ними нічого немає. Але якась нестримна пристрасть все ж тягнула його вперед. Відчуття були якимись роздвоєними. Так ніби вже

він не керував собою але якась сила інша. Сила, котра штовхала їх що раз ближче.

Лео для нього не була ніколи чимось божественним. Вона була звичайною дівчинкою, з котрою Радик міг провести час. От і все.

Але сьогодні це було якось зовсім по іншому. Він ще так ніколи нікого не хотів в прямому значенні цього слова. Його морозило. Трясло. Боліло. Голова йшла обертом. І все це було ані любов'ю, ані хворобою, ані страхом перед чимось. Це було простим, банальним бажанням жінки. Саме те, чого завжди він так боявся. Боявся стати таким як всі. Простим «хлопом», «мужиком».

Вони гуляли парком. Лео пила енергетик і щось розказувала. Її молоде личко, ще так юне, було для Радика ніби нагадуванням про самого себе. «От чому так? – думав собі хлопець – Чому ті, кого ми любимо – нас не люблять. А тих, хто любить нас – не кохаємо ми...». Він і далі вдавав ніби уважно слухав і ховав за усмішкою свій біль. Дівчина цього не помічала. Вона не звертала уваги на те, що Радик дещо часом перепитував і плував її слова. Вона все одно жила якоюсь не зрозумілою ідеєю (чи може ілюзією). Зрештою, це нікому не заважало. І тому всім було добре.

Вечір був казковим. Тепла погода, гарне місто, театр, вечеря. Все ніби було написане попередньо. Все ніби замовлено саме на сьогодні.

Машина зупинилася біля будинку Радика. Вже була майже пів на першу ночі. В салоні було двоє. Але ніхто не виходив. Навкруги була тиша. Звичайно, в такій годині завжди тут була тиша.

– Може все ж відвезеш мене додому? – по якісь хвили мовила дівчина.

– Ні... – з усмішкою відказав Радик – Я вкраду тебе сьогодні...

– Що ти робиш – ніби пручалася Лео – Лоскітно ж, Радик... Який же ти ненаситний....

– Так, я такий. ... я візьму тебе і з'їм... ти попала дівчинко...

Глава 9

Радик пробудився дуже рано. Сьогодні він мав їхати на роботу. Він мав підписати контракт для зйомок нового фільму. Радик поснідав, одягнувся і вже зібрався виходити. Раптом згадав і вернувся в спальню. На ліжку лежало тіло.

Лео ще спала. Її ніжне дихання лоскотало його останні години. Цілу ніч вони провели разом. І тепер вона тихо досипала. Її тіло і далі було так бажане. В повітрі пахло вчорашньою хтивістю, що пробуджує молоді серця для кохання.

Радик спішив. Він на якусь мить замилювався тілом молодій гарячій мексиканській красуні. Але це лиш мить. Він мусив їхати. Радик поставив біля дівчини записку: «Це було божественно. Вибач, що не дочекався. Я спішив. Нікуди не втікай. Вечором буду. Цілую». І пішов. Нічого подібного він не писав ніколи і нікому.

Радик ніби захворів. Він нічого не розумів що з ним робиться. Йому просто хотілося все кинути, сісти і приїхати додому. І щоб там його чекала Лео. Останнє напевне було лише мрією. Насправді він повернеться до порожнього дому і буде знову засинати на холодному ліжку в самоті.

Лео не втекла. Вона справді залишилась. Ні, це не ілюзія. Вона стояла біля дверей на кухні і чекала. І це було неймовірно. Що ж могло статися. Невже вона вирішила в нього переночувати іще цю ніч?

З кухні долинав приємний запах свіжоприготовлених напівфабрикатів. Нічого дивного Лео не вмiла готувати. Але вона поволі вчилася. І це був добрий початок. Радик зайшов в

середину. Це було справжнім сюрпризом для нього. Приємним сюрпризом. Він підійшов до дівчини і поцілував її в губи. Цей поцілунок видався Радикові більш солодшим аніж сотні тих, попередніх. Він вперше зустрічав вечірні зорі не сам. О, як він цього так давно хотів.

– Дякую що залишилася! – сказав він – А знаєш, я чесно кажучи не чекав тебе побачити.

– Чому? Хіба ти думаєш, що я якась просто шльондра?

– Не розумію про що ти? – відповів хлопець. Він глянув на Лео. Вона пильно дивилася в його очі.

– Чому ти просив мене залишитись? – спитала вона – Що значить твоя записка?

– Ну якби то... нічого такого ... – йому ніби відбирало мову – Я просто хотів...

– Тоді сідай поїж – вже якось інакше відказала Лео – Тобі телефонували.

– Хто?

– Не знаю. Там є запис. Якась жінка. Я трубку не брала.

– Добре – здихнув тяжко Радик.

Він не міг догадатися хто б це міг йому телефонувати. Тим більше на домашній телефон. Невже Беккі стало краще. Радик вийшов в іншу кімнату де стояв телефон і ввімкнув записи. Дзвінків було кілька. Перші три це були його знайомі.

Останній, про котрий говорила Лео, був з лікарні св. Варвари. Телефонувала лікарка, котра вела Беккі. Радик натиснув клавішу і почувся запис: «Вас турбують з лікарні св. Варвари. Це миссис Кілдмен, лікар Беккі. На жаль нам не вдалося нічого зробити. Беккі померла. Прийміть наші співчуття». Це, останнє прозвучало неначе грім у вухах.

Невже це правда? А що далі? І знову питання – «Чому?» Але тепер все вже не мало сенсу. Скільки всього він вже не зможе сказати їй. А може це лише ілюзія? Тепер він вже й

сам не знав. Його думки розпливалися, в голові паморочилось. В пам'яті прокручувалися як відео зйомка спогади.

Він просто стояв і дивився у вікно. Але що там, за склом? Він не бачив нічого. На очі набігали сльози. Але від чого? Адже він не любив ніколи Беккі. Хіба він сам не пішов коли вона заговорила про відносини і почуття? Так, він тоді пішов. Залишив її саму і втік у свій замок мрій. А тепер він плакав.

Дивним то є але це є частина людської слабкості – визнати себе безсилим перед стихією. Перед подією, котра сталася і котру уже не можливо повернути. Безсилля людської природи, що не може повернути втрачений час назад і забрати сказані слова. Це і є біль і привид минулого.

Він не відчув як підійшла Лео. Вона торкнулася його печей руками і обняла за шию. Її теплі обійми зараз як ніколи були чимсь винятково безглуздим і водночас так бажаним.

– Ти сумуєш за нею? – спитала вона.

– Звідки ти знаєш?

– Я все чула, коли ще телефон дзвонив.

– Той що – сухо відповів Радик – Яка тепер різниця...

– Ти її любив?

– Ні...

– Тоді чому плачеш? Хто вона тобі?

– Не знаю... друг... дівчина... не знаю...

– Ти дивний Радик. Плачеш за тим чого не знаєш.

Думаєш це щось змінить? Думаєш це її поверне?

– Ні... просто ...

– Радик, вона померла. А тобі треба жити далі.

– Так але... знаєш Лео – я заплугався... Ти грузиш мене своїми питаннями...

– Мені піти?

– Так. Іди...ні стій! Зачекай! Не йди прошу тебе!

– Заспокойся, я тут. Я нікуди не піду. Я з тобою. Я з тобою.

Робота над новим фільмом тривала вже кілька місяців. Радик помалу звик, що Беккі більше немає.

Він інколи згадував її. І вважав себе винним в її смерті. Він просто гриз себе через втрату тієї, котра для нього була просто доброю знайомою.

Тепер вони більше часу проводили разом з Лео. Вона стала єдиним ангелом – охоронцем для Радика. В її поступках не було логіки. Вона не випрошувала собі в Радика нічого, не розкручувала його ні нащо, не просила допомоги зробити кар'єру. Вона просто була поруч. І це було найбільшим що вона могла дати йому.

За цей час Радик сприйняв її якимось по новому. Він часто брав Лео з собою на майданчик де вона годинами сиділа або ходила і вивчала усі премудрості зйомок. Вони ходили в ресторани, театри, бали. Словом Лео тепер посідала центральне місце в житті Радика і була для нього не просто подружка, домохазяйка чи партнерка але майже законна дружина.

Багато хто заздрило їй. Хоча і заздрити не було чому. Більшість часу забирала робота яку хлопець обохнював. Лео жила з ним і була готова стояти на другому місці після роботи лише аби бути поруч, як вона часто йому говорила. Батьки дівчини не були проти таких відносин хоча явно не були і в захваті. Однак, нічого не говорили. Тепер Радик ставав що раз то все більш відомим і Лео росла разом із ним.

Одного вечора, коли вони обоє повернулися із знімального майданчика задзвонив телефон. Радик не хотів відповідати на цей пізній дзвінок. Але все ж взяв трубку. Голос, що говорив був йому доволі знайомий:

– Доброго вечора Радимире! Чи пам'ятаєш ще мене?

– І вам доброго вечора – ледь витиснув із себе хлопець. Він не помилився. Це був Старий Безбородько.

– Як ти там? Бачив тебе по телевізору красень!
Молодець – його голос був доволі змінений. Так ніби говорив через силу.

– Дякую...я...

– Знаєш Радик, хотів тобі сказати – ти вибач Вероніку.

– Не розумію про що ви? – Радику аж слина в горлі стала. Він довгий час намагався витерти це ім'я з голови. Забути все, що було пов'язане з нею. «Ну навіщо знову» - думав про себе він.

– Я добре знаю, що між вами було – спокійно мовив старий – Я знаю, що вона тобі зрадила коли ти поїхав...

– Будь ласка не треба! – не витримав Радик. Він насправді кохав її. Кохав до нестями. Марив нею, горів нею, жив заради одної. А вона... ?

– Вона мертва Радик! – продовжив спокійно старий – Будь-ласка ...

– Не зрозумів? – ніби щось не так почув перепитав чи радше уточнив Радик – Хто мертвий?

– Моя Вероніка мертва. Її знайшли на березі. Тіло було у воді занадто довго. Вона втопилася. І в усьому винен я.... Знаєш, я не хотів щоби так сталося. Вона моя єдина надія...була єдина...

Цей дзвінок був так само як не очікуваний так само і не бажаний. Вероніка була старою раною на серці Радимира. І хоч якби хто не говорив, що все можна пережити – шрам все ж залишається. Радик частково відчував свою вину за все.

Він був схильний брати вину на себе. Навіть якщо не мав до справи ніякого відношення. Це була його слабкість. Він боявся завдати комусь болю і втекти. Втекти від відповіді за свій вчинок. Так його колись вчили в дома. Стара система – «Ти хлопчик, ти повинен.... Хлопчики не плачуть ...». І хоч він давно вже виріс з цього та все ж дещо залишилося всередині.

Хлопець вийшов з кімнати. Він сів на кухні і мовчки дивився у вікно. Страх, біль, сум – це почуття свідомості, котра реагує на зовнішні подразники.

У Радика свідомість зараз реагувала аж занадто. Постійний не спокій робив потихеньку свою справу. В якийсь момент він відчув як його закололо з правого боку. Це був серцевий м'яз.

У цій боротьбі Радик все більше втрачав сили. Тепер, коли був завершений уже четвертий по рахунку його роман – Радик був вичерпаний. Постійні зйомки, писанина, робота забирали останні сили юного генія.

Лео зробила чай і поставила перед ним кружку. Її постать в цім похмурім думками будинку освітлювала останні хвилини заходу Радикового сонця. Дівчина мало знала про свого бойфренда. Він був хорошим другом, класним хлопцем і гарячим коханцем. На всі питання він коротко відповідав: «А тобі не забагато компромату на мене?». А вона не перечила і робила все як він казав.

– У тебе знову проблеми? – її голос злинув ніби з неба в безодню Радикового безумства.

– Ні, не в мене... – в здихнув хлопець – Це мене не стосується.

– Я чула частину діалогу. Думаєш воно того варте?

– Не знаю... можливо... Зрештою, а хто ми такі щоб судити...

– Радик, можна тебе про щось попросити!? - раптом змінила тон дівчина.

– Можна. Залежно що саме...Надіюся що щось пристойне – у нього появилася на лиці вимушена усмішка – Ну!

– Будь-ласка не кидай мене саму! Обіцяй, що не залишиш мене ніколи! – її очі сповнилися сліз. Було відчуття ніби вони прощалися. Що ось-ось і вони мають розбігтися назавжди – Обіцяй мені!

– Лео, що ти верзеш!? Чому я маю тебе десь залишити? – Радик був здивованим з такої реакції – Я тебе не розумію!

– Просто я боюся! Боюся, що коли тобі набридну то ти візьмеш і зникнеш кудись... Знаєш, я звикла до тебе як до рідного. Чесно!

– Та просто захворіла – засміявся він – Ну або ... втратила здоровий глузд. Таке враження, ніби я тебе збираюся кинути і втекти далеко за море...

– Вибач. Просто я хочу бути з тобою. От і все. Знаєш, відколи ми познайомилися в мене якесь дивне відчуття. Ти мені подобаєшся. Реально подобаєшся.

– Лі, ти просто дитина. Чесне слово, дитина. А тепер заспокойся і пий чай. А потім ми підемо спати...

Але вона підійшла до нього в притул. Радик відчув її собою. Її руки торкнулися його плечей. Тонкі, ніжні пальці ковзали по плечах Радика. Теплі руки пестили його плечі і шию. Вона торкалася його своїм тілом. Він відчував її. В Радика пробуджувалося давнє бажання хтивого самця. Його руки обвили тонку талію дівчини і вона сіла йому на коліна. Він притиснув її до себе.

Крізь тонку футболку було чути серцебиття. Її пружні, великі груди випиналися під тоненькою матерією. Вони почали важко дихати. Їх губи зустрілися в поцілунку. Це був поцілунок танцюючих сонць. Поцілунок що змушував серце працювати ще швидше а розум просто відключитися.

Скоро два тіла злилися в одне в ніжному танці душ. Пристрасть притьмарювала розум, голова йшла обертом від шалених поцілунків а тіла єдналися в солодкій і грішній насолоді...

Надходило Різдво. Ще кілька тижнів і почнеться свято котрого так чекають діти і дорослі. На знімальному майданчику роботи вже були закінчені. Всі хотіли

роз'їхатися, щоб хоча б кілька днів по бути зі своїми друзями, рідними, близькими.

Десь у лютому місяці вони мали їхати до Італії на зйомки кількох картин для фільму. Радик теж мав їхати. Різдво тут було зовсім інше аніж там вдома. Вже котрий рік живучи то в Вашингтоні то в Лос – Анжелосі то в інших містах Америки, хлопець відчував себе частиною свого нового суспільства.

Тут відбувалися його перші кроки злетів і падінь, тут він відкрив себе як особистість, тут сформувався новий Радик. Саме тут він знайшов нових друзів, змінив бачення і світогляд. Тут він відкрив нового себе.

Вже вкотре він обіцяв мамі, що приїде додому. Але завжди знаходив причину не їхати. Він давно уже не був у своєму рідному місті. Ще від того Різдва коли поїхав до Києва. Вже майже десять років.

Тепер йому уже тридцять років. Як швидко плине час. Хоча відверто кажучи Радик не мав ні найменшого бажання їхати в Україну. Тай про свою домівку він мало згадував. А нема про що. Так, нема що згадувати. Йому якось не хотілося повертатися в місто болю і зради. Для нього рідне місто стало чужим назавжди. Тепер він жив в США і був американцем. Тут мав пристойну роботу, непогані гроші і красуню дівчину. І плювати він хотів на мамині слова про шлюб. Він був вільним птахом. А така робота розв'язувала руки.

Він отримав те, про що мріяв перших довгих двадцять років свого минулого життя. Так, можливо тут в Америці він не був таким відомим як дома але тут він міг працювати. І розвивати себе. Тут він міг почуватися особою а не сміттям, як це було колись дома. І чхати він хотів на мораль і всі закони. Поволі Радик відвикав від думки про дім і про повернення на рідну землю. Треба також пам'ятати, що Різдво на Заході святкують не сьомого січня а двадцять п'ятого грудня.

На одній із діагностик у Лео було виявлено якісь проблеми зі здоров'ям. Їй порадили хороший відпочинок на морі і ряд процедур для підвищення імунітету. Радик умовив дівчину летіти на Мальдіви без нього. Ні не тому, що боявся лишніх витрат. Але просто хотів побути сам.

Лео полетіла з групою кращих друзів Радика – Самантою, Кристіаною, Томом, Луїзою, Стівом і Луаною. З ним було не страшно відпускати цю милу, молоду «музу», як він іноді називав Елеонору.

Саме зараз він повертався із аеропорту щойно відправивши усіх на літак. Три тижні спокою для себе. Так, це багато для нього.

І раптом його спинила не зовсім здорова думка: «а чому б то не поїхати до мами на тижнів зо два?». Радик машинально розвернув машину і поїхав в аеропорт. Там взяв квиток до Києва. Квиток був на завтра на четверту вечора. «Отже, ще доба щоб відіспатися перед дорогою» – подумав Радик.

Частина IV

Літак набирив висоту. Він ніс нові надії, нові відчуття, нові хвилі життя, нову реальність. Що буде через кілька годин там у другому аеропорту? Чи потрібен він ще комусь там? Чи пам'ятають про нього ще? Він не знав. І ще багато буде моментів, про які Радик не міг ніяк здогадатися.

Він сидів у зручному кріслі, слухав музику і записував окремі думки, котрі лізли в голову. А літак набирив все більшу висоту і долав шлях над океаном в цю таку холодну зимову ніч. Ніч темноти і забуття. Ніч, що жила в порожньому серці чорно – білого юнака.

Вже проминули Атлантичний океан, вишукану Францію, зупинка в Німеччині. І ось він останній акорд – на Київ. Симпатична стюардеса об'явила про посадку у Бориспільському аеропорту.

Тут його ніхто не зустрічав. Ніхто не чекав. Зрештою, ніхто не знав, що він тут. Та й навіщо комусь знати.

Глава 1

Радик сів в таксі і попросив до вокзалу. Він уже говорив досить з акцентом. Постійна робота з англійським текстом залишила глибокий відбиток на розмовній мові.

Поїзд відправлявся аж через шість годин. Так що йому залишалося ще довго чекати. Не бажаючи себе обтяжувати чеканням, Радик знайшов таксі. Він забажав їхати бодай до Черкас. Щоб звідти сісти на поїзд.

– А ти знаєш скільки з тебе? – не надто чемно поцікавився водій.

– Яка тобі різниця. Я оплачу. Скільки?

Названа сума цілком влаштувала Радика і він склав усі валізи в машину рушив. За вікном мелькали дерева, будинки,

якісь не знайомі вулиці, містечка і села. Ще трошки і він буде вдома. Але чомусь це Радикові не приносило ніякої радості.

Він просто їхав. Просто сидів і дивився на чужі йому обличчя, що мелькали час до часу перед машини чи збоку.

Все, що він бачив було йому далеким, чужим, не рідним. А що тепер було для нього рідним? Хто він? І взагалі чого сюди приїхав? Питання котрі, що раз більше мучили... А машина все їхала і їхала роблячи свій слід в глибокому, свіжому снігу на дорозі.

Був уже пізній вечір коли Радик під'їхав до будинку. Він мав записану точну свою адресу. Тепер він не впізнав би навіть своєї хати.

На дворі було темно. На годиннику була о пів на десяту. Він розплатився з таксистом і взявши валізи пройшов кілька кроків і зупинився. В домі було темно. Напевно мама уже спала. Він тихенько постукав у вікно аби хтось відкрив двері. Довелося стукати кілька разів доки з іншого боку не почулося:

– Хто там?

– Це я ...мамо... – він говорив не впевнено.

– Хто це? – повторив голос.

– Я.. Радимир... – ще раз не впевнено сказав хлопець –

Я приїхав!

Нарешті після кількох хвилин двері все ж відчинилися і на двір виглянув промінчик від світла лампочки. Радик ступив крок і завмер.

Перед ним стояла старша жінка і дивилася на нього. З усього було видно, що вона не дуже вірила словам почутим від нього.

– Це ж я мамо! – вже чіткіше проказав Радик – Ти мене не впізнаєш!?

– Впізнаю – якось не сміливо відповіла жінка. Її сумнів помалу розвіювався. Але все ще мав місце – А ти чого так пізно... І не попередив...

– Вибач. Так вийшло. Я не мав можливості. Я лише сьогодні прилетів з ранку.

– Ну заходь, заходь. Чого стоїш на порозі.

– Дякую. Я тобі привіз подарунок. Відкриєш завтра.

Можна мені відпочити?

– Так іди в ванну, може тобі щось їсти розігріти?

– Ні, не треба. Я поїв дорогою. Дякую.

Наступний ранок для Радика був ніби страшний сон. Після того як він розплющив очі то мало не закричав з переляку. Ні, це не був сон. Він насправді вдома.

Годинник на стіні показував під на першу дня. Нікого не було всередині. Лише дзвінок змусив знову налякатися хлопця. Він відвик від домашніх телефонів. Тому відповідати на дзвінок не збирався.

В холодильнику він знайшов лише торт. А в шухляді звичайну «мівіну». Старі добрі напів фабрикаті і солодке. Це нормальний раціон для Радика. І не правда якщо кажуть, що воно шкодить. Він їв так давно і все одно живий, здоровий. На дворі було холодно. Снігу було так, що довелося прочищати стежку собі до хвіртки.

Радик вперше за багато років зробив те, що не робив давно – по відмітав стежки. Цю колись звичну роботу, котра тепер для нього виглядала по новому. Він ніби відкривав у цьому щось, чого ніколи раніше не бачив.

Хлопець взяв старий ключ і пішов щоби відімкнути гараж. В ньому ще стояла стара «четвірка». «Цілком збережена – подумав Радик – Аж жаль, що так стоїть. Все зовсім так як залишив її тоді коли ще в Київ їхав. Скільки років... Але я на ній зараз напевне уже не поїду. А от машину собі гарну взяти можна... Цікаво, а скільки тут гарний джип коштує!?!». Він вийшов з гаража і пройшовся подвір'ям. Все абсолютно стало

йому чужим. Навіть повітря якесь не привітне. Все цілком ніби нове. Доки мама на роботі він захотів прогулятися.

В салоні машини були по кілька тисяч доларів. Радик довго приглядавав собі щось на кілька тижнів. А тоді побачив гарного сірого красеня. Це був наполовину джип якоїсь китайської марки. «Це саме те, що мені потрібно. Малі затрати, швидкість, вигляд і головне не дорого». Він сів приглянув і сказав, що хоче саме це авто.

З оформленням документів все зайняло довгий час. Тому йому сказали ще приїхати взавтра для повного оформлення. Але він уже міг їхати на своїй машині додому. Все потрібне йому уже зробили. Звичайно Радик заплатив не малі гроші. Але треба сказати, що в Україні хоч і почалося двадцять перше століття все одно можна було зробити все «за гроші». Тому він «дав куди треба», щоб «усе було пучком». На завтра йому уже обіцяли всі готові документи до вечора. Повернувся Радик додому пізно.

– Де ти був? – спитала здивована мати коли побачила машину біла брами – І чия це машина?

– Моя. Я купив її нині. Мама – тут так все просто можна полагодити з документами, що аж дивно що ти собі не купиш якусь машину. Чесно.

– Та яку машину. Ти що знущаєшся! А гроші на бензину звідки?

– Я тобі дам. Скільки треба. У нас, майже, ніхто не ходить пішки. Всі або на авто або автобусом.

– Ну то у вас а то у нас...

– Добре мамо. Залишу тобі цю. Я... – і він не встиг договорити, бо мама його перебила.

– Може ти будеш щось їсти? Сідай за стіл. Я зараз!

– Мама, розкажи мені щось...

– Та нема що розказувати синочку. Сам бачиш як живу. От так і тягнемо. А ти краще розкажи як там?

– Теж якось живу – засміявся Радик – робота, сон, робота і дискотеки...і....

– Ти б уже завязував з дискотеками тими – перебила знову Олена Кирилівна – Одружився б нарешті. Бо...

– Бо що? – якось незрозуміло спитав Радик – Мені двійку в журнал покладуть. Мама, що це мені дасть. Мені потрібно ще багато працювати. Зрештою, я і так живу... не погано.

– Ну а маєш якусь там дівчину?

– Мама, це моє життя... так маю... у мене багато друзів, подруг... і що... ... І давай краще не будемо про це. Це безмістовна розмова.

Глава 2

Сон на новому місці не брався його. Так, тут нема теплого широкого ліжка і гарячої Лео. О, доречі щодо Лео.

Курорт був у розпалі. Відпочинок, пляжі, відрив повний – краса. Лео із компанією Радика прилетіла досить успішно. Погода була гарна. Тож вони зразу ж мало не з літака пішли на пляж відпочивати.

Її щось непокоїло. Але дівчина боялася сказати це в голос. Її непокоїла лише одна людина – Радик. В останні дні він поведився якось дивно. Перед відльотом вони попрощалися так ніби назавжди. Чому? Невже він знайшов собі іншу? А може його гризе старий неспокій? Ну було щось, про що він з нею ніколи не говорив. Але це щось його гризло, ніби палило з середини і мучило до кінця. Єдиним хто міг пролити хоч трохи світла на Радика був Ріккі. Але з мертвого багато не візьмеш.

Справа у тому, що він помер два місяці назад. Вони були добрими приятелями а разом із тим заповзятливими гульвісами. Лео знала, що саме Ріккі дав Радикові руку коли той був ще молодим і нікому не знаним. Вона знала частково

і про те, що десь у Києві у Радика колись була дівчина. І що вона наклала на себе руки.

Вона розуміла, що Радик тут є далеко від дому і що десь там за океаном живе його мати. І там є його рідний дім. Але все це якось не вписувалось у загальну картину. Вона не бачила зв'язку між всім цим. Як і не знала чому після смерті Ріккі Радик дещо змінився.

Як би там не було але останнім часом він взагалі ставав якийсь дивний. Почав досить не звично поводитися. Часом виглядало так, ніби він перед тим добряче випив. Вона передчувала щось погане. Телефон Радика не відповідав. Місіс Варловські, «стара зануда», сказала, що він полетів додому на кілька днів і обіцяв скоро повернутись. Звичайно, робота місіс Варловські вимагала точності. Адже тільки вона знала де і кого шукати з акторів. Такий собі відділ кадрів і спецагент в одній особі.

«Отже він поїхав – думала Лео – А мені нічого про це не говорив. Я ж хотіла щоби ми всюди їздили разом. Чому він змовчав?». Вона не могла пояснити. Але інтуїтивно відчувала що з ним щось не так.

У вечері, коли вони сиділи в номері із Самантою і Луїзою, вона спробувала розговорити дівчат про Радика. Але ті попросту змовчали. Тай з розмови було видно що вони реально нічого не знають. Говорили те, що було відомо на загал. Їх погляди видалися дивними для Лео. Так ніби вони щось приховували. Але не факт.

Не дали результатів розмови із іншими членами групи. Всі ніби в рот набрали води.

І тільки від Стіва вдалося дещо почути нове. Він спершу не надто хотів розказувати. А далі почав:

– Лі, ти красива дівчина. Я не знаю навіщо тобі це але...

– Просто розкажи! Я тебе прошу! Ну будь-ласка!

– Гаразд... Лі, ти нічого не подумай, Радик познайомився з Ріккі ще дуже давно. Тоді він ще був хлопцем із якогось там провінційного містечка в Україні...

– Отже своєму стрімкому злетові він завдячує Ріккі?

– Ну не зовсім... – почав мнутися хлопець – Перш ніж потрапити на студію він працював у містера Тома. Це ніби батько Ріккі...

– І що? – здивовано спитала дівчина – Що ти хочеш цим сказати?

– Там було дещо ... – раптом він замовк, бо до кімнати увійшли Кристіана, Том і Луїза.

Лео зрозуміла, що у біографії Радика було те, про що ніхто не бажав говорити. Значить мусило бути щось таке, про що вони знають. Але встидаються розказати. Однак, говорити про це з ними і про те, що вона почула від Стіва було не варто. Тим паче якщо останній замовк, коли вони зайшли.

Про Рікка мало хто говорив. Тому дізнатися будь-що було майже не можливо. Лео насторожив такий хіт подій.

Вона майже знала що щось зв'язує Ріккі і Радимира. Але що? І чому всі говорять про нього майже як про генія. І ніхто не говорить про нього як про людину. Людину, котра просто попала в потрібний момент. Людину, котра стала особистістю і побудувала свою кар'єру мало не на кістках. Зрештою, людину котру знала вона. Для всіх це був красивий, усміхнений з дівочими рисами обличчя юнак.

Лео сиділа в ліжку і дивилася на зоряне небо. З одного боку вона була утриманкою Радика. А з іншого – його дівчиною. Сам Радик ніколи не говорив їй про те, що його мучить, що він переживає. Фактично, він замикався перед нею. Чому? Щось змушувало його так поступати? Ніби якась стіна стояла між нею і ним.

Вона згадувала їхні зустрічі, аналізувала їхні відносини. Вона ніяк не могла заснути. Тільки уже тут Лео дізналася що вагітна. Це була Радикова дитина. Її мучили сумніви.

Сумніви чи він, Радик, захоче цієї дитини. Що може кинути її. Хоча й підстав для таких думок у неї не було.

Ранок був просто прекрасним. Лео встала десь близько десятої години, коли сонце уже стояло високо. На дворі було досить жарко. Дівчина спустилася в кафе на нижньому поверсі готелю де вони проживали. На сніданок вона собі взяла каву і французькі круасани. Сюди ж зайшов ніби випадково Стів. Він ніби не бачив Лео і хотів швидко сісти у іншому кутку залу. Але дівчина гукнула його і запросила сісти поруч. Було видно невдоволену міну Стіва котрий ніби на голках сів поруч Лео.

– Ти вчора мені не договорив про Радика – звернулася вона – Пам’ятаєш?

– А що я тобі про нього розказував? – зробив здивований вигляд він – Я взагалі нічого не пригадую. І взагалі, ти ж краще знаєш його ніж я...

– Стів – перебила його Лео – Ти щось не договориєш! Я точно знаю що тобі є що сказати!

– Лі, ти думаєш я тобі брешу? – вже відвертіше спитав хлопець.

– Не брешеш. Але чогось недоговориєш! І це я точно знаю!

– Та перестань Лі. Ну навіщо мені це?

Їхня розмова зайшла в глухий кут. І не тільки з ним. Всі ніби змовилися. Але з чого б це? Навіщо їм це? Все ж бажання дізнатися правду не покидали дівчину. Будувати відносини з людиною, про котру ти зовсім нічого не знаєш, страшно. І це логічно.

По дорозі до басейну Лео зустріла Крістіну, котра повідомила, що у вечері вони усі збираються відриватися у якийсь місцевий клуб і що дуже хотіли б бачити її в своєму колі. Лі погодилася позаяк їй було сидіти нудно одній в номері довгими вечорами. «Три тижні – думала вона – Це ж так багато часу. Чому так довго? Радик мені не сказав чому

саме варто їхати. Він завжди щось любив приховувати. І це так мене дратує».

Після обіду вона сиділа в номері і читала книгу, яка випадково потрапила під руки. Думками Лео летіла кудись далеко. Читати було не те що важко, просто не реально. Вона відклала і знайшла на полиці іншу. Це була «Божественна комедія» Данте Алігері. Великий італієць справді справляв враження. Тай сам книжка була чимось для дівчини. І не тому що Лео дуже розумілася в класиці чи високо цінувала слово. Просто для неї це було нове.

Там, у себе дома вона такого ніколи не читала. Американці доволі такі меркантильні. Їм не потрібне те, що не дає потрібних результатів. Це люди серйозних і точних розрахунків. Вони все роблять із розрахунку. Вся їх діяльність базується на питанні: «а що мені з цього?». Цікаво, але на відміну від країн на пострадянському просторі американці не напружують своїх дітей всіма «скарбами минулого». Добре це чи погано сказати важко. У кожного тут своя думка. Але факт залишається фактом.

Старий твір про філософію, любов і церковні ідеї. Але він настільки захопив молоду Лі, що вона читала з таким запалом ніби в перше вдихала повітря з ароматом фіалок, ніби вперше закохалася, ніби востаннє прощалася. Між рядками пробігали очі Радика.

Ми часто на підсвідомому рівні можемо щось думати. І хоч нам здається, що ми ніби відволіклися на щось інше. Або кажемо, що забули – воно все одно живе в нас в середині. Воно виринає нізвідки і продовжує мучити наші думки. Такою є людська природа. Природа, що стоїть між світом богів і демонів. Природа, що різнить нас від усіх інших живих істот на землі. Природа, котра змушує нас страждати, любити, ненавидіти, боятися і плакати, радіти і чекати, думати і шукати. Це те, що вище наших можливостей. І змінити бодай щось не можливо. Це щось інше. Щось більше.

Тим часом настав вечір. Компанія збиралася в похід до якогось вечірнього клубу. Лео не горіла бажанням. Однак, щоб не робити вигляду, що не поважає, все ж пішла. Чесно кажучи, дівчині аж ніяк не хотілося йти нікуди. Вона чомусь боялася. Звичайно що боялася.

Друзі Радика для неї були єдиними тут знайомими. Вони досить привітно ставилися до неї. Проте коли розмова заходила за самого Радика вони замовкали. Можливо заздрили. А може знали щось, чого їй знати було не слід. Зрештою, чого іще треба було дівчині. Все що вона хотіла – все по суті було. Радик не відмовляв їй ні в чому. У нього був якийсь не свідомий страх. Це було видно давно. Але про це говорити ніхто не наважувався.

...А тим часом десь далеко від неї Радик дописував останні акорди свого нового твору...

Глава 3

Радик сидів в дома. Раптом йому захотілося чогось солодкого. Чого він іще сам не знав. Але перш за все чого він хотів – просто прогулятися. Нова машина хоч і не була такою комфортною як його джип, що стояв у гаражі в дома. Все ж була так нічо.

Радик сів у машину. Куди їхати? Він реально не знав куди насправді можна було б.

Він катався вулицями міста. Йому подобалося просто так їхати. На дорогах було спокійно. Руху майже не було. Це було під вечір.

Сніг навкруги засипав усе і без того не впізнане місто. Світили ліхтарі. Все місто було вбране у гірлянди, котрі освітлювали його в цю темну пору доби.

Це був грудень місяць. На дворі швидко темніло. Фактично, уже десь до сімнадцятої було вже темно. Радик під'їхав під один магазин. Йому захотілося брендиколи. «Так – подумав

хлопець – Як же тут ще далеко до Америки.». Він зробив покупку і вийшов на вулицю. Самому не вірилося, що він тут, за тисячі кілометрів від так звичного уже для нього життя.

Раптом вперше його настигла думка про Лео. Та Радик не завдав собі клопоту передзвонити до неї. «Ну навіщо відволікати людину. Хай відпочиває. І від мене також» – подумав він. На вході він наткнувся на якогось чоловіка, котрий мало не збив його на льоту в магазин. Цей тип здався Радіку знайомим. Але хлопець не мав бажання ні з ким зустрічатися. А навіщо? Логічно, що всі будуть зараз його тільки простити про щось. А він ще добре пам'ятав старі образи.

Радик і далі катався по місту. В якийсь момент він зупинився і просто припаркував машину на обочині. Радик нагадав собі, що за містом є горб з якого видно усе місто. І як колись він іще з Танею там зустрічали вечори не один раз. Хлопець рушив туди.

Дорога була взагалі порожня тепер. Тому машину йшла мало не на повному ході. Треба визнати Радик любив швидкість. Його пристрасть до швидкої їзди виросла в Америці. І це ж зрозуміло. Адже там на автомагістралі не поїдеш сорок кілометрів в годину.

Тут нічого не змінилося. Радик зупинився на самому горбку, звідки дорога вела в місто, що стояло в долині. Зараз, коли на дворі була ніч а місто освітлювали сотні ламп і різного роду гірлянд видовище було вражаюче. Він милувався цим краєвидом досить довго.

Проминула може година, може і дві. Чого хотілося зараз молодому чоловікові то це просто, щоб поруч хтось був. В машині тихо грала музика. Вона розслабляла Радика і вливала в застою кров нову жагу адреналіну. Жагу нових пригод і відчуттів. І цю прекрасну мить перервав дзвінок мобільного телефону.

Мобільний це була класна річ. З його допомогою можна спілкуватися де завгодно і з ким завгодно. Для людей це був взагалі подарунок «благ цивілізації». Це був Пітер, один із друзів і на майданчику і в житті. Він запрошував Радика через місяць летіти з ним до Стамбулу. А звідти до Італії. Радик сказав, що до Туреччини летіти зараз не може а от в Італії готовий буде зустріти його як раз через місяць.

Була вже майже десята година і хлопець вирішив повернутися назад. По дорозі додому йому знову ж хтось телефонував. Номер був не знайомий і тому Радик не збирався на нього відповідати. Залишив машину на дворі він зайшов у хату. Мама ще не спала. Вона дивилася телевізор. Пані Олена почула що син повернувся і вийшла з кімнати.

– Де ти був? – спитала вона.

– Гуляв – якось мляво відповів він – Я піду спати.

– А їсти?

– Я поїв дорогою... мам я звик до свого ритму..

– Ех.. знаєш, я хотіла з тобою поговорити.

– Ну то кажи – так само мляво сказав хлопець.

– Справа в тому, що у мене є одна талановита учениця.

І раз ти уже тут – то міг би щось підказати, порадити... Ну не знаю там..то Лариси Миронівної дочка. Ти ж пам'ятаєш Ларису Миронівну? Нашу сусідку далеку!

– Ну можливо і... Швидше за все – ні. Ну є ж кастинги, там чи якісь гуртки і так далі – якось пробубнів Радик.

Скільки ж він бачив таких «талановитих». Як би ж вона знала...

– Просто ну щось би ти підказав, щось порадив... може як вже зі свого боку... ну ...

– Ну мамо ти думаєш, що у неї талант!? То нехай працює над собою. Що я пораджу! Я живу в іншому світі, в іншому суспільстві. І взагалі в інших умовах!

Перед нею стояв не той двадцятирічний розгублений Радик, котрого вона колись відправляла до інституту. Ні. Це був тридцятилітній молодий чоловік з певним життєвим досвідом, з довгим до пліч темним волоссям, із запалими скулами і пустими очима. Це був далеко не той юнак, котрого вона називала своїм сином.

– Ну нехай. Добре, я погляну на твою протезу... А зараз я піду спати... – похмуро відказав він.

Радик швидко заснув. Він був просто втомлений. Але від чого? Він і сам не знав. Якась страшна сила спивала його енергію і мучила серце. Завтра він покаже своїй наївній мамі, що її вихованка туповата, гнила мала, котра лише добре фантазує і не більше. А сьогодні він просто засне. І втече від усього у свій окремих світ. Світ, котрий є для всіх закритим. Світ, що його побудував тільки він і тільки для себе. Він засинав. А над ним уже витав холодний дух. Дух хаосу, дух зла, дух смерті.

Радик пробудився від дивного звуку в хаті. Це мама говорила з кимось по телефону. Він відкрив очі і перше що прийшло на думку так це те, що сьогодні субота.

Для Радика це був цілком нормальний день відпочинку. Театр, качелі, атракціони, прогулянки – ось що було в його розпорядку по суботах. І то, тільки коли був вільний час. А що буде нині. Хлопець встав, поглянув на себе в дзеркало, одягнувся і вийшов з кімнати. Від прийняв душ, поснідав і пішов назад до своєї кімнати, сів за ноутбук і щось почав друкувати. Мама уже на той час не було в домі.

Місто жило своїм життям. І по суботах зазвичай люди збиралися на базар. Це було місце і зустрічі і продажу. Місце, де можна побачити щось нове. Фактично, це був той же самий супермаркет але тільки по суботах і тут кожен продавав все і всім.

Тишу порушив дзвінок. Це була мама. Вона дзвонила з цього ж базару і просила щоб Радик (звісно, якщо може)

приїхав і забрав її разом із накупленими речами. Радик пообіцяв забрати її за кілька хвилин.

Справді, через кілька хвилин машина зупинилася на вказаному мамою місці. На тротуарі стояли дві жінки і розмовляли. Одна з них була його мама. А от другої він не знав. Та й яка йому різниця хто це. Хлопець кивнув, що пора сідати і до салону спочатку засунулися пакети з всякою всячиною а тоді влізли обидві жінки. Радика аж перекошило від такого. Тому він закусив губи, виліз із машини і взявши мамині кульки поклав її у багажник. Потім сів за кермо і вони поїхали.

– Ти знаєш цю тітку? – вказувала мама пальцем на свою співрозмовницю – Це є Лариса Миронівна.

– Ага. Дуже приємно. Радий знайомству – з акторською усмішкою відповів Радик. Йому було цілком все рівно хто вона там. Для чого йому це. Ну навіщо йому знати мамину якусь там знайому. Лариса вона чи не Лариса. Яка там йому різниця. Він же тут приїхав на кілька днів не для того щоб усі старих бабуль згадувати.

Вони і далі собі щось говорили. Поки не підїхали до якогось дому. Тут мама сказала, щоб він зупинився і ця Лариса Миронівна подякувавши вийшла. Радик доїхав додому, забрав усе мамине начиння з багажника і заніс до хати.

Глава 4

Він і далі сидів з ноутбуком. Щось писав. Щось переглядав. У кімнату зайшла мама. Вона шукала якусь свою річ а заразом і говорила з Радиком. Вона щось говорила, він щось відповідав, чисто своє побутове. Раптом мама сказала, що запросила в гості оту свою подружку разом з її дочкою. Словом те саме, що просила два дні тому. Радик погодився.

Він не збирався нікуди їхати. До того ж він лише другий кілька днів як дома.

В двері хтось постукав. Радик почув що до хати хтось зайшов. Чути було що було двоє людей. Чути було два жіночих голоси. Вони пройшли на кухню. Радик ще посидів з пів години. Він закінчував останню частину свого нового роману. Залишалось кілька сторінок. Але натхнення уже не було. Тому він просто відклав ноутбук і вийшов з кімнати.

Відчуття голоду і міри адекватності змусили його податися на кухню. За столом силі мама, та жінка котра їхала з ними з ринку і дівчина років шістнадцяти-сімнадцять на вигляд. Світле довге волосся додавало їй личку дитячості.

– Доброго вечора – привітався Радик. Він пройшов повз них і поліз до холодильника.

– Ну нарешті – тихо сказала мама – А ми тебе вже й зачекалися тут. Знайомся, це Лариса Миронівна, котру ти не пам’ятаєш. А це Ліна, її дочка. Гарна дівчинка. Чемна.

«Ну, ну чемна. Раз гарна і чемна то сиди дома і не лізь нікуди – подумав Радик – теж мені. Ну а мені яка різниця хто який. Це особисте!»

– Ага. Приємно – Радик! – відповів хлопець, хоч насправді йому було так глибоко «індиферентно» як тільки могло бути.

Він сів на крісло біля столу і зробив собі бутерброд. Його мало інтересувало хто і що говорить. Його попросили дати оцінку і все. Не більше не менше. Радик поведився досить розкуто. Роки роботи на камеру. Хто би там що не говорив а з малого і боязливого Радика він перетворився на справжнього шакала-стерв’ятника.

Радик не оглядав гостей. Він зарозумілий, пихатий, байдужий, брехливий і самозакоханий тип. Йому уже за тридцять і він сам збудував себе. А це в сучасному світі дуже вже не реально. Розмовляючи він навіть не помічав як за ним пильно спостерігали пара очей. Тай для чого йому це. Ще

кілька дні чи якийсь тиждень і він поїде звідси. Все забудеться як страшний сон. І все буде далі добре. Але доля задумала дещо по іншому.

Цілий вечір вони говорили, Радик розказував веселі історії, ділився думками. Потім вони змусили червону як буряк Ліну читати на пам'ять вірші. Вона тремтячим голосом розказувала на пам'ять віршики різних українських письменників.

Дівчина почувала себе не впевнено. Голос дрижав. Було видно як вона нервувала. Очі були весь час ніби закритими. Але вони не були закриті, вона просто боялася забути глянучи на нього. Лише зрідка не смілим поглядом вона позирала. Він, про котрого вона засинаючи думала не раз, стояв перед нею в кількох кроках. Він, котрий, був у її дитинстві і тепер єдиним таємничим хлопчиком.

– Ну що ж – поважно як вердикт нарешті перервав усе те Радик – Не погано так. Трохи сміливіше треба.

– Молодчинка – перебила його мати – Добре, добре донечко. Молодець

– Дякую – якимось не сміливо і так винувато сказала Ліна.

Для неї це був повний провал. Вона прийшла сюди лише з однією метою. Їй не потрібно було нічого – лише щоб побачити його. От і все. Все що можна було бажати це щоб побачити Радимира. Хлопця, котрого вона пам'ятала як свого рятівника і героя. Того єдиного, котрий став її принцом.

Так, любов це зла річ. Вона вбиває людей і змушує їх повільно вмирати від солодкого сп'яніння і безглузлого болю у серці. Любов – це жорстока супротивниця, котра не дає шансів у цій грі. І хто би що там не говорив. І ця не справжня любов це не радість і спокій а біль, неспокій, страждання. Це хвороба з котрою ніхто не може впоратися. Ніхто не може з неї вилікувати. Це страшна недуга. Дуже страшна.

Ліна відчула в собі якусь переміну. Так ніби її наповнило якесь тепло. Тепло, що походило невідомо звідки. Це було чимось новим для дівчини. Але так бажаним. Вона навіть сама не усвідомлювала до кінця що з нею коїться. Але їй це подобалося. Подобалася одна думка про те, що вона знову може його побачити. Що вона чує його голос, відчуває присутність, бачить його перед собою.

В той час як сам Радик не відчував нічого особливого. А що він мав відчувати? Що правда він бачив як Ліна часто дивиться на нього. І це йому здалося досить дивним. Але разом з тим він зник до того що на нього дивляться і не надавав цьому великого значення. Для хлопця це було нормальним явищем. Йому було абсолютно байдуже до оточуючих майже завжди.

Прощаючись Ліна ще раз поглянула на Радика. Чи не подивиться він хоч раз на неї. І цей її останній погляд таки зробив своє. В той самий час Радик як раз дивився прямо перед собою. І от їхні погляди зустрілися. Для дівчини це було щось неймовірне. Вона подивилася йому в очі. Та не вже. Нарешті.

Ні, на Радика не справила враження та, що так пильно слідувала цілий вечір за кожним його кроком. Для нього це було звично, тому великого значення не надавав таким крокам. Він просто був грубим стариганом, котрому було все абсолютно байдуже.

Ліна ніяк не могла прийти до себе. Всі її сподівання розвіялися. Вона так мріяла про щирю розмову чи принаймні якусь похвалу в свою сторону. А тут нічого. Нічого лишнього. Нічого окрім кількох слів у її бік. Ну чому так? Може вона не гарна. Може вона йому не подобається. Так, звичайно звідки – він же ж зник до красивих дівчат. Ліна була просто розбита. Вона була готова плакати. Єдине що їй не давало цього зробити це мама, котра могла запідозрити справжню ціль своєї юної дочки.

Глава 5

Сон не брав містера Тома. Він уже засидівся за роботою але все ще не хотів спати. Важкі постарілі руки важко сунулися по столу що разу коли він брав новий блок з документами.

Містер Том був не лише першокласним коропом але й добрий другом Радика. Саме останній попросив його переглянути документи, котрими колись займалася Беккі. І не помилився. Старий пес добре чув де було заховано труп. Том був досвідченим сищиком. На його рахунку була не одна розкрита справа. У вільний, від роботи час, він переглядав документи, фотокартки, і все інше, що було знайдено на квартирі Беккі. Щось підказувало йому тепер взятися за старий альбом. Його знайшли за шафою у спальні.

Стара, пошарпана книга призначена для зберігання фотографій. «І чим же вона була так важна, щоб аж запхнути за шафу» – спитав себе Том. Відповідь не змушувала себе довго чекати. Він побачив що на кількох сторінках зникли фотографії.

Крім того, експертиза давала цікаві факти – на тілі дівчини і на альбомі були одні і ті ж самі відпечатки пальців. Тобто, можна стверджувати, що саме цей альбом став причиною смерті нещасної. Том перегортав сторінки одну за одною. Раптом він помітив, що одна із фотографій є прикріплена набагато пізніше аніж усі попередні. Та найцікавіше було те, що під нею щось було.

Містер Том обережно відірвав фотографію з одного кута і запхав пальці під неї. Звідти він витягнув папір із записом наступного змісту: «Рік продався за наркотики, Джон збожеволів, Стейсі втекла, Віктор боягуз. Гра скінчилась. Нам усім скоро кінець містер Бонклан не пробачить нікому». Це було цікаво. Тепер лише треба було дізнатися хто ж такий цей містер Бонклан. І Том уважно роздивився фото яким було

заклеєно цю записку. На ньому було семеро людей. «Напевно серед них має бути вбивця – подумав містер Том – Значить наш Бонклан десь серед цих семи. Це вже полегшує роботу».

Він вислав запити в інші відділки поліції. Вже через кілька годин відгукнулися з міста Хейвстон, штат Техас. Саме тут покінчив життям тридцяти дворічний Джон Бренді. Цікаво, що у нього знайшли таке ж фото з надписом «привіт від Хенгса». Тепер у справі з'являвся ще й якийсь Хенгс. Це наймовірно заплутувало справу.

З Маяммі також прийшла відповідь. У ній йшлося про те, що Ріккі Девінсон помер через передозування. До того ж він, як було вказано, мав не традиційні стосунки. Таким чином те, що писало в записці Беккі було правдою. Це могло означати тільки одне – що всі вони влізли у якусь велику аферу і зіграли у «велику гру». Гру, котра була не для них. Гру, котра стала для них смертельною.

Дзвінок, що розбудив Радика, був від містера Тома. Чого міг хотіти він, до того ж так рано. Радик ліниво потягнув руку і відповів на дзвінок. Він ще досипав. Але розмова видно була не злегких.

– Радик я здається натрапив на слід тих, хто вбив Беккі – цілком серйозно сказав містер Том – І це пов'язано зі смертю Ріккі.

– Що ви кажете? Містере Том! Причому тут Ріккі! Так він був гарним хлопцем. Ні, ну він гуляв. Але ж і помер від наркотиків!

– Ти впевнений? – лукаво спитав містер Том – А я думаю дещо інакше.

– Тобто, ви хочете сказати що Ріккі вбили? – якимось бездушно спитав Радик – Але ж кому це треба?

– А от кому треба, того я ще не знаю. Проте мушу сказати, що і Ріккі і Беккі і дехто з інших твоїх друзів явно комусь перейшли дорогу. Доречі, а де Браян і Джерард?

– Браян в Італії а Джерард я не знаю. А що? – зі страхом спитав Радик.

– Боюся що і вони теж належать до цієї гри.

– Якої гри? Містере Том, я не розумію.

Розмова з містером Томом для Радика стала чимось шокуючим. І тільки тепер він починав усвідомлювати в яку міг попасти біду.

Виявлялося, Беккі була далеко не ангел. Він зрозумів тільки тепер. Це був страшний шок для нього. Радик не міг собі ніяк уявити, що Беккі, мила розумна дівчинка може попасти в чорт знає яку там «гру». А що далі? Хто наступний? Це говорив страх! І цей страх був не просто чимось звичайним, що можна пояснити. Ні, це був надприродний страх. Страх без причини.

Разом із тим Радик розумів, що ніхто цього не має знати. Він не хотів аби мама дізналася які у нього були друзі. Тому зробив гарний вигляд і пішов снідати.

Мати пішла собі як завжди на роботу. Вона звикла уже до цієї роботи. І тепер, коли діти були на канікулах вона навпаки почувалася якось ніби обділеною. Для Радика вона приділяла часу тільки у вечері. І то не завжди. Бо він і не особливо горів бажанням обговорювати свої минулі гріхи. Якщо і говорив то лише частинами аби не тривожити психіку «старого викладача».

І так, Радик вирішив заскочити в магазин. Він уже кілька разів заходив у цей магазин. Тут йому подобалося, бо усе було свіжим. І Радик міг нормального чогось прикупити. Він розрахувався за покупку і вийшов на двір. Два пакети всячини, котру так він любить. Ні, Радик просто хотів купити щось добренького мамі. Раптом він почув позаду себе чийсь кроки. Він обернувся і остовпів. Перед ним стяли дві дівчини. Саме так, це була Ліна і ще якась дівчинка.

– Доброго дня вам! – привіталася Ліна – А ви що за покупками ходите?

– А що тут такого – розгублено відповів він – Тебе це дивує?

– Ні. Але просто дивно якось все ж...

– Чого не в школі?

– У нас канікули – втрутилась подружка.

– А що в Америці діти ходять до школи цілий рік – додала Ліна.

– У мене, слава Богу, дітей нема. Так що сказати вам точно дівчата не можу.

– А може ви нас прокатаєте – раптом видала Ліни подружка.

Справді видала. Подумати лише. Сама перша отак от нахабно, ініціативно нав'язується. Радикові було якось все рівно. І в тому, щоб підвести цих двох він бачив нічого поганого.

А нічого дивного. Часи міняються. Міняються цінності, міняються смаки, вподобання, страхи. Все міняється. І те, що колись було мало не страшним гріхом – тепер стає абсолютно нормальним. Вкінці кінців, з цими змінами треба або боротися або змиритися. Іншого виходу нема.

– Ну то сідай – відповів він дівчині думаючи, що та не сяде. Але помилився.

– О, а тут класно – уже із салону відповіла незнайомка.

– Ну, а ти чого стоїш. Сідай. Додому вас підкину – звернувся він до Ліни.

Дівчина якось ніяково глянула на нього. Можливо щось і справді відчувала. А можливо, просто через сором за свою подружку. Однак, нічого не відповіла. Вона сіла на задне сидіння.

В машині було комфортно. Грала музика. Радик ніколи не возив продукти в салоні тому було чисто і свіжо. Нічим не було чути (як то часто буває у «великих шоферів»).

Радик любив швидкість. І в цьому не було нічого дивного. Адже він звик до руху. Звик до певного темпу. Звик до швидкості. Вони їхали іншою, довшою вулицею. Так йому чомусь захотілося.

– Ну і як, страшно – вирішив у голос підколоти подружку Ліни – Тебе як звати?

– Не дуже. Мені класно – навіть усміхаючись (мабуть) крізь страх говорила пробуючи справити враження на Радика – Віка.

– Вікторія. Богиня перемоги. Ти часто застрибуєш до незнайомих в машину?

– Ахаха ... та ти і не такий аж незнайомий. Та й далеко ще не дід.

– Ну щодо останнього нехай. Дякую. А от щодо знайомого... Звідки мене можеш знати?

– Та от Лінка розказала! – вказала на подружку дівчина – Бо я сама живу з іншого боку міста. Так що знати я не можу. А ти може знав Олега?

– Олега? Чи одного я знав Олега.. Кого саме?

– Олег Корецький.

– Знав. І що

– Він попав в аварію!

– Знаю... – тихо відповів Радик – знаю...

– Це був двоюрідний брат мого тата.

Так от звідки вона така взялася. Значить двоюрідний брат Олега – Ігор. Ігор старшим був від нього на шість років. Швидко одружився. Потім... А що потім він не знає.

Що ж цікаво виходило. Ті, з ким він колись разом гуляв в молодості уже мають таких дітей дорослих. А він? А що він? Сам ніхто, і не має нічого окрім роботи. От яка вона та ціна слави. Слави, що приминає як падає осінній листок з дерева. Мить, тільки одна мить і все. А далі? Що далі? Питання, що все більше і більше гризли Радика з середини.

Вечором він вирішив подихати свіжим повітрям. Тому виїхав за місто на старе місце і зупинився. Радик вийшов з машини і ступив кілька кроків по снігу.

Він вдихнув свіжого, морозного повітря і відчув легке запаморочення в голові. Це нормальне явище якщо ти довгий час перебуваєш в приміщенні або якщо давно організм не отримував нормального повітря. Так, Радик давно не бував на свіжому повітрі. Тай гуляв він теж не так аж часто. Перевиснаження організму було явним. Він скинув кільканадцять кілограмів і виглядав досить змарнілим. Кілька днів в іншій атмосфері все ж дали свій результат. Зараз він виглядав не значно але все ж краще. Хлопець нічого не хотів думати. Йому просто хотілося побути на одинці в тишині.

Ці кілька хвилин видавалися вічністю. Чому? Може тому що був сам. А може тому, що тепер він не знав чого хотів насправді. І справді, чого він хотів? Сам не знав. Радик розумів, що він втрачає уже до всього бажання.

Пізніше, через кілька днів після його смерті, у його щоденнику знайдуть слова: «Я йшов по життю з високо піднятою головою як цар, як бог – хоча насправді я був лише нещасним створінням Творця, котрий про мене мабуть забув і котрого я відрікся своїми вчинками».

Радик тільки тепер почав усвідомлювати усю трагедію свого життя. Все, що він робив – все це не мало ніякого змісту. Була слава, були стосунки, була розкіш але не було чогось іншого. Чого саме він не знав. Але чогось такого, чого йому так сильно бракувало. У своєму щоденнику він зробив навіть замітку: «У мене було все але й водночас не було нічого». І ця фраза була не лише написаною формулою. Це була сумна реальність. Це був крик стомленої душі. Душі, котра тонула в морі бурхливого життя.

«Ну що, відпочив і досить – сказав сам до себе Радик – Пора їхати додому. Треба ще заїхати в магазин». Він сів машину і рушив. І як завжди не вчасно в таких випадках хтось

телефонував. Номер як завжди був не знайомим. Радик уже звик до такого. Він відповів на цей дзвінок в надії, що почує Лео або містера Тома. Але на його здивування це не були ані одне з них. Дзвонила Віка.

Він забув, що вчора дав свій номер так чисто «ради приколу». І от вона тепер телефонувала. Це дівчисько було доволі зухвалим. Чого вона сподівається добитися? Зачіпати старших від себе причому на стільки – це вже було занадто. Але Радик був не с тих «моралістів», що звикли лише одмовляти інших. Йому все абсолютно було байдуже.

– Ну і чого ти хочеш – нарешті спитав він Аню.

– Нічого, просто так подзвонила. Хотіла почути.

– Ну і ... Почула?

– А ти злий! – якимось по дитячому константувала дівчина – я заважаю?

– Чому злий? – таке питання поставило його у незручне становище. Радик розумів до чого мала може хилити. Але й знав інше. Він не хотів давати марної надії. Бо й сам колись був під таким ударом.

– Ну добре чого ти хочеш насправді?

– Не зрозуміла?

– Думаєш, що якщо я зірка то уже цілком бездушний ідіот?

– Ні я так не думаю – голос був ображеним – Я просто хотіла поговорити...

– Говори. Що тобі заважає? Зараз я зайду ваш супермаркет візьму дещо і ми продовжимо нашу розмову. Добре?

– Добре.

Радик зупинив машину біля великого будинку де писало «супермаркет» і пішов у середину. Він хвилин з десять ходив по між рядами з товаром і вибирав те, що йому хотілося. Нарешті взявши найсвіжіші овочі і кілька дорогих банок

справжньої рибної ікри. Розрахувавшись на касі він вийшов на вулицю і остовпів.

Біля машини стояла Віка. Сині джинси, чорна курточка, шкіряні рукавиці і чорні на каблуках черевички.

– Що ти тут робиш? – Радик мало не втратив дар мови. Перед ним стояла не дитина з десятого класу а цілком доросла дівчина.

– Ви говорили, що ми можемо продовжити розмову. А я була не далеко. Тож...

– В мене нема слів – буркнув Радик – Добре. Сідай у машину бо холодно.

Він склав усе в машину і сам сів за кермо. Якусь хвилю вони просто сиділи і мовчали. Це було чимось новим. Радик не міг повірити у те що щойно було.

Йому було дивно з малої і водночас чомусь страшно. Чого він боявся? Сімнадцятилітньої дівчини, котра просто чіпляється за першого ліпшого? Можливо так. А може й ні. Проте сам він цього не видавав. Між ними по суті чотирнадцять років різниці. Це просто жахлива дурниця. Така дружба не можлива.

– Ну і куди поїдемо красуне – нарешті розірвав тишу Радимир.

– Не знаю, мені і тут не погано.

– Що прямо в машині сидітимеш? – засміявся він – А може взяти і відвести тебе додому?

– Хочете мене позбутися?

– Поясни чого ти хочеш цим від мене добитися? Віка, мені за тридцять! Ти розумієш?! Я живу на іншому континенті, в іншому світі. Я інша людина. Я лише приїхав до матері в гості. Але досить скоро поїду...

– Той що? – якимось дивним голосом запитала дівчина – Хіба я про щось прошу?

– Добре. А чого б ти хотіла? Давай краще поїдемо на одне місце. Я знаю тут не далеко.

– Добре.

– Ну і ти не бойшся зі мною їхати? Ти ж мене навіть не знаєш!

– І що? Ну а от що ти мені зробиш?

Цілу ніч Радик не міг заснути. Знову одне і те саме. Старі кошмари виринали ніби нізвідки. Вони гризли його порване життям серце. Ні, йому не було так багато років. Не було чогось аж надто такого. Але була біль у середині. І цього було досить аби знищити себе як особу.

Картини міняли одна одну. Все життя ніби пропливало перед очима у короткометражному фільмі. Кажуть це буває перед смертю. Але Радикові було ще рано вмирати. Він мав ще жити. Але у втомленому серці вже марив привид забуття і неспокою.

Глава 6

Перебування в мами Радика трохи нарешті розслабило. Відпочинок дався в знаки. Йому ставало трохи краще. Але іноді ще часами все поверталось. Думками він блудив космічними просторами і шукав свою зірку десь високо понад небесами.

Був уже майже обід. Радик все ще друкував від самого ранку. У нього нині був дуже гарний настрій і тому не хотів пропускати жодної хвилини, доки муза була поруч. Три години за комп'ютером. І от нарешті настав час відпочити. Радик вирішив трохи передихнути. А разом щось перекусити.

Він пішов на кухню, зробив собі чаю і взяв кілька бутербродів. Раптом йому вдарила в голову думка передзвонити Лео. Спочатку це видалось смішною вигадкою. Але потім він вже серйозно взяв телефон і набрав номер

дівчини. Ніхто довго не відповідав. Але на кінець почулося з іншого боку:

– Алло – це була вона.

– Привіт моя красуне! Як ти там? – спитав Радик.

– О, Нарешті! Це ти! Я не могла ніяк подзвонити. У тебе телефон не відповідав! Що трапилось?

– Ні все гаразд! Ти не вгадаєш де я – сміявся він.

– Ну і де ж ти пропадаєш? – якимось серйозно спитала Лео – Я, чесно кажучи, переживаю тут за тебе!

– Лі усе добре! Я полетів на кілька днів до мами!

– Що? Ти сам полетів за тисячі миль! І мені нічого не сказав! Замість того щоб відпочити! Радика ти що зглузду з'їхав?!

– Не бурчи там. Все добре! Скоро назад повернуся. Я швидше буду аніж ви! Ти як?

– Радик нам треба поговорити буде коли ти повернешся! Дуже серйозно!

– Щось трапилось? Може зараз скажеш? – насторожився хлопець – Може тебе хтось образив?

– Ні, права не в тому! Радик просто я...

– Ти що? Лі, не тягни – розкажи мені! Ну!

– Не важно! Розкажу коли повернешся. А зараз іди відпочивай! Папа!

Така розмова насторожила Радика. Він розумів, що щось не так. Але не міг реально представити про що могла бути мова. Він перерахував у голові всі можливі варіанти. Хоча й думати було не виносимо важко.

Він не міг собі представити, що могло би бути предметом настільки важливої розмови щоб Лі аж не захотіла це озвучувати по телефону. Одна річ явно не давала спокою. Так це один із варіантів розмови. А саме – мова йшла про зраду. Але яку там зраду. Просто вона знайшла собі іншого – от і все. Але хоче сказати це йому в очі.

Лі сумнівалася чи правильно вона поступила. Думка про те, що сказане може бути по різному сприйняте Радиком змусила її змовчати. Ні, вона не хотіла розривати стосунки. Вона хотіла повідомити йому дещо інше, дещо цікавіше і набагато цікавіше. Так, вона була вагітна. І ця дитина була точно Радика.

Ставлення його до дітей було не однозначним. З однієї сторони він дуже любив маленьких діточок, грався з ними де завгодно (коли вони були десь чи в гостях чи в якомусь притулку). А з іншої – боявся мати власних дітей. Така неоднозначність була виражена рядом причин.

Зрештою, всі ми боїмося в певній мірі. Просто кожен боїться чогось іншого. У кожного з нас є свій страх. От він у Радимира був у вигляді маленьких людиноподібних істот котрих ми називаємо – діти. Дівчина сиділа. Її мучили сумніви. А може вартувало було сказати? Але ні! Навіщо? Нехай це буде для нього сюрпризом. Хоча він так ніколи і не дізнається, що Лі носить його сина.

Ще стародавні філософи ламали голови над питанням – хто є людина. Одні припускали, що це посланник богів чи їх непрямий потомок. Інші навпаки говорили, що це цілком земна, матеріальна істота. Було багато думок. І схоже кожна з них частково має щось у собі правдиве. Якщо взяти людину і розглянути її з усі сторін – то напевно наткнемось на той факт, що кожен з нас не одноразово: брехав, зраджував, обмовляв і робив ряд інших далеко не прийнятних божим сином речей. Але в кожному з нас тече якась дивна лінія розвитку. А це немає нічого спільного із тваринним світом. Отже, ми ні одне ні інше.

Радик десь підсвідомо розумів це. До певної міри він навіть погоджувався з цими твердженнями. Іноді сам дивувався із своїх вчинків. Але зараз його мучило щось інше. Так, він постійно чимось переживав, за щось боровся, в щось вкладав

цілого себе. Постійні стреси робили свою справу. Починався патологічний страх. А разом з тим бажання жити.

Глава 7

Вечоріло. За вікном падав легенький сніг. Красиві, великі сніжинки кружляли у повітрі опускалися на землю, тротуари, дерева, машини вкриваючи все. Мама все ще не було.

Тепер, коли день був маленьким а темнота займала більшу частину доби вона приходила мало не у ночі. Стара звичка. А може вимога роботи бути доти – доки потребують. Хто знає.

Можливо, якщо б вона була не така одинока то б і приходила швидше. Як це роблять більшість молодих вчительок, котрі мало не втікають з роботи. Та для Олени Кирилівни робота це був чи не єдиний засіб перебути самотність.

Відколи Радик поїхав вона ще більше почала приділяти уваги чужим дітям. Так, вона дуже любила дітей. Бог не дав їй більше дітей. Тай і онуків вона теж не колисатиме. Така страшна реальність життя. Життя, проти котрого ми просто безсилі.

Радик, як завжди, сидів і щось друкував. Він уже закінчував свою роботу і цей час був для нього дарунком з Неба щоби встигнути завершити. Ба більше того, нове середовище змусило його працювати в два-три рази швидше. І це було дуже добре. Навіть більше того, прекрасно. Лише мучила одна думка. Так, саме вона – Вікторія.

Радик розумів, що так поступати не можна. Але все ж і відмовитися від своєї нав'язливої думки він теж не міг. Тому він просто взяв і закрив ноутбук. А тоді ліг просто відпочити. І тут в голову йому стукнула безумна і шалена ідея.

Він взяв мобільний і набрав номер. Куди він дзвонив? Ніхто б не повірив. Так, саме до неї, до Вікторії. Подумати тільки – а що подумують про нього. Збоченець старий. Та плювати він

хотів на їхні слова. Він зірка, він бог – він Радимир Воловські! А це дає право на будь – яке безумство.

Дівчина швидко відповіла як на диво. Так ніби чекала цього дзвінка цілий день. Радик на якусь мить аж наче онімів. Він швидко прийшов до себе. Пропозиція прогулятися була сприйнята з першого слова. Дівчина не змушувала себе умовляти. Це було щось нове. І якесь дивне, цілком нове позитивне почуття накрило його.

Чим керувався він коли дзвонив? Про що думав? Де був розум дорослого чоловіка, коли вирішив спокусити молоду ще, можливо, не до кінця свідому дівчину? Що це за така любов? Пристрасть? Бажання? Хто може сказати куди подівся здоровий глузд?!

Чому пристрасть затуляє в таких випадках очі? Чому засліпленість бажанням штовхає людину на безумні вчинки? Куди дівається свідоме мислення? Чому людина в одну мить перетворюється в звіра? Звіра, що не здатен мислити! Звіра, що не має нічого спільного з людським!

Зрештою, за це ми платимо. Не зараз. Дещо пізніше. Ми розплачуємося потім за попередні дії. Такий закон. І ніхто від нього не може втекти. Ніхто. Ані цар ані бідний, ані полководець ані філософ. Перед законами Всевишнього всі рівні.

Віка стояла навпроти «дитячого будинку творчості». Саме тут вони домовились зустрітися. Деревя заступали світло і їй не було видно. Дівчина знала, що він не просто так подзвонив. Це їй шанс. Але шанс нащо? Вона прекрасно розуміла, що Радик був старшим від неї на цілих тринадцять років. Він може просто скористатися нею і кинути. Але щось змушувало йти далі!

Але заради чого все? Ну хіба він кине кар'єру і повернеться сюди заради неї! Ні, в плани дівчини так багато не входило. Вона зовсім не думала про щось досить таке серйозне. Їй не цікавила аж така далека перспектива. Вона просто хотіла

побути в роді дівчини зіркового хлопця. От і все. Як же все просто. Вони разом трохи побудуть разом. А потім вона скаже, що зустрічалася з ним. Кілька фотографій все підтвердять. А коли він поїде вона розкаже, що була дівчиною самого Радика Воловські. І що можливо вони колись ще зустрінуться.

О, які це дурні, ідіотичні думки. Вона як і переважна більшість ровесниць вішалися на шию особливо старшим хлопцям. Дозволяли себе балувати, гралися принцес, страждали дурними нісенітними почуттями, котрих не було і малювали в собі образ несказанної королеви. А що потім? А потім, коли хлопці кидали обзивали їх різними словами, плакали в подушку і скаржилися на те, якою безжальною є любов. Але зараз Вікторія про це не думала зовсім.

Вона була не з тих, що плачуть і на відміну від Ліни, своєї подружки, сама доволі часто любила «розбивати серця нещасних». Вікі була реалісткою. Вона розуміла, що рано чи пізно будь-які відносини можна або розвинути або погасити. В залежності від бажання. Вона любила фліртувати. Віка була дівчиною, що бажала взяти від життя все що лише можна. І це, зрештою, подобалося в ній Радіку. Молода, висока, струнка, з красивим личком, світлим волоссям карими очима і ніжною шкірою.

Радик не забарився. Він під'їхав точно в ту хвилину, як і сказав. «О, а він пунктуальний – подумала вона – Це круто». Відчинилися дверцята і таки уже доволі знайомий голос запросив сісти. Так, це безперечно був він. Дівчина без будь-якої побічної думки сіла і вони поїхали.

Спочатку він повів дівчину ресторан. Це був найкращий і найкрутіший заклад в місті. Тут дозволяли собі сидіти «дуже поважні люди». Крім того, тут вечорами на вихідних були «еротичні танці». Тому «дітей» сюди не впускали. Окрім того, це було дещо дороге задоволення.

В середині грала музика. За столиками сиділи люди. Великий зал був екзотично оформлений. Тут було доволі так не погано. Зверху була ще ніби другий поверх мансандра. Тут теж були столи. В кінці залу були сходи що вели сюди.

Радик показав дівчині на сходи і вони піднялися ними на цю площадку. Там нікого не було. Світла майже не світили. І лише з низу віддавало світло. Зрештою цього було досить. Вони сіли за один із столиків. Тут було навіть краще ніж знизу. Атмосфера була такою теплою і приємною. Дівчина танула. Якщо чесно, то вона ще ніколи не була в цьому ресторані. Така розкіш не для «школярів». Тай хто б її пустив сюди. А от з ним вже інша справа.

Радик замовив вина. Він при цьому був за кермом. Вони довгенько посиділи в цьому закладі. Дівчина після кількох «тостів» вже говорила все як є відверто.

– Слухай Радик, але ж це все дорого – яось не зрозуміло сказала вона, ніби натякаючи, що мовляв «як ти розплатишся».

– Ну той що? – спокійно відповів той – Яка тобі різниця? Все уже заплачено.

– Тобто заплачено?

– Я тобі кажу – значить оплачено. Чого ти так боїшся про це? Якщо я тебе витягнув з дому, значить я відповідаю за тебе.

– Та, ти крутий – усміхнулась вона – Вибач, я просто не звикла...

– Звикай – спокійно промовив він – Якщо хочеш бути зі мою.

Ця остання фраза зачепила дівчину. Він ніби читав всі її думки. Звідки він міг догадатися про що вона зараз думає.

– А ти не боїшся зараз сісти за руль? – перевела мову Вікторія.

– А чого боятися? Хочеш сказати що я поганий водій! – сміявся Радик.

– Та ні але все ж... – дівчина дивувалася з такої безпечності і водночас з такого безумства.

– Тоді вип'ємо ще і поїдемо кудись – запропонував Радик.

Цей вечір був якийсь ніби не такий. Він був наче відмінний від усіх інших. Було щось, що змінювало все. Зовсім усе. І все було по іншому. Яюсь і дивно і водночас не звично. Але разом і з тим так бажано.

Машина гнала на шаленій швидкості. Він любив швидкість. Можливо тому, що це була якась не зрозуміла, не вивчена ще наукою підсвідома потреба. Можливо, він хотів показати себе «класним пацаном». А може просто звичка ще з Америки. Але якби там не було він все одно порушував правила. Треба сказати, що в Україні така річ була доволі поширена. Радик однією рукою вів машину а іншою щось шукав на телефоні.

Віка сиділа поруч. Для дівчини це було вперше. Вона боялася. Боялася швидкості. Боялася, що хтось скаже її мамі. Боялася того, що буде далі. А далі по переду була ціла ніч.

– Куди їдемо? – раптом спитала Віка – Слухай, то ж буде пізно ...

– Той що? – здивувався Радик – Ти що боїшся? Та не кину тебе на дорозі. Будеш в дома коли треба!

– Просто... Ну я мамі не сказала ... А вона буде переживати – почала дівчина.

– Ааа то ти боїшся що дістанеш – засміявся Радик – Та перестань. Все буде добре. Просто хочу тобі показати одну річ. Тут близько.

Вони проїхали останні домівки і виїхали за місто. Дорога піднімалася все вище. Ще один поворот і вона стрімко виходила на пагорб. На самому вершку Радик зупинив машину. Звідси було найкраще видно місто. Нічне воно здавалося ще кращим аніж будь-коли. Він вийшов і став поруч.

Навкруги була цілковита тиша. Тиша від якої мурашки бігали по тілу. Грובה тиша. І тільки білий сніг навколо і місяць у горі робили з цього місця приємну зупинку.

Дівчина теж вийшла. Вона стояла осторонь і боялася ступити далі і крок. Вона ніколи раніше не була тут в таку пору. «Тупа шмаркачка – подумав Радик – Хоче зіграти дорослу дівчину а сама аж зубами клацає від страху. Думає, що я її зараз тут же й почну гвалтувати. От дурна».

– Ну що, як? – спитав він ніби спеціально – Бачу тобі страшно. Чому?

– Ні. Гарно. Просто я ніколи не була тут. Я...

– Ага, думала що я почну приставати до тебе!

– Та хто тебе там знає

– А ти не забагато хочеш?

– Не зрозуміла.

– Думала, я буду до тебе тут лізти не тверезим. А потім ти зможеш мене розкрутити якось...

– Я такого не казала!

– Зате я сказав – спокійно відповів Радик – А тепер давай без масок. Якщо хочеш бути зі мною – мусиш запам'ятати певні правила. Ну по-перше: я не бик щоб налітати на перше ліпше м'ясо. По-друге я не люблю брехню. Так що запам'ятовуй!

– Хех.. кладеш з себе крутіка. Думаєш – купилась?

– А я не думаю. Я тобі сказав що робити якщо хочеш

...

Він обірвав на пів слові. Вони мовчали. Дивним здавалася така розмова як для початку. Важко було зрозуміти цю мовчанку. Для когось вона б видалася вичерпаною, цілком логічним завершенням розмови. Можливо. Але щось все таки було інакше.

Вони просто дивилися і слухали тишу, купаючись і насолоджуючись кожною миттю ніби востаннє. Минали хвилини.

Радик сів і витягнувши свій блокнот почав щось записувати.

Минуло три дні. Так, ніби й не було. Що лише не було а цей короткий але водночас такий довгий час. Вікторія і Радик стали друзями. Ні, вони тепер були більше ніж друзі.

Кожна зустріч ставала чимось більшим аніж просто потребою вбити час. Навіть в повітрі відчувалося щось інше.

Що це було: і не любов і не приязнь і не дружба. Пристрась? Короткочасне прагнення тіл? Не просто прагнення?! Не просто потяг?! Це була сила, що зводить серця і полонить душі тягнучи їх просто в пекло.

І вони піддавалися цьому. Що раз то все більше. І йшли за покликом своїх дурних ідей і почуттів, котрі не пророкували нічого у майбутньому.

Їх серця билися якомсь по-іншому і думали вони тепер зовсім по-іншому, ніби божевільні. Так, ніби цілий світ належить тільки їм обом. Це було прагнення котре обернеться страшною трагедією.

Ще не так багато часу і Радик залишиться тільки у пам'яті тисяч любителів кіно. А вона буде тільки зрідка приносити квіти на місце катастрофи. А ще скандали, плітки і різні інтриги.

Але зараз вони мали час щоб просто кохати і летіти душами в небо. Ось вона – сила, що творить і нищить людину водночас. Це любов.

Та перша зустріч змінила ставлення з обох сторін. Радик перестав дивитися на Вікторію як на «малу шмару». А вона навчилася довіряти йому.

Вона сміло приходила в гості до Радика. Олена Кирилівна знала дівчину Мати розуміла, що між її дорослим сином і цією ще школяркою щось є. Але змовчувала. Це ж типowo для батьків. А що могла сказати? Якщо прийшла дівчина в гості. Нормально поводитьься, про щось собі говорять. Нема до чого придертися. А на одні тільки підозри не будеш

покладатися. Тим паче, що Радик пообіцяв допомогти дівчині вступити до університету. А він таки міг дещо.

А Віка, мало не летіла на крилах. Хтозна чому. Можливо їй подобалося мати такого друга. Може обіцянка допомогти. А може насправді любила.

Зрештою, чи буває любов у шістнадцять-сімнадцять років важко сказати. Хтось скаже що так, хтось заперечить. Але попри все вони були разом і цього було досить.

Але якби там не було, це стимулювало Радика закінчити свій роман і відіслати його своєму видавцеві і старому другові містеру Джону. Те, що не міг закінчити з півроку тепер зробив за тиждень. Це було просто неймовірно. Він сів за новий текст. Букви самі вискакували на моніторі. Якась сила ніби підганяла його, мовляв, не встигнеш. Він працював тепер майже цілими ночами. І за кілька днів встиг написати кілька десятків листків.

Глава 8

Було уже підвечір. Радик повертався зі Львова. Він їздив до свого друга в гості. Від самого ранку за кермом. Він заїхав в місто і вирішив повернути ще в магазин. Стара, добра звичка. А чому б ні. Мати довго на роботі, то заодно і її забере. А все ж він любив балувати себе чимось солоденьким.

Ось поворот і він припаркувався біля якогось магазину. Радик взяв кілька шоколадок і вирішив проїхати вже іншою дорогою. Через кілька будинків він побачив храм.

Той самий старий величний храм, тепер уже не у самому центрі міста. Хлопець вийшов з машини. Він трохи постояв, порозглядав будівлю. Все як і колись. А довкола все було зовсім по іншому. І тільки храм нагадував йому, що це рідне місто. Величність, що здіймалася до самого неба і губилася вершком у височині.

Радик зайшов у середину. Тут як і тоді була напівмряка. Тиша вкривала все навкруги якоюсь таємною загадковістю. Колони ховали щось у своїй тіні і тримали, мов атланти склепіння. Радик пройшов за колони. Тут він сів на лавку як і колись вдивлявся в статуї святих, що стояли і ніби хотіли йому щось сказати. Наче хотіли попередити його про щось.

Храм... Дім бога. Але якого бога коли тут тільки мертві статуї? Кому поклоняться? Кому молитися і до кого сюди приходити? Це вже особисто для кожного. Кожен бачив тут щось своє. Для кожного храм був чимось своїм. Для когось красивим витвором мистецтва, для когось місцем зборів а для когось домом бога.

Радик сидів і думав. Йому здавалося, що все що відбулося за ті роки – ніби сон. Сон, котрий просто минув і все. Так, ніби й не існувало Радика – кіноактора. Так, ніби все це було лише в уяві. Не на яву.

Частина V

Кожен крок Радика був ніби кимось іншим зроблений але не ним самим. Останні дні він якось дивно поведився. Це не могло не занепокоїти його подругу Лео. Так, вона знала що її хлопець довго не був у рідному домі, що він дуже радий був цій поїздки. Та щось таки за цим крилося інше. Але що? І відповідь на це питання була очевидною.

Звісно, Радик розповідав багато про свій візит в Україну. Але інколи він щось замовчував. І це щось було напевне найголовніше із усього. Однак він мовчав. І ніщо не могло спровокувати його на відвертість.

Зрештою, вони і не пробували бути відвертими. Тай навіть воно їй було? Кожен жив своїм життям. Лео будувала свої амбіції. Радик працював у своїй сфері. Все було добре. Чого ще треба?! І так тривало певний період часу.

Глава 1

Одного разу Радик повернувся пізно зі зйомок. Він був втомлений. Однак було ще й щось, що його мучило. І це щось рано чи пізно мусило вилізти на верх.

Лео маючи вихідні якось не нарком почала ритися в Радиковому комп'ютері. Серед фотографій, котрі були зроблені за час перебування у мами вона відмітила одну дуже цікаву річ. Було кілька фото дому, кілька фотографій із мамою, з компанією, кілька місць. Але було ще щось. На дуже багатьох фотокартках виділялася одна дівчина поруч із ним. Можливо подружка, когось із його друзів. Чи може сестра. «Однак, Радик ніколи не говорив, що у нього є сестра – подумала Лео – То отже, це хтось інший!». І вона не прогадала.

Коли Радик зайшов до спальні, Лео саме сиділа за його ноутбуком. Вона глянула на нього якимось розгубленим поглядом, що випромінював і біль і образу і ненависть і запитання водночас.

– І чого це ти риєшся в моїх речах? – спитав він.

– Та так, нічого. Просто. Ти не думаєш...

– Лі не розкажуй мені! – повторив Радик – Скажи, що ти там шукаєш?

– Хочеш знати правду?! – якимось не впевнено сказала дівчина.

– Ні, хочу щоб ти не лізла до моїх речей! – розсерджено сказав він.

– Що ж.. в такому разі може виженеш мене ... як оту... як її... Беккі...?

– Що?! – його ніби струмом ударило – Ах ти сволоч! Як ти смієш так говорити!

– А що, знайшов собі там нову, молодшу... Радик, я не дурна!

– Забирайся! Негайно забирайся звідси! Та я тебе...

– Ти наволоч Радик! Сволоч! Послідня! – плакала дівчина.

Але тепер для нього її сльози були лише водою. Він не міг простити їй цього.

Так, з Беккі вони довго були друзями і не тільки. Але вона померла. Це був удар для Радика. Він не хотів бачити нікого. Біль у серці паралізував груди і не дозволяв дихати.

Він ковтав повітря і душився у власній слині. Це було нестерпно. Вона, котру він так любив, зробила такий плювок у його душу.

Сили більше не було стояти і він просто сів. Радик був блідий наче смерть. Його тіпало, трясло, морозило. Хоча зверху він був цілковито червоний наче буряк.

Лео збирала уже речі на низу. Але коли вона зайшла до кімнати і поглянула на Радика мало не зімліла.

– Що з тобою? Радик ти мене чуєш? Що з тобою?
Скажи мені щось!

Але він мовчав. Біль ще сильніше проникав у його серце. Сили далі не було. Він не хотів більше жити.

Це в одне коло Радик відчував себе таким придувленим. Таким розбитим. Таким приниженим і обпльованим. Колись це відчуття назавжди змінило його. А що буде тепер?

Лікарі нічого не могли сказати. Вони просто розводили руками. А Радик лежав. Він виглядав наче живий мрець. І Лео не знала уже що робити. Але відповіді не було.

Через два дні починалися зйомки нового фільму і Радик мав з'явитися на майданчику. Дівчина боялася що, він просто може щось із собою зробити через небажання жити. Проте її побоювання були марними. Хлопець просто відлежувався. Вже на наступний день йому стало краще.

Інша обстановка, інші люди, інші розмови. Повне забуття, повне переключення на щось інше. І це багато значить для людини. Ввечері він пішов додому.

Можливо комусь і видалося б дивним але для суспільства, де центральну роль займають фінансові потоки, це нормально. Ти сам маєш право вибирати що тобі робити – лікуватися чи помирати. І це твоє абсолютне право.

Глава 2

Радик повернувся додому. Він уже виглядав значно краще аніж вчора. Однак, по очах видно було що він чимось перейнявся. Лео не було. Тільки записка на столі у вітальні говорила про те, що вона покинула його. Він взяв листок і почав читати: «любий Радик, я не можу більше дивитися як ти знищуєш себе і з мене. Але й не можу нічого вдіяти. Ти мені не довіряєш і це руйнує наші відносини. Я більше не хочу стояти між тобою і нею. Колись твоя Лео». Це було важко уявити.

А з іншого боку Радик, котрий тепер уже був втомленим від усього, нічого не хотів нічого міняти. Він просто змирився з кроком дівчини. Так, вона не права. Так, вона не хотіла його вислухати. Так, вона не мала права влізати в його приватні файли. Але щось пояснювати, щось просити, говорити він просто не міг.

Радик просто ліг в холодне ліжко і заснув. Його сон був як ніколи чітким. Радик бачив себе самого. Дивно, але поруч з ним була дівчина схожа на Віку. Швидкість. Шум. Удар. Біль. Морг.

Він пробудився від телефонного дзвінка. Хлопець оглянувся по кімнаті. Ні все гаразд – він вдома. Цілий. Хоч і сам. А от телефон прямо розривався. Хто б це міг бути із самого ранку? Так, це Джон Колін-Пат. Він телефонував щоб нагадати Радикові, що вони переносять початок зйомок. Голос Джона був якимось ніби іншим. Та хлопцеві було байдуже. Він подякував і ліг іще досипати.

Але спати він не міг. Щось не дозволяло закрити очі. Він мотався по ліжку. Кілька разів вставав, включав телевізор і знову лягав. А потім знову. Нарешті Радик вирішив переглянути фотографії. Це зайняття його дещо відволікло від буденної без сенсовності.

Раптом серед фотографій він побачив її. О, так. Знову Вікторія. «Як вона там – подумав Радик – А може варто їй подзвонити?». Він довго старався знайти її номер телефону. Ось вони, ці чарівні цифри. Він набрав їх на телефоні. Пішов гудок, за ним другий, третій. Ніхто не відповідав. Можливо вона не візьме трубку із незнайомого номера. А можливо не хоче. Раптом почувся чийсь голос з того боку.

– Алло.

– Привіт. Пам'ятаєш ще мене? – спитав Радик.

– Це хто? – якимось не впевнено відповідав голос.

– Ану подумай...

– Ну.. не знаю... я... Радик це ти ?...

– Ахаха... вгадала! Ну і як ти?

– Радик! Коли приїдеш?

– Не знаю мала. Роботи багато. Літом напевне. А ти ...

– Швидше б то літо настало. Я вчуся. Сам знаєш як то...

– Може тобі чимось допомогти? – вже серйозно спитав він – Хочеш я тобі...

– Ти що здурів! – перервала його дівчина – Як ти собі це уявляєш? Хочеш допомогти – приїдь до мене!

– Ого! Ну нічого собі заявочна!

– А що тобі це коштує!

– Ну добре, добре. Постараюся. Але десь ближче до осені. Доречі, якщо у тебе є скайп то може..

– А то що таке?

– Ах ну ясно... тоді давай так – я дзвонитиму тобі сам! Старатимусь по вихідних! Добре? А зараз я біжу!

– Що, вже до своїх дівок! – якимось сумно сказала Вікторія – Та добре..

– Яких дівок. Ти що здуріла! У мене роботи повно! Давай мала. Все! Па. Будь чемна!

І він поставив трубку. Серце ще довго стукало. Так, він це зробив. Він дав людині надію. Але яку надію? Марну надію, котра розіб'ється об скелі реального життя. Підло. Але фантастично гріє душу. Причому обом.

Радик дістав з бару коньяк і налив собі. Він випив і відчув якесь моментальне полегшення. Що це було насправді сказати важко. Можливо він себе просто обманював. Але цей обман був таким солодким. Таким бажаним.

Вікторія лежала на ліжку і мало не кричала від радості. Ні, це була не просто якась дитяча амбіція, не нова покупка, не хороші результати. Це було щось набагато більше. Він не забув. Він подзвонив. А ще він обіцяв приїхати.

Надія. Примарна, така хвора ілюзія, але така солодка. Навідь, якщо це був обман. Зараз він її грів як ніколи. Дівчина просто сходила з розуму. Вона згадувала хвилини приведені разом. Її до тепер зводили з розуму його міцні і водночас такі ніжні обійми. Його рівномірним тон голосу. Його очі. Його тіло. Любов, пристрасть, жар і якісь не зрозумілі відчуття – все змішалось в середині.

Вона хворіла ним. Марила. Чекала. Чекала на цей дзвінок наче якогось послання з іншого світу. І от він не забув. Справді, як і обіцяв. Чого іще треба. Хіба це не найбільше чого можна бажати.

Вона лежала і не знала куди подіти силу котрою ні з того ні з сього наповнилася. Так, вона почне змінюватися. Вона стане не лише красунею але й розумницею. Вона працюватиме над собою.

Віка хотіла приємно вразити чимось свого обранця. Вона вчитиметься і стане однією із найкращих учениць в класі, а то й в цілій школі. Бажання творити, летіти, бути переповнювали її. Вона прагнула бодай трошки стати подібною до свого зоряного коханого. Щоб він міг пишатись нею, своєю «малою» як він її ніжно називав.

Вона просто згорала. І це полум'я палило колишню невпевнену школярку. Воно творило нову, цілком відмінну істоту. Впевнену в собі, красиву, люблячу, добру, щирю дівчину. Отак, інколи любов може вбити а іноді і підняти. Все залежить якою людиною її представляє собі.

Отже Віка. Вона дала собі того вечора постанову вчитися краще (ні вона не пасла задніх), працювати над собою, більше старатися в усьому.

Минув тиждень а зміни було видно, як то кажуть, «на око». Всі дивувалися. Дівчину ніби підмінили. Хамовитий, зацькований дівчур перетворився у справжнього лебедя. Що могло стати причиною ніхто не знав. Вона всім пояснювала, що мовляв зрозуміла свою помилку і щиро бажає

виправитися. Але в душі вона знала справжню причину свого кроку і причину своєї зміни. І як би це не звучало банально але причиною були не високі ідеали юної леді а просте бажання показатися перед ним, Радиком. Смішно але факт.

Сьогодні Віка поверталася додому сама. Колишня краща подруга її попросту кинула. Колись Ліна була для неї кращим другом, єдиною людиною котрій довіряла. Вона вірила Ліні більше аніж кому не-будь іншому. Але це було в минулому. Ліна не лише зрадила її але й розказала усі її секрети. Тепер цілий клас знав, що Вікторія змінилася тільки тому, що закохалася в кінозірку Радимира Воловські. Дехто відверто в очі їй підсміявся. Чому? Можливо тому, що заздрив. Рідко хто має нагоду в житті бути поруч реальної зірки.

І хоча сам Радик не вважав себе чимось на зразок «суперстар». Та для десятикласників це все одно було казково. Але це була далеко не найгірша правда котру розказала Ліна.

Раптом задзвонив телефон. Дзвонила Марина, однокласниця.

– Слухай Віка, ти не переймайся тим, що сталося в школі! – заспокоювала вона – Ну з ким не буває.

– Так але це ... – мало не плакала дівчина – Як так можна було... Для чого всім розказувати ...

– Та забудь! – вмовляла Марина – А пригадуєш як минулого року всі розказували, що я була на квартирі у Олега з його братом?

– Ну так, пам'ятаю! – крізь сльози пробурчала дівчина – Той що?

– От іменно! І що? А знаєш що говорили? – продовжувала дівчина.

– Ну, що ти...

– Ага. І що тепер? Віка – я там була. І що з того? Так я з ним спала! І що з того! Так я втікала з дому. І що? Яке кому діло до того, як я живу! Вкінці-кінців, це моє життя.

– Ти права. Але ж ... Якби то сказати...

– А от що! Нічого в тому нема страшного, що тобі випала така можливість! Забий на все! Прийдеш вечором до мене! Все вирішимо!

– Та там і вирішувати нема що. Я ж ним нічого не мала. Марина, ти не повіриш але він ще той моралфоб! Просто обідно, що та бідота така. Подруга називається.

– А ти про Лінку... та я тя умоляю... Вона ще то «дерьмо». Та я тобі навіть більше скажу. Вона ж перша бігла з своєю мамашкою до нього. Думали, що крутого «вуйка зловлять за хвіст». А він їх там я чула бортанув. Тай того вона так казиться тепер.

– Ти хочеш сказати, що вона лізла до Радика...

– Ой, Віка, я тебе прошу – сміялася в трубку Марина – Та вона думала празити його своїми «АКТОРСЬКИМИ ЗДІБНОСТЯМИ» ахаха...

– Ну та, як Смировського Діму...

– Та забий на неї – ти головне роби те, що тобі подобається.

Марина теж була не з тих ангельських. Вона, дівчина з характером. Мала не одного хлопця. Вела свій, «дорослий» спосіб життя. Звісно, батьки були не в захваті від цього але що мали казати. Врешті решт змирились.

Марина була далеко не відмінницею і страшенно не любила цих «квадратних зануд». Вона не звертала уваги на те, що говорять їй за спиною а йшла вперед. Мета в неї була одна – закінчити школу, поступити кудись, знайти роботу. А далі як вийде.

В деякій мірі Марина була пофігісткою. І це давало можливість уникнути багатьох життєвих тупиків.

Минуло кілька днів...

В сусідній кімнаті задзвонив телефон. Він ніби пробудив Вікторію, забрав її з полону мрій назад на землю. Телефон дзвонив і далі. Дівчина ніяк не хотіла відповідати на клятий дзвінок. Матері в дома не було. Хто б це міг дзвонити? Вікторія почекала доки телефон передзвонить. Вона глянула на номер і побачила номер Ліни. Ненависна шкура, а колись краща подружка.

Після того, як Віка відверто взялася за Радика, Ліна мало з нею не побилася. І це подружка називається. Чому вона тепер дзвонила? Напевне щоби підставати. Ліна інколи любила дражнитися з Вікою. Ще будучи подружкою вона багато знала про дівчину і тепер грозила все розказати її мамі. А в подальшому і самому її зоряному хлопцеві. Якою має бути заздрість, щоб так перетворитися з кращої подружки в найгіршого ворога! Але буває і таке.

А телефон дзвонив знову. Вікторія знову чекала. Її мучили дві думки. Взяти і не брати. Якщо людина тобі телефонує вже в котре значить щось таки сталось а з іншого боку – може дуже хоче підставати.

В третій раз дівчина не витримала. Вона взяла трубку.

– Слухаю! – злісно сказала дівчина.

– Вікі привіт, будь-ласка не кидай трубку... Ти мені потрібна – говорила явно не Ліна – будь-ласочка допоможи!

– Хто це – уже м'якше спитала Віка.

– Та я, Вірка. В нас проблема! Чесно! Вікі будь-ласка, якщо можеш ...

– Яка ще Вірка? Я нічого не розумію!

– Віра Домбровська. Віка, я тебе прошу! Ліна в лікарні. Вона просить щоб ти прийшла...Хоче поговорити з тобою...

– А я яке маю до неї відношення? Вона мені хто? І взагалі, це не людина...

Вікторія поставила трубку. У неї тремтіли руки. Чому? Від злості? А може від якогось не зрозумілого страху.? Щось її мучило. Щось не давало спокою. Але чому. Хіба вона мала поступити якось інакше? А хіба Ліна її не діставала в школі! Хіба не вона розказала її мамі дещо з її життя, щоб досолити колишній подрузі! І хіба не вона зробила її своїм ворогом. Тепер нехай відбувається.

В кімнаті було майже темно. Дівчина любила сидіти в такій собі «романтичній обстановці». Цей дзвінок не давав їй спокою. Але й іти на повідку дівчина теж не збиралася. Вона чекала, що ж буде далі.

Глава 3

А на другому кінці світу в кімнаті навпроти старого будинку містера Лінкора крізь відчинене вікно грала музика. Не великий красивий дім був власністю батька Лео. Тихий, спальний район що був розташований на кінці міста. Кімната на другому поверсі була доволі скромною як на екс – дівчину молодого, популярного актора. Однак, треба визнати що життя це взагалі цікава річ. Ти ніколи не знатимеш того, що буде завтра і що буде через хвилину. Так, ніби в один момент ти ніхто а за мить вже на Олімпі.

Лео лежала на ліжку. І хоч була уже обідня пора, вона все ж не спішила вставати. Тай навіть? Куди? Хіба вона мала кудись спішитися. Дівчина лежала але не спала. Відколи вони розсталися з Радиком, Лео дуже змінилася. Вона просто чекала. Так, ніби мало ось, ось щось змінитися. Але водночас нічого не ставалося.

О, як вона хотіла, щоб все змінилася. Та телефон мовчав. Так, мовчав. Мовчав і сам Радик. І хоч, як то кажуть, що надія вмирає останньої, все ж вона потихенько вмирає. Лі розуміла, що все що відбулося між нею і Радиком було для останнього просто черговою порцією пристрасті «юного

Фауста». А все що потім цього амбітного молодика мало цікавило. Тепер, фактично, вона залишиться одна. Але було ще щось чого вона йому тоді так і не сказала. Була ще одна маленька деталь, котра змінить все в подальшому.

Дівчина встала, пішла на кухню і почала готувати собі їжу. В цей момент задзвонив телефон. Це була її давня подруга Неси. Шкільна подружка Неси і тепер була чи не єдиною людиною, котра підтримувала Лі.

Неси походила з родини американських фермерів. Ще від прадіда-діда вони мали ферму і розвивали своє господарство. І тільки її батько – Біллі став працівником офісу. Тепер черга вибору стояла за нею самою.

Дівчині минула двадцятка і вона як і Лі прагнула бути економістом. Однак, батьки вирішили що Неси вчитиметься в медичному коледжі. І от тепер вона медсестра в одній із лікарень міста. «Робота не найкраща але надійна» – як говорила сама Неси.

– Привіт Лі! Як ти дівчинко моя? – почулося з трубки
– Як же я за тобою скучила!

– Привіт. Ех... – тяжко в здихнула дівчина – Поки що живу...

– Щось сталось?

– Ні. Просто.

– Ану давай розкажуй! Лі, я знаю що щось не так. Ну?

– Та ні все добре. Чесно! Неси, просто я втомилася!

Дуже втомилася.

– Ну і що сталося – ви розійшлися? Твій хлопець гей?

...

– Так.. тобто ні. Ми справді розійшлися. Але він не гей.

– Як шкода. Було б цікавіше. А що ж було причиною? Лі, просто так нічого не буває!

– Неси краще давай десь поговоримо краще в іншому місці.

– Можна. Давай тоді завтра вечером в старому кафе.
Пам'ятаєш?

– Так, пам'ятаю.

– От і добре! Все буде гаразд Лі! Заспокойся!

Вони ще поговорили якийсь час. Було дивним, що Лео згодилася на зустріч з Неси. Більше того, вона все широко готова була їй розповісти як на сповіді. На перший погляд це видається дивним. Так, Неси була її подругою, вони давно знайомі і таке інше. Але ж це не пояснює того факту – чому так відверто говорити про свої проблеми і до того ж все так чітко. Навіщо?

Лео поснідала і зробила собі гарний міцний чай. Вона випила його і піднялася на гору. Там, в нижній полиці столу, лежали старі фотографії. Дівчина витягла їх і сівши на ліжко почала переглядати. На них вона ще зовсім юна. Ось тут років чотирнадцять – п'ятнадцять. А ось вони разом із Неси. Вона трохи нища самої Лі. Довге руде волосся лежить на її плечах і спадає по спині і по білій, коротенькій сукні. О так, як же вона любила цю сукню. В ній Неси була такою красунею. Відверта сукня робила юну американку такою розбещеною дівчинкою. Яка ж вона тут прекрасна. Так, вона була божеством. Але хіба подружка зможе колись стати кимось іншим? Але іншим то це ким?

Спогади... спогади... одні спогади... Як же це боляче. Неси і Лео були не просто друзями. Це було щось більше. І якби батьки Неси не змусили дівчину вступити в медичний коледж, то напевне ...

Так, вони любили одна одну. І напевне ще й зараз кохають. Це вже після всього Лео просто хотіла доказати батькам, що вони не праві і почала гуляти. А потім...

А потім він – Радик. Але з цього нічого доброго не вийшло. Тепер вона самотня, покинута і розбита. Саме така, якою її колись зустрів Радик. І тоді в них зародилося щось. І це щось

вони називали любов'ю. А може вона і була. А може й ні. Хтозна. Все ж щось таки було.

А Неси? А що Неси! Вона завжди була поруч. Вона любила і ненавиділа свою обраницю за ту красу і за той страх через який вони не змогли бути разом. Однак і сама вона не стала щасливою в своєму житті. Неси була неодружена. Вона так і не знайшла собі достойного чоловіка.

Такою є ціна на заборонену любов і за той виклик який вони наважилися кинути перед усім світом.

Неси була в білій, коротенькій сукні. Обриси її тіла були тими ж. Все та ж ніжна біла шкіра, пишні груди, струнка талія. Вона йшла легко. Так, ніби летіла поміж столиками. «Рудоволоса bestія» – як колись на неї сказала вчителька в школі.

Дівчина підійшла до столика і зупинилась. Вона пильно поглянула на ту, що сиділа за ним. Так, це без сумніву була Неси. Вона сіла навпроти і знову мовчанка. Вони якийсь час розглядали одна одну. Ні слова. Атмосфера була якоюсь таємничою.

– Ну, привіт – нарешті заговорила Неси – Бачу ти давно мене чекаєш.

– Так... – якимось невпевнено сказала Лі.

– Ти сумна. Думаю, нам є про що поговорити.

– Ти сердитися на мене? – раптом спитала Лі – Неси скажи правду. У тебе хтось є?

– Та нема у мене нікого. А чого я маю на тебе сердитися? Хіба ти в цьому винна?

– Можливо... Я ж промовчала тоді ...

– Той що! А щоб тоді було це змінило? Твої слова тоді мало значили Лі!

– Так. Але все ж могла хоч спробувати. А так... Неси це я ...

– Та перестань! – заспокоювала її Неси – Що сталося те сталося!

– У мене немає тепер нікого. Я одна. От що сталося. – плакала Лі – Знаєш, я лише тепер зрозуміла, що тоді між нами була не просто якась хвиля, не просто пристрасть...

– Бідна моя дівчинка. Все буде гаразд! Ми з тобою знову разом, і все буде добре.

– А ти мене не розлюбила? – тихо спитала Лео.

– А ти подумай сама! Якщо б розлюбила то не прийшла б сюди! Так що...

– Неси, що ж ми робимо...

Ще дві години вони плакали і втішали себе різними анекдотами та історіями з життя. Потім Неси запропонувала погуляти десь і вони пішли.

Вперше за багато років Лі йшла поруч із тією, котру так довго від неї ховало життя. Вона ще не знає, що дуже скоро Неси помре. Вона ще багато чого не знає з того, що має статися далі.

Єдине що залишилося їй від усього буремного молодого життя так це спогади про Радика, і дитина, котру вона так і не народить. Вона ще не знає, що скоро помре. Що помре і сам Радик, потрапивши в аварію.

Тепер це здавалося зовсім іншим. Так ніби все змінилося. Так ніби, все в світі вибухнуло. Так, ніби сталося щось нове. Щось, що змушувало серце битися що раз сильніше і сильніше.

Лі вдихала повітря з новим смаком і починала робити нові кроки. Починала жити по – новому. Щось ніби обірвалося, ніби цілий мішок спав із пліч. Ця хвилина спокою ставала для неї ніби вічність. Ніби все навколо впало до ніг. Хвилина щастя. Хвилина повного заспокоєння. Для Лі це стало новим польотом душі.

На дворі був уже пізній вечір коли вони у двох з Неси поверталися назад. Дівчата йшли взявшись за руки назустріч

чомусь новому. Чомусь не звіданому. Вони змінювали свій світ, своє життя, своє майбутнє.

– Може зайдеш до мене на каву! – якось двозначно спитала Лео – Знаєш я знайшла наші старі фото. Може переглянемо?

– Ти ж знаєш, я зрадістю зайду! – відповіла Неси – Чесно кажучи, знаєш я давно цього чекала.

– То чого чекаємо?

І вони підшли до Лео додому. Вона тепер жила одна. Батьки поїхали в Мексику, оскільки в батька там знайшлась робота. Тому будиночок залишили на відповідальність дочки. Нещодавно мати сказала, що вони не зможуть ще скоро приїхати. Фактично, це означало, що вони взагалі можливо не приїдуть.

Дівчата зайшли під склепіння старої будівлі, котра належала колись ще прадідові Лео. Вони пройшли прихожу і вирішили зупинитися на кухні. Тут правив безлад. Лі звикла до того, що Радик все робив сам і не дозволяв їй «мастити руки». Вони довго сиділи і про щось говорили. А вечір спадав на втомлене буденністю місто і вкривав його своєю темнотою.

Ранок приніс зміни не лише у свідомості але й у самому житті обох дівчат. Вперше за багато років вони могли насолодитися тим, чого так довго чекали. Вперше за такий довгий час вони змогли прокинутися разом. Вони лежали торкаючись одне одного тілами, котрі ще горіли від нічної пристрасті. Відчуття такої легкості і водночас якоїсь незрозумілості. Після вчорашньої пристрасті залишалися колючі сліди у формі фотографій в альбомі. А вони продовжували лежати. Лі не вірилося що все це відбувається з нею. Що все, що було до ніби і не було насправді. Неси пробудилася. Вона явно не прагнула обмежуватися тільки вчорашнім вечором. Дівчина протягнула руку обвивши шию Лео і підсунулася bliще до неї. Вона почувалася

задоволеною. Лі перевела погляд на свою подругу і побачила все її тіло, що відкрито лежало на ліжку поруч із нею. Тепер коли за вікном був день все було видно іще краще. Всі контури, всі тонкощі, всю природу краси і жіночності її коханої. Неси підняла голову. Вона сонним поглядом глянула на Лео і знову пригорнулася до неї. Відчуття темного, такого молодого тіла були такми чітким і так зводили з розуму. Лео трохи повернула голову і поцілувала свою подругу в щоку. Тепер вона відчула подих. Ніжний подих своєї коханки, котра ще майже спала. «А що далі? – подумала дівчина – Як жити далі?».

Глава 4

Цей ранок приніс зміни усім. На іншому боці планети ще одна юнка прокидалася щоб сьогодні вкотре довести собі, що вона змінилася. Що всі її кроки не даремні. Що вона може багато чого. Вона прокидалася з надією, вірою і любов'ю. З надією, що знову почує про свого коханого. З вірою, що він подзвонить, приїде до неї. І любов'ю, котра тепер жила у її серці.

Кожен ранок одне і теж – чекання. Коли ж нарешті це збудеться? Коли ж він приїде? А чи взагалі приїде? Вона не знала. Вона не знала і того чим зараз живе її Радик. Але думками дівчина линула до нього. В її серці тепер не було місця для чогось іншого. Тепер вона жила, марила, дихала ним. Це була любов чи просто дівочі перші переживання? Не міг сказати ніхто.

Однак, щось таки дівчину міняло. Вона тепер не просто вчилася – вона прагнула стати найкращою. Їй заздрили, її не розуміли але сказати щось в очі тепер боялися. Вона тепер стала в класі чи не найкращою ученицею. Навіть вчителі замітили цю різницю. Але вона жила лише одним. Лише

миттю коли зможе побачити свого улюбленого друга, свого коханого Радика.

Так він іноді дзвонить але як же їй цього мало. Якби вона хотіла бути поруч з ним весь час, кожную годину, завжди. Це бажання було настільки не переможним настільки може людина бажати жити. Настільки ми можемо прагнути любити. Однак, обіцянка Радика гріла кожного ранку її молоду дівочу душу. І цього ранку все було аналогічно. На дворі весна. З весною починає прокидатися природа.

А разом з нею і все живе навколо. Віка через силу змушувала себе забувати старі звички і бажання. Це було важко. Це було нестерпно. Але вона все одно йшла вперед. Вона пообіцяла собі, що стане найкращою – бо має для чого жити. Для свого єдиного. І так день за днем. А разом із тим сама ставала дорослішою навіть того не помічаючи.

Було важко їхати крізь страшенний туман. Радик вів машину по дорозі з Техасу. Його щось мучило. Відповідь була очевидною. Але сам хлопець про це не хотів думати. Так, відносини для нього були тепер Ахіллесовою п'ятою. Він більше не міг це втримувати в собі. Віка тепер займала центральне місце в його поверхневому житті. Він ще не знав, що саме ця дівчина буде його останнім великим і трагічним коханням.

Радик навіть не міг собі уявити, що пройде ще зовсім мало часу і все так зміниться кардинально. Що кар'єра і слава не спасуть його від того що має статися. Але у нього було майже цілого півроку. Ще цілих шість місяців було попереду. А сили уже були вичерпані. Відчуття втоми відчувалися що раз то все більше. Не було нових ідей, ілюзій, фантазії. Радик був повністю вичерпаним. Він розумів, що щось має статися але не міг цього відтягти або якось щось змінити. Все йшло вперед своїм розмірним кроком. Все йшло ніби і добре і водночас чимось не зрозуміло.

Радик спішив. На нього чекали ще у Х'юстоні. Конференції, зустрічі, безкінченні цокання фотоапаратів, пусті розмови. Все це водночас і дратувало і породжувало якесь не вимушене почуття поваги до себе самого. Він спішив. Спішив уже вкотре. Це остання зустріч у Техасі.

Цілий день Радик на колесах. Ще рік тому він міг проїхати цілу Америку від Нью – Йорка і до Лос–Анджелоса сам і не відчувати втоми. А зараз його боліла голова, пекли очі, починало трясти від незрозумілої злості. У свій вік він говорив як старий вісімдесятилітній дід.

Новий Ламборджині був останнім подарком «собі коханому» – як говорив Радик. Спортивна двомісна машина зі швидкістю та потужністю кількасот «конячок» під капотом, червоного кольору. Саме для нього. Машина відповідала всім своєму власнику. Але Радик як завжди хотів чогось більшого.

Тим часом в Києві від ранкового сонця пробудився і старий Безбородько. Володимир Сергійович давно втратив сенс жити. Після того як померла Вероніка, він різко змінився, постарів.

З усього було видно, що його мучить в середині щось але він ні з ким не говорив. Можливо образа. Але на кого? Можливо жаль. Але за чим? Можливо, сум. Але через що? Сотні питань і ні одної відповіді. От вона таємниця чужої душі.

Як ми часто беремось судити людину за її виглядом. Але що там в душі? Що насправді вона відчуває? Чим живе? Заради чого йде на все? Того ніхто не знає. І не дізнається правду. Ніколи. Цієї правди інколи не знає й сама людина. Вона просто іде вперед. А що там далі – хто знає. Ми звикли годувати свої бурні фантазії різними догадками і підливати масла у вогонь придумуючи різного роду фальшиві (а іноді і травмуючі) свої тенденції. Людська хвора уява швидко

знаходить відповідь на любе питання зводячи все до одного. І в цьому є найбільша трагедія цілого людства. Ми судимо інших згідно ідей, котрі переслідують нас самих.

Володимир Сергійович тепер мало виходив з дому. Він старався уникати розмов про себе. Так, ніби нічого не сталося. І в усьому винуватив себе. Від колишнього Безбородька мало що залишилося. Тепер це вже був старий дідусь, котрий просто доживав свого віку.

Але сьогодні для нього був особливий день. Володимир Сергійович святкував свій ювілей і вихід своєї нової книжки. Фактично, подвійне свято. Колись це було б для нього великим даром. А тепер лише формальністю, котру треба відбутися про людське око. Він поснідав, вдягнувся і вийшов з квартири.

Ранок. Який чудовий весняний ранок. Лише початок квітня а вже таке тепло. Це період коли пташки будують свої гнізда, все розпускається, пробуджується природа і оживає світ. Він дивився на все і все було йому чужим. Втрата рідної людини є найвищою. Особливо коли це втрата своєї дитини. Хто винен у тому що зараз її нема? Винити нема кого. Кожен, зрештою, сам вирішує як йому будувати своє життя. Хтось чогось хоче, добивається, кладе перед собою мету і йде переступаючи через все. А хтось просто помирає. Кожному своє. Таке воно – життя.

Він ішов тротуаром і з сумом дивився як ідуть діти, згадуючи свою єдину донечку, що так нагло пішла із життя. Він ніяк не міг зрозуміти чому. Адже він для неї робив усе. Дбав, працював для неї. І от що. Безбородько розумів що Радик тут ні до чого. Що фактично, Вероніка сама була в усьому винною. Але й не міг в це повірити, сприйняти.

Тепер, коли минуло уже майже десять років здавалося яке має значення хто винен. Але ж ні. Його це мучило. Дивно є тримати щось протягом років. Але ми люди – істоти цілком не зрозумілі, цілком не передбачувані і цілком далекі від

ідеалу, того який малюють в книжках. Ми є такими якими є і не варто шукати чогось в людині ідеального. Все що може людина це жити. А от як жити це вже вирішує кожен сам.

В залі було повно людей. Безбородько мав багато друзів, знайомих, котрі прийшли привітати його. Тепер як ніколи він тримався «за аудиторію». Це напевно єдине, що залишилося у нього тепер. Кожен щось бажав йому, кожен намагався наговорити якомога більше тих побажань, котрі вже всі на пам'ять вивчили. Але ця стара, занудлива традиція трималася старої гвардії. Потім почав говорити він.

Промова була урочиста. Так, ніби виступає оратор. Майстер слова був чітким і голосним. Він читав чудову промову, написану ще кілька днів тому і вивчену на пам'ять (стара звичка тих, хто бояться говорити без підготовки і бути чесними з публікою). Все було як задумано. Лише старий Троль (Леонід Зубанов) активно просив закидувати питаннями із залу ювіляра. Навіщо це йому. Чи може він знав щось. Але чого він хотів цим добитися? Важко сказати. Але те, що було потім ще більше інтригувало всіх. Питання були ніби наперед визначенні кимось, але про них сам Безбородько не знав нічого. Видно було як він хмурився відповідаючи на них і як бліднів чекаючи наступного питання. В озагальному вони торкалися більш особистого питання автора. Але яке відношення воно має до цього вечора. Видно було як в залі піднімалися один за одним люди цілком чужі до мистецтва, до літератури. Але питання від них звучали цілком конкретні. Звідки вони на ходу мали придумати це?

Глава 5

Останні промені сонця заливали місто. На вкруги все починало новий танець життя. Тепла пора приносила нові надії, нові сподівання, новий подих любові. Разом із

першими теплими подихами вітру приходили і перші прохолодні думки. Чому так – ніхто не може сказати. Можливо, це закладено самою природою. А може люди самі так встановлюють своє життя. Хто знає.

Єдине, що можна сказати напевно так це те, що в кожного в житті чергуються білі і чорні полоси. І хто би що не говорив але життя інакше було б не реально сумним.

– Отже дітки – сказала Олена Кирилівна, коли пролунав уже дзвінок – Це наш з вами останній урок в цьому році. Ну нічого. Я бажаю вам гарних канікул. Я буду за вами сумувати ціле літо. Я... і ці стіни теж.

Діти чемно подякували і побігли з класу. Ну що з них візьмеш. Це лише шостий клас. А вона залишилася одна. Лише теплі згадки залишалися їй в ці хвилини. А що більше...

Син давно дорослий. Самостійний. Так самостійний. І разом з тим такий нещасний. Ну що з того, що в нього є все, якщо немає найголовнішого – любові. Він став таким як всі зірки. Він став лялькою. І це найгірше. Яка з того користь. Тепер все було інакше. Все змінилося. Але життя продовжувалося. Воно йшло своїм темпом, пульсувало, нестримно розвивалося і зникало кудись за поворотом.

Так минуло її життя. Так проминуло життя цілого покоління. Але нічого не змінилося. Гріхи залишилися ті ж, що й колись. Помилки ті самі. І тільки люди інші. Час інший. Але все те саме.

Невже так має бути? Невже нічого не можна змінити? Хіба діти мають розплачуватися за гріхи своїх батьків? Тепер це терзало голову Олени Кирилівни страшними думками.

Вона вийшла з класу і пішла коридором до вчительської, де хотіла посидіти в тишині шкільних стін. Дивно воно звучить, але літом ці стіни стають такими тихими. Мама. А яка з неї тепер мати? Вона почала запитувати себе лише тепер, коли її

Радик став далеко від дому. Коли він майже не приїжджає. А тоді? Чому тоді так не думала? О так, молодість!

Раптом за її плечима почувся чийсь голос. Це була Вікторія. Дівчина змінилася після знайомства з її сином. І це непокоїло. Свого часу вона сама закохалася в старшого від себе хлопця. Їх роман тривав не так аж довго. А от наслідком цього стало народження дитини, втрачений час і довічна робота вчительки в школі. А могла б зараз бути викладачем якогось інституту, мати вчений ступінь

– Привіт Вікусю, ти сьогодні дуже красива! – якось автоматично сказала пані Олена.

– Дякую! Як ви?

– Та якось так... он іду в учительську... А ти куди?

– В нас репетиція аж на третю. Тож я маю поки що трохи часу ...

– Добре. То може складеш мені компанію? – раптом запропонувала жінка.

– З вами в учительську? – перепитала дівчина – Добре.

– Так зі мною. Вип’ємо чаю. В нас тут гарний чай. Зараз нікого уже не буде. Так що ми будемо одні. Не переживай.

– Але ж ... – ніяк не могла второпати дівчина. Ні, вона насправді не мала встиду зайти до тьоті Олени. Але тепер якось було не по собі.

– Нумо, ходімо! – ніби підштовхнула легенько вчителька.

Вони спустилися сходами, пройшли коридором і зайшли в велику кімнату для вчителів. Тут було затишно і приємно. Чайник був іще теплим.

– Це напевно хтось не давно ще був – сказала Олена Кирилівна – Ну нічого. Ми дамо з цим раду. Правда?!

– Ну так. Звичайно! – не сміливо потвердила дівчина. Чому вона сьогодні така не смілива. Що сталося? Невже вона забула тьотю Олену? Хіба не вона допомогла Вікторії після

зміни повернутися до шкільної спільноти і влитися в свій колектив? Але щось відчувалося у повітрі, що буде доволі інша розмова аніж завжди.

Чай був готовий. Вони сиділи одна навпроти одної і тихо розмовляли. Невже таке можливе, щоб вчитель з учнем міг знайти спільну мову. В наш час це майже не реально. А жаль!

Жаль, бо втрачається зв'язок поколінь через не бажання перших покласти себе на місце учня і лише можна почути гнилі фрази: «а у наші часи», «та за мої пам'яті». І так хочеться відповісти «та у ваші часи ще й не таке було». Але то лише дурна трата слів. Час все міняє, все розставляє на свої місця. Але скільки залишається поломаних молодих душ, скільки після того знищених геніїв, скільки розбито молодого цвіту... Такими бувають вчителі двадцять першого століття...

А вони просто говорили як дочка з мамою. Розповідали якісь історії і сміялися. Щиро, не вимушено. Дивно було це спостерігати.

Аж раптом Олена Кирилівна різко запитала:

– Ти справді любиш Радика? – і це було наче грім серед ясного неба. Дівчина почервоніла. Вона не знала що казати. Її губи винувато стиснулися. Дівчина не знала що сказати.

– Так... – ледь ледь вимовила дівчина. Вона чекала, що зараз отримає доброго ляпаса. Але нічого не відбулося.

– Я знала, що ти даш таку відповідь – спокійно мовила жінка – Думаєш, то не видно було ще тоді. Але я просто змовчала. Тепер я б хотіла з тобою поговорити. Не бійся мене Вікторіє. Я не хочу тобі зла. Просто зрозумій – є речі, котрі варто знати. Радик, можливо, і справді хороший в середині. Але з нього не буде чоловіка.

– Олено Кирилівно, зрозумійте – між нами нічо такого не було. І я не ...

– Ну, ну заспокойся, Вікторіє – вела далі вона – Я знаю, що ти дівчина чесна. Та й Радика я знаю. Та просто я не хочу щоби ти потім жаліла. Зрозумій, він не те, що не пара тобі. Просто він інший аніж ми: ніж ти, ніж я. Розумієш. Він вже спорчений грошима, славою. А ти ще зовсім юна. Тобі ще треба розвивати себе. Знаєш, я теж свого часу зробила таку помилку...

– Ви? – перепитала Віка – Яку помилку? Розкажіть будь – ласка.

– Це було давно... – і вона випустила сльозу. Вперше Вікторія бачила як Олена Кирилівна просльозилась. Значить мало бути щось дуже сильно важне в її житті – Я була такою як ти...

І вона розповіла як вступила на перший курс педагогічного інституту. Як прагнула стати викладачем престижного ВУЗу. І як закохалася в нього – молодого і красивого п'ятикурсника Володю. Як їх розвивався бурний роман. І як вони мріяли поїхати на край світу. А потім... Ну а потім вона – вагітність. Володя її кинув на третьому курсі і все залишилося лише мрією.

– Тепер ти розумієш чому я так говорю – сказала вкінці Олена Кирилівна – Я не хочу, щоб ти також повторила мою помилку. Повір любов буває дуже злою. Він не здатен кохати. Великі люди самозакохані самодури. Дівчинко моя. Знаєш... я тепер жалію...жалію, що не полюбила простого хлопця. Зараз була б сім'я. Все було б. А слава це кров, дівчинко моя. Це зовсім не дар але прокляття.

– І ви хочете сказати що Радик ...

– Так! На жаль так... – спокійно відповіла та – Він проклятий через мій гріх... Це я стала причиною його шляху...Але нічого тепер уже не зміниш....

– Чому? Ви ж маєте такого хорошого сина!

– Він не навидить і мене і себе. Тепер коли він зрозумів причину то не хоче зі мною говорити. Він став

іншим. Гроші, слава, наркотики – все міняє людину. Я втратила свого сина вже давно...

Ці останні слова несли у собі стільки болю і розпачу, що Вікторії здалося ніби на неї впав цілий світ. Невже все це було сказано про її Радика. Невже насправді він може стати таким черствим і безсердечним. Невже він може перемінитися з люблячого і доброго, такого симпатичного і ... її героя. Вона просто не могла це сприйняти. Все, що зараз говорила Олена Кирилівна було якимось безглуздям. Але разом з тим воно несло в собі якусь страшну правду.

Минуло кілька днів... Вікторія вийшла з дому. Сьогодні був фінал. Останній день в школі. Ще кілька днів і випускний. Зовсім трохи і вона покине ці стіни. Вона стане дорослою. Вона буде іншою. Але це буде через тиждень, після випускного. А зараз вона ще школярка. Маленька, така ще юна і закохана школярка.

Вона йшла і насолоджувалася свіжим ранішнім повітрям. Раптом задзвонив телефон. Хто б міг так рано телефонувати? Вона і гадки не мала. Дівчина витягнула мобільник і завмерла. Телефонував Радик. Вона не хотіла брати трубку. Але настирливість закордонного друга змусила відповісти.

– Привіт. Чого так довго не відповідаєш? – почувся голос – Як ти?

– Привіт. Все добре. Іду до школи. Залишилося ще кілька днів провести в ній. Останній тиждень.

– А чого ти якась сумна? Щось сталось?

– Та ні. Нічого. Ти пропав. Я думала що уже забув мене...

– Віка, що ти таке собі думаєш! Якщо я сказав, що ніколи... Знаєш я... – і його голос обірвався – Вікторія, я люблю тебе.

– Якщо чесно, то не знаю що тобі навіть відповісти. Ми різні Радіку. Різні. Мені лише сімнадцять...

– То он як ти тепер заговорила! – гостро крикнув Радик – А то нічо, що ти сама напрошувался до мене в друзі! А то нічо, що ти сама мало не ....

– Заткнися! Ти застарий для мене! І взагалі, мені треба вчитися! Чи ти думаєш отримати для себе тупеньку забавку, яку можна буде потім вишвирнути!

– Ти що несеш, Віка! Я ... ..я хотів тебе взяти з собою, щоб ти могла тут поступити нормально в університет! Чи може ти думаєш, що сама все зможеш!? А!

– Радик, я не ідіотка! Не треба мені тут вішати!

– А ніхто і не вішав.

– Не дури мені голову. Бо це просто слова!

Розмову було закінчено. В трубці почулися тільки гудки. Вона лише тепер зрозуміла що втратила. Втратила його назавжди. І все через свої дурниці. Як тепер все повернути. Фактично ніяк. Все. Радик не подзвонить їй більше. Він надто гордий, щоби опуститись перед кимось. На жаль.

А вона. Що вона. Вона проста провінційна дівчинка. Що вона може змінити. Тай навіть якщо б і могла. Чи стане Радик її тепер слухати. Та напевно що ні. «Що ж я наробила – плакала дівчина – Я сама зруйнувала все. Сама нахамила йому. Але навіщо? Кому від цього тепер легше? Ну чому ...».

В школі вона ледве сиділа. Дівчину трусило. Так тривало до третього уроку. А на четвертому вона просто не витримала. Дівчина просто впала в обморок. Її в прямому значенні винесли з класу. Віка фактично втратила свідомість на рівному місці.

Раніше красива, життєрадісна дівчина тепер виглядала наче живий труп. Бліде личко, холодні пальці і тусклий погляд. Вона зовсім не чула голосу медсестри, не бачила нічого перед собою. В голові був суцільний туман. Така ціна кохання, втрачених надій і розбитих мрій. Велика ціна яку

платить молода людина за бажання жити, відчувати, летіти і розбитися в гострі скелі реальності.

Отямилася вона пізно в кабінеті шкільної медсестри. Тьотя Настя, як називали шкільну медсестру Анастасію Лаврентчук, сиділа і щось писала. Це була жінка середнього росту, міцної статури і твердим, майже басовим голосом. Її боялися. Від неї втікали. Але вона була доброю. Тьотя Настя була самотньою жінкою. В свої сорок вісім вона не мала ані дітей ані чоловіка. На таких як вона говорять – «Баба грім». Оце була саме вона. Свою роботу вона виконувала бездоганно. А так як не мала куди спішити то й на роботі могла посидіти. А попри те, що була медиком ще й мала заочну педагогічну. Тому могла замінити при потребі ще й на уроках. Словом – «універсальний солдат».

– Ну що, нарешті! – були перші слова тьоті Насті – І що то було?

– Де я? – ледве спитала Вікторія – Що зі мною було?

– Це я тебе хочу спитати моя дорогенька? – відповіла залізним, басовим голосом тьотя Настя – Ти просто впала мені серед класу. Тебе притягли сюди майже трупом. То що скажеш?

– Я не знаю... може ... я щось зїла не те...

– Ага. А може не встигла зіскочити? Ну або захотіла на той світ? А? – буркнула медичка – А тепер без приколів. Скажи мені, що сталося. Я ж тебе не здам. Але знати маю перша.

– Та нічого. Я просто зле себе чула. Дуже різко.

– А може все ж таки таблеток наковталася? А ну давай глянемо – і вона перевела погляд від зошита на дівчину – То що скажеш?

– Та ви що... я ж не ...

– А подружку підрізала тоже я? Так що цілком нормально! Краще давай говори мені зараз чим при всіх

потім. Чи ти хочеш вилетіти зі школи к чортовій матері! Ну то що там в тебе!?

– Ні, я не спала ні з ким нічого не ... Просто я.. я дуже посварилася...ну дуже..

– З пацаном!?

– Так, з пацаном... – зітнула Віка.

Сенсу брехати не було. Тьотя Настя ітак знала всю правду. Та вона надійна була. За межі її кабінету нічого не виходило «на вуха».

– Ох ти, дурочка мала – засміяла тьотя Настя – Віка, та я вас всіх добре знаю! Знаю, всі твої косяки. Наскрізь бачу! Ну а тепер подивися на мене! Та якби я за кожним так падала то до тепер би вже засохла...То все нічого не варте. Забий на них. Мужики є мужики. А тобі здоров'я потрібне. Ти ж колись діти робити будеш!

– Не знаю... можливо ... й ніколи...

– Що ти мелеш! – ніби з докором відказала медсестра – Та ж ти молода, здорова, красива дівка. Нущо тобі ще треба! Закінчиш школу, ВУЗ, знайдеш файного жениха...

– Ай тьотя Настя досить – в'ялим голосом перервала її Віка – Ви не розумієте...

– Ще й як розумію! Радик класний ...Був класний.... А тепер подивися на нього. Не понятно шо...

В цей момент до кабінету зайшла Олена Кирилівна. Чого вона тут дівчина не могла ніяк зрозуміти. Вона підійшла до Анастасії Володимирівни і про щось тихо перекинулася з нею кількома фразами. Остання кілька разів схвально кивнула головою і відповіла – «добре». Видно було, що пані Олена була доволі схвильована. Що ж змусило її бігти сюди і про що вона говорила з тьотею Настею. Це в якійсь мірі насторожувало дівчину. В принципі вона мала чого боятися. І це робило її беззахисною перед ними.

Потім Олена Кирилівна обернулася до Вікторії. Вона поглянула на дівчину. Але в її погляді не було нічого

підозрілого чи якогось осаду. Але радше навпаки щось тепле, дружнє.

– Ну що Вікусю – сказала вона – Ходімо додому ?

– Так – не впевнено відповіла дівчина.

– Тоді пішли.

Вони вийшли у двох із школи. Було уже далеко за полудень. Сонце схилялося над заходом. Школа тепер була цілком порожньою. Майже всі уже давно порозходилися. Уроки закінчилися і учні покинули стіни закладу, щоб поспішити додому і насолоджуватися весняним теплом на вулиці граючись з однолітками. Віка майже ніколи не сиділа так пізно в школі. Їй видавалося, що тепер, коли нікого нема ці стіни якісь похмурі.

Тиша. Цілковита тиша. Хіба не цього шукає душа молодої людини боячись поранити себе в цьому заангажованому світі сумної реальності. І дівчина була цьому не виняток.

Вони пройшли разом кілька десятків метрів. Потім Олена Кирилівна запропонувала дівчині піти разом кудись пообідати. Вона зробила не тому що була голодна. Ні. Вчителі як правило розуміючи, що їм потрібно працювати розумово цілий день намагаються подбати про таку річ як обід. Однак, бажання просто поговорити з Вікторією змусило підійти з педагогічною гнучкістю. Вони зайшли в якесь кафе і замовили собі обід.

– Ну, може ти мені розкажеш що сталося – якимось так не вимушено, по дружньому спитала Олена Кирилівна – Думаю нам є про що поговорити.

– Та я просто... – зам'ялася Віка. Вона розуміла на що могла натякати вчителька.

– Ти не поїла з ранку. Чи можешось інше? – продовжила спокійно та.

– Так, я не встигла поїсти.

– Брешеш! – якось твердо і водночас холодно відповіла Олена Кирилівна – Навіщо? Думаєш, я не знаю правди!

– Що ви маєте на увазі?

– А те, що ви посварилися з Радиком! – і вона перевела погляд в бік – Він дзвонив мені. І сказав правду. А ти! Навіщо його прикриваєш?! Думаєш тобі від цього легше буде! А тепер заспокойся. Все буде добре. Я тобі обіцяю. Він переживає там за тебе.

І її очі засвітилися якимось незрозумілим вогником. Що це важко було зрозуміти. Так ніби вона і бажала допомогти і водночас хотіла від чогось застерегти. Але від чого? Вона сама не знала.

Глава 6

Йшла одинадцята весна, відколи Радик покинув рідну хатину і почав свій рух у самостійному житті. Це була його остання весна. Хоча він ще цього не знав. Він ще молодий, красивий, на піку слави і можливостей. Робота лише починається в цей час. Він мріяв ще про багато ролей, зйомок, коментарів і більшої слави.

Радик свідомо підігрівав довкола себе скандали останнім часом. Це не лише збільшувало його шанси на звання справжньої зірки і робило відомим але й давало щось більше. Щось, про що ніхто і ніколи не міг догадатися. Задоволення? Ні, щось більше. Бажання. Але не бажання просто як бажання. Але бажання йти далі.

Колись, ще малим він заприсягнувся, що робитиме все аби стати мега популярним. І цей час настав. Він зірка. Але тепер йому все це видавалося мізерним в порівнянні з тим, що можна отримати від життя. І справді. Він брав від життя все що міг.

Відколи покинув рідний дім, Радик дуже змінився. Не тільки фізично але й морально. Він став зовсім іншою, далекою від всього того що було раніше йому притаманне. Моральні норми, стидливість, страх кудись ніби зникли. Тепер це була особа, що не зважала ні на що. Радик навіть змінив раціон їжі. Абсолютно все що йому нагадувало дім. Але тепер він хотів знову повернутися в Україну. І не тому що хотів додому. Зовсім ні. Тільки щоб побути біла тієї, що так підкорила його ще кілька місяців тому.

Радик зловив себе на тому, що він, всі його думки обертаються навколо Вікторії. «Невже я справді її так люблю – запитував себе – Ну і що в ній такого? А сотні інших? Чим вона краща? Не можу зрозуміти. Але хочу чомусь туди. Хоча б раз поїхати, так хочеться.... Ці телефонні розмови... Я не можу зрозуміти, що насправді а що ні...». Його думки знову і знову линули далеко, за океан. Туди де живе любов.

Ранок почався з приємних новин. Радик отримав запрошення на один із телеканалів для зйомки передачі. Поза тим, що він знімався зараз у фільмі все ж хлопець мав час це зробити. Він давно цього чекав. Але прийшло воно тільки щойно. Радик був задоволений.

Сьогодні він цілий день мав провести на майданчику. А от завтра якраз є час. Перші промені сонця заглянули у вікно вагончика. Так, Радик вже був на зйомках майже третій місяць. Зрештою жити у вагончику тиждень нічого страшного. Навкруги дике поле, можна сказати пустка. Але тут Радик відчував себе навіть краще.

Пустка була не тільки навкруг. Але і у його душі. Можливо дехто думав, що розлучення з Лео було лише тимчасовим. Але для самого Радика воно стало давно непотрібною розмовою і болючим спогадом про змарнований час.

Він просто жив чимось але чим ніхто не знав. Нову Німфу Радик тепер ховав від очей своїх друзів і співпрацівників на майданчику. Бажання доказати що він щось вартий в житті –

ось що привело його на це місце. Ще тоді, як вперше отримав відмову в коханні. Відтоді він лише мріяв про одне – щоб доказати, що він не нездара. Його перша «кохана» просто кинула його заради іншого, крутішого хлопця.

Тепер Радик зрозумів, що всі ці роки він жив лише одним – образою. образою на себе, на неї, на всіх. образою, яка змінила його життя і котра стане для нього фатальним кінцем. Звичайна маленька річ, котра спричинила стільки болю, стільки страждання.

Глава 7

Весна. І в кожного свої на неї плани. Але якщо у тебе дитина то плани не вельми світлі. Саме так було у житі Тетяни Білінської. Звичайна, проста жінка з провінційного містечка. Закінчила школу, коледж, одружилась, народила дитину – от і вся історія. Але було і ще щось.

Була нитка, котра пов'язувала її з одним із нових зірок кіно – Радимиром Воловські. Що саме? Нічого особливого. Просто вона і була тією самою Танею.

Тетяна поралася на кухні. Сьогодні субота. Роботи було повно, бо завтра ще й обіцяла сестра приїхати з чоловіком в гості. А вона? А що вона. Сама та ще й з дитиною. З чоловіком розійшлися кілька місяців назад.

Андрій став нестерпним. Пив. Буянив. Подавала на розвід кілька разів. Так, щоб налякати. Не допомогло. Тепер це вже остаточно. Зрештою, сама в усьому винна. Чоловік випадково дізнався, що дитина не його. Почав влаштовувати дома розборки. Добре, що хоч не вбив.

Тепер живе з донечкою Вірою. Дитині уже десять років минуло. Ходить до школи. Добре вчиться. Мамина єдина радість. Самотність в тридцять ставили свої відзначки на жінці. Її тепер все менше цікавило щось окрім того як жити далі.

Вірочка гралася в кімнаті. Дитина є дитина. Що ще можна робити суботнім ранком. І звичайно, що дивилася телевізор. Йшло кіно. Цікаве, захоплююче кіно.

Фільм складався з двох частин. І перша якраз зараз закінчувалася. Наступна ж мала початися аж вечором. Сюжет картини був доволі цікавим як для дитини так і для старшого. Це був пригодницьким романтичний фільм.

Таня зайшла коли він закінчувався. Вона щось намагалася знайти у своїй сумці. А можливо спеціально як то буває в батьків з цікавості, що ж переглядає їхнє чадо. Коли пішли уже титри диктор озвучив серед іншого і акторів : «у головних ролях: Радимир Воловські...». Тетяну ніби струмом вдарило. Не може бути! Невже він актор! Невже Радимир! Вона більше нічого не чула. Це ім'я звучало в її голові неначе бій барабану. Той самий Радик котрого вона колись кинула, щоб зустрітися з Вадимом.

Пам'ять погана річ. Вона інколи може приносити не лише хороші спогади. Але й піднімати старі погані, грізні. А то й зовсім не бажані. Саме такими поганими і зовсім не бажаними вони були для Тані. Вона ніколи не думала що так все може змінитися. Хоча і не вірила, що це саме та людина, про кого вона думає.

Думки перебив телефонний дзвінок. Телефонувала подруга Іра.

– Привіт Танюша. Що ти робиш вечором?

– Та нічого такого. А що? – відповіла жінка – Ти може щось маєш сказати?

– А подумай? – в Іриному голосі відчувався хороший настрій. Вона була кращою подругою Тані.

Кілька годин минуло дуже швидко. І от весняний теплий вечір опустився над містом. Кожному він приносив щось окреме. Комуś він приносив нові хвили почуттів, комуś смутку, комуś любов а комуś останні хвили переживання.

Цей суботній вечір був нічим не інакшим від сотні інших весняних чи літніх вечорів. Все те саме. Та сама природа, та сама тиша, та сама самотність. Таня втомилася за цілий день. Хоча і роботи як такої не було. Все одне і те ж. Але була одна річ, що мучила її майже цілий день.

Вже була сьома година. Таня була якась сама не своя. Мала прийти Ірка. Стара добра подруга ще із шкільної парти.

Іра жила мало не на іншому кінці міста, була одруженою і мала двоє дітей. Її чоловіком був Олег Карманович, один із колишніх друзів Радика.

Сам Олег був досить нормальним чоловіком на відміну від своєї дружини. Він працював як то більшість сучасних чоловіків за кордоном і так утримував сім'ю.

Натомість його дружина була далекою від звання дружина. Вона працювала секретарем і частенько її бачили в обіймах різних не джентльменів. А допомагала у всьому постійна відсутність чоловіка. Іра цим постійно користалася. Стервічка – що і ще можна сказати про таку. Ну або шльондра.

Обіцянка прийти змусила Тетяну впоратися з усім швидко і бути готовою до гостей. Однак, Ірини не було. Тому Таня не знайшла нічого кращого ніж ввімкнути телевізор.

Цей злодій двадцять першого століття тепер стояв у кожному домі. Ця зараза крапа найдорогоцінніше у людей – їхній час.

Фільми, передачі, програми та інший непотріб заповнив увагу людей, що сотнями тисяч сиділи біля цього нового ідола.

Саме зараз була реклама. Жінка сіла на диван аби відпочити. Вона переключила на один-другий канал і знайшла на якомусь з каналів фільм. Той самий фільм (продовження), що й ранком дивилася її Вірочка.

В головному героєві вона побачила доволі знайомі риси. Невже це він? Без сумніву він – Радик. Але ж це не можливо.

Вона дивилася і впізнавала в ньому колись покинутого Радика.

Всі ті самі риси що й шістнадцять років тому. Майже не постарів. Більше того – він змінився навіть. Став красенем. Навіть набагато кращим аніж був колись.

Радик грав природно, так ніби це зовсім не фільм, а події що відбувалися по той бік екрану були цілком реальними. Таня дивилася і не могла повірити. Їй видавалося, що це просто якийсь сон. Згадка про те, що вона колись погордувала ним тепер змушувала жінку жаліти. Але за чим? Хіба Радик одружився б з нею? Або чи була б вона з ним щаслива? Важко сказати. Напевно що ні. Зараз вже пізно говорити щось і про що не будь жаліти. Все уже пройдено, все скінчено. Але фільм був цікавим. Цікавим на стільки що Тетяна навіть не відчула як проминула майже година.

На дворі почало уже темніти. Ірина ще не прийшла хоч і обіцяла. Тетяна лягла на диван, вкрилася теплим покривалом і дивилася цей клятий фільм, в котрому головним і трагічним героєм був колись нею зневажений Радик.

Раптом в двері хтось постукав. В коридорі почулися кроки і чийсь голоси. Це прийшла Іра. Вона була сама без дітей (напевне залишила зі своєю мамою, що часто бувало в таких випадках).

Двері відкрилися і до вітальні увійшла жінка такого ж віку що й Таня. Довге, біле волосся спадало по її плечах, легенький чорний напівпрозорий гольф закривав хіба що шию а міні спідниця була радше лише тонким поясом навколо талії і виконувала функцію зваблювання.

Іра пройшла в глибокі кімнати, підійшла до Тані і сіла поруч.

– О, ти дивишся фільм! – були перші слова – Тоді я сяду біля тебе.

– Сідай подруго! Дивлюся.

– Ти як? – були перші слова Ірини – Щось я не бачила щоби ти колись зацікавлювалася так кіно.

– Та...так просто ...

– Таня, а серйозно!? – Іра спитала відверто на щось натякаючи.

– Перестань. Хіба не можна переглянути телевізор? – почала Тетяна.

Ірина давно вже забула про події десятилітньої давності. Їй, зрештою і в голову б не прийшло догадатися в чому саме полягала проблема. Вона просто дивилася і дивувалася, що там цікавого може бути.

Потім Тетяна встала і вони пішли як зазвичай пити каву і розповідати одна одній різні історії. Розмова була як завжди тепла і затягнулася допізна.

На годиннику вже вибила одинадцята перш ніж Іра подумалася піти. Але перш ніж побажати на добраніч, вже в дверях, вона якось дивно спитала :

– Тань, а той актор... Він дуже подібний був до ....

– Так, так аякже – якось автоматично а може навмисно потвердила.

– Ти думаєш? Тань...

– Ірка, та звичайно ні. Так просто пожартувала... Я навіть не знаю про що ти ...

– Про Радика. Памятаєш його? Дуже подібний...Правда?

І це останнє було ніби ніж в серце. «Чому? – питала себе вона – Яка різниця хто він? Що мені до того? Ну чому я мушу боятися так цього імені... можливо і він. Чому...». Але в голос мовчала.

В ночі її щось ніби душило. В сні кидалася з боку на бік так, що з сусідньої кімнати прибігла Вірочка.

– Мамо, мамо що сталося? – кликала дитина. Це пробудило Тетяну. Вона вздихнула з полегшенням. Що це було?! Що їй довелося щойно пережити в ці хвилини сну.

– Нічого донечко, нічого. Все добре смоя люба! Все добре. Мені просто снився страшний сон. Іди спати...

Що це було вона не знала. Не пам'ятала. Але те, що він їй снівся було безумовно. Але навіщо? Чому? Для чого?

Було дивним, що цей сон її наздогнав аж тепер. Тепер, коли вже давно все забулося. І знову ж те саме питання – чому? Так ніби щоб про себе нагадати ще раз. Але нема сенсу. Хіба він може її пам'ятати до тепер?. Він давно живе собі якимось десь там собі. То чому тепер прийснився їй? І чого хотів!? Питання яке не матиме відповіді.

Тетяня розуміла, що одинадцять років їх розділяють. І хто зна де людина може бути за цей період. Тай навіть важко сказати чи людина ця може бути іще жива до тепер. Однак, сон не давав їй спокою. Дивно. Але пояснень тут годі шукати.

Глава 8

А в той самий час через кілометри звідси, десь далеко на другому кінці світу хтось солодко ще спав. Це був Радик. Він цілими місяцями працював так ніби не встигав щось. Працював з подвійною швидкістю.

Скільки дикої енергії, скільки сили, скільки витримки крилося в ньому – цьому висохшому тридцятидинорічному чоловікові. Дехто дивувався. Дехто навіть заздирив. Але ніхто не питав: чому? А він виконував свою роботу бездоганно. Просто на всі сто.

Радик, завжди свіжий, завжди усміхнений, завжди готовий йти вперед. Ось він – геній і герой нового часу. Часу інноваційних технологій і нестримного розвитку суспільства. Часу, коли все, що було створено вчора сьогодні уже стає застарілим. Часу, коли геніальність вимірюється уже не один винаходом або гарно зіграною роллю а десятками, сотнями новинок.

Але поза всім він не відставав. Навпаки. Радик, йшов вперед наперекір усьому. Він ніби виривався звідкись. Так ніби

намагався щось з себе зірвати. Іноді він зникав на цілі вихідні, на тиждень-два. А тоді повертався до роботи з новою силою.

Останні місяці він рвав що називається на повну. Так, ніби це був його останній фільм. Дехто замічав його пониклий вигляд після зйомок. Але він не любив про це говорити тепер. Якщо раніше розмова зав'язувалася хоч якась, то тепер це були лише короткі, уривчасті відповіді в котрих не було логіки.

На одному із телеканалів навіть вийшла коротка стрічка новин в котрих йшлося, що Радимир Воловські хворий раком причому на важкій стадії але попри це все ж не відмовляється від ролі через матеріальну скруту. Не менш цікавими були і інші чутки.

Однак, ні на одну з них Радик не відреагував жодним чином. Так, ніби це його не стосувалося. Він просто робив свою роботу.

– Радик – звернувся Люк – Можна тебе запросити завтра на день народження?

– Чому б ні? – спокійно відповів Радик – То мене уникають через ті реклами, які навіть не мають нічого спільного з реальністю.

– Радик, ти ж знаєш, що це не так. Просто ти ...

– Так, я знаю – відповів Радки – Я дикий і ..

– Ні, я мав на увазі зникаєш кудись постійно. Ти прямо як супермен.

– Та перестань Люк. Я завжди доступний...

З нагоди свого дня народження Люк Кордон організував вечірку в одному із місцевих клубів. Серед запрошених були виключно зіркові особи. Зрештою, Люк теж був зірка високого гатунку.

Його подружка Леона Шелірс, висока, кароока блондинка, була разом з Радиком партнерами у новому фільмі. Власне вона не бажала бачити Воловські на цій вечірці. Дехто навіть

припускав чому. Свого часу Радик відмовив її домаганням. Були також інші версії її не бажання бачити Радика. Але це не мало на загал ніякого значення.

Всі уже були зібралися не було одного лише Радика. Ну звичайно, він не прийде. Навіть найближчі друзі припускали, що Радик просто десь відсиджується і завис в якомусь барі.

Свято уже почалося. Серед запрошених були і Робіс Мелані, Австіно Панем, Робсен Томас, Ріта Гормен, Крістофер Хортс, Кетлін Велінса. Останні були добрими приятелями Радика. Раніше вони разом інколи зустрічалися, щоб десь відпочити. В Кетлін він навіть був в якісь мірі закоханим (якщо Радикову поведінку назвати закоханістю).

Раптом на порозі з'явився Радик. Він наче привид тихо пройшов, так що навіть ніхто не відчув його приходу.

Радик став в темному кутку. Він розгледів усіх присутні і продовжив свій прохід прямо до Люка, що стояв в компанії Патриції (дочка мера міста), Кетлін і Роберта (співак, рок музикант).

– Привіт Люку! Не чекав мене уже! – подав руку Радик – А я з подарунком для тебе!

– О боже! Радик! Ну чесно, не сподівався вже тебе бачити! А що це? – вказав пальцем на пакунок здивований Люк.

– Відкриєш і сам побачиш – загадково усміхнувся Радик – Не бійся ніхто тебе не вкусить.

– Що ж могло статися що ти прийшов? – уїдливо спитала Леслі. Вона саме підійшла до цієї компанії. Їхню взаємну антипатію знали давно. Вона була старша від Радика років на десять але так і не змогла нічим похвалитися. Театр, кілька ролей другого плану в кіно і все. Вона заздрила хлопцеві. Але крім того ще й любила його діставати дурними фразами. На котрі Радик відповідав гострими словами.

– А от нема кому мене подіставати! – з усмішкою відповів хлопець – Що не чекала? А доречі Леслі, ти б глянула на себе в дзеркало .В тебе вся підводка потекла!

– Не може бути ! – скрикнула та і побігла шукати дзеркало.

– Класно ти їй! – сказала Кетлін, котра теж не долюблювала Леслі.

– Та я нічого їй не сказав... просто пожартував .... Гарно виглядаєш! Тобі ця сукня личить.

– Дякую. Може потанцюємо?

– А чому б ні!

– Друзі, друзі я щось пропустив – обернувся Люк – Ви куди?

– Танцювати!

– Ніяк не розумію, і чого ти весь час ходиш в штанах. Тобі так пасує плаття – продовжував Радик уже танцюючи Рухи Радика були легкими. Ніхто ніколи не бачив раніше щоб він так вміло танцював. Така пластика, такий ритм, такий крок. Всі були шоковані. Так, ніби перед ними був справжній, професійний танцюрист.

– Божественно! Що скажете – вигукнув Роберт – Майку, ти коли не будь бачив щось подібне? Він ще й першокласний танцюрист. От Радик...

– А ти що думав – відіззався Майк – Думав він простий хлопець.

– Хлопці, а хто хоче скласти йому конкуренцію? — звернулась Саманта – Може ти, Стіве? Давай потанцюємо!

А музика заворожувала, втягувала в якийсь, ніби інший світ. Змушувала зриватися зі скелі спокою і падати в невідомість, забуваючи все.

– Радик, ти дуже красиво танцюєш – промовила дівчина – Подивись лише з якою заздрістю дивиться на нас Саманта...

– Я думав ти скажеш Люк – засміявся хлопець – І зрештою, не бачу цього...

– А куди ти дивишся? Ти взагалі тут?

– Тут я, тут – засміявся він – Дивлюсь на твоє волосся. Знаєш, це набагато краще ніж їхні пики.

– Радик ти страшний обманщик. Скільки у тебе масок всього?

– Багато моя люба, багато!

– Ти постійно усміхаєшся. А сам?

– Кетлін, я звик говорити людям те, що вони хочуть почути. А не те, що я переживаю!

– Чому? Хіба так ...

– Так можна! Так треба! І так легше! – обірвав розмову Радик – Більше того, так ніхто і ніколи тобі не наплює в душу!

Вечірка закінчилась пізно. Всі порозходилися аж під ранок. Одним із перших пішов Радик. І тут таки почалося інтенсивне обговорення його так сказати поза очі.

Однак, для Радика це мало що значило. Його мало цікавило те, що про нього говорять. Він давно перестав звертати увагу на все, що творилося поза його плечима. Це був зовсім інший Радик, зовсім не той хлопчина, котрий боявся подивитись дівчині в очі. Це була інша людина. Людина, котра перестала жити зайвим. Багато хто, навіть з друзів, не знав хто стоїть перед ним. Зміна, яка відбувалася була дуже сильною. Це вже був далеко не той Радик, котрого всі знали. Це був зовсім чужий для всіх і себе самого чоловік.

Радик з Кетлін втекли з вечірки швидше. Ніхто навіть не помітив як вони зникли. Проте обоє вирішили за краще прогулятися під нічним небом в тишині мерекотливих зір.

– Радик скажи, чому ти так поступаєш? – спитала дівчина.

– Що саме ти маєш на увазі?

– Сам знаєш! Чому, коли ти комусь подобаєшся то не звертаєш уваги на людину?

– А яка тобі різниця до того? – якимось спокійно спитав Радик – Хіба я до тебе якимось так поставився?

– Ну... можливо ні але...

– Але що? Кетлін, я звичайна людина. Чого всі на мене дивляться як на божество!

– Бо ти не просто людина. Ти для багатьох і є божество! Подумай про це ...

– Давай краще не будемо про це. Дивися яка гарна ніч у нашому розпорядженні... Які зорі.... Яка краса... Яка тиша..

І вони обоє замовкли. Це мовчання було чимось новим для Кетлін. І для самого Радика. Він відчував сум.

Вперше за довгі роки він відчув як б'ється його серце. Але не від пристрасті, сліпої, безглуздої пристрасті тіла. Ні. Від чогось іншого. Але від чого?

До Кетлін він не відчував нічого окрім доброї дружби. Однак, все ж в повітрі пахло чимось іншим. Він вдихав це повітря так, ніби вперше навчився дихати. Так ніби востаннє це робив в своєму житті.

А ніч була такою теплою, весняною і по-справжньому романтичною....

Частина VI

Ніч. Вона приносить свої чари, свою красу, свої правила. Це час для закоханих. Час для бурної фантазії. Час для любові і пристрасті.

Ніч, це не просто пора доби – це щось більше. Набагато більше. Це романтика і вогонь шалених сердець. Це сила пристрасті. Врешті решт це таємниця.

Глава 1

Вона прокинулася ранком від шуму, що линув десь знизу. Дівчина відкрила очі і побачила, що біля неї нікого немає. Вона ще лежала так нерухомо якихось хвилин десять доки не почула чийсь кроки по сходах.

Кетлін відкрила очі. О боже, це був не сон. Вона була в нього в дома. Кімната скидалася на середньовічну спочивальню якогось графа чи князя. Все в історичних окрасках. «Яка краса!» – встигла подумати дівчина. В цей же момент в кімнату з підносом зайшов Радик. Він наблизився до ліжка, поклав все на столику неподалік а сам сіл біля дівчини.

– Доброго ранку моя феє – усміхнувся він – Як тобі спалось? Я вирішив встати дещо раніше..

– Радик ти просто... я...

– О так, я знаю, я свиня – засміявся він – А ти не лише акторка хороша. Ти ще й гаряча любовниця!

– О Радик... я відчуваюся так ніби....

– А ти не думай нічого. Просто розслабся – і він поцілував її в губи.

– Радик ти знущаєшся... – відмахнулася дівчина.

– Та перестань. Розслабся і насолоджуйся ранковим повітрям

– Радик, ти змінився. Це всі бачать! Що сталося? – останнє звучало як вирок чи питання. Але питання доволі серйозне. Питання, на яке відповідь Радик не збирався давати ніколи і нікому. Але з Кетлін все було по іншому.

Дівчина піднялася в ліжку. Її довге, шовковисте волосся спадало на плечі пасмами і вкривало груди і шию. Кет була красунею.

Зрештою, Радик полював завжди тільки на дуже красивих дівчат. Однак він ніколи ще не спав з друзями. А Кет саме була його доброю подружкою. Але тепер це вже не мало ніякого значення. Він дивився на неї так як і до того. Для нього нічого не змінилося. Вона була для нього далі другом. І все що відбулося минулої ночі залишилося там, в минулому. Новий день. Нові правила. Нова надія і нова любов. Це був принцип Радикового життя.

Він подивився на дівчину, потім перевів погляд на картину що висіла на стіні навпроти ліжка. На картині була зображена жінка. Це була Елеонора Аквітанська, мати відомого короля Річарда Левове Серце. Її молода краса вражала людей. Але чому саме вона? Що мало означати це, що у спальні висів цей портрет? Невже Радик зійшов з розуму! А може він просто шукає подібних цій витонченій красі голубої крові! Власне, останнє і було чимось подібним до правди.

Краса жінки зачаровувала, манила своїм поглядом і тягнула у даль віків. Туди, у далекі століття назад. У час містичних замків, рицарських турнірів і славетних походів. У час героїчних і трагічних сторінок історії людства. У часи іншої, відмінної від нас епохи. Епохи зради і кохання, розлуки і егоїзму, святих отців.

Радик ще раз уважно подивився на Кет. Потім він поволі провів поглядом по тілі дівчини і зупинився на очах. Її очі блищали. Вони випромінювали якусь невідому радість. Невідому йому але напевне відому тільки їй. І ця таємнича усмішка, що застигла на її устах змусила Радика ще раз

поцілувати її. Але цей поцілунок був не настільки гарячим як попередні. Ні, він не був таким холодним як з іншими. Все ж дещо прохолоднішим ніж попередні. Але він не хотів на цьому зупинятися. Радик обняв дівчину і ще раз їхні уста зійшлися в поцілунку. На цей раз гарячому як розпечене залізо, пристрасному, божественному. Так, наче це був поцілунок між двома божествами а не простими смертними. Так, наче вони кохали одне одного все життя. Так, наче вони чекали тисячу років на цю мить. Ніби нічого не існувало навколо для них.

Кет обнімала його за шию, її руки ковзали по його спині доки їхні уста зливалися в шаленій пристрасті. Радик стягнув рукою ковдру і перед ним постала оголена Кет. Її красиве, молоде тіло зводило з розуму. Він торкався її губами її тіла, цілував її груди, обіймав і вони обоє тонули в пориві солодкої і грішної пристрасті.

Глава 2

Віка сиділа в дома. Вона готувалася до екзаменів. Весь початок літа майже проходив для неї у книжках. Майже студентка. Майже доросла. От воно, життя. Але все ж вона не здавалася.

Від часу зустрічі з Радиком вона дала собі слово і дотримувала його. Її гріла лише одна думка. Думка про те, що скоро настане літо і її коханий Радки приїде. Як же вона хотіла побачити його нарешті. Бодай трохи, бодай лише краєчком ока. Як їй не ставало його ніжних обіймів зараз. Вікторія з сумом згадувала ті хвилини, коли вони були разом. Хвилини їхнього першого знайомства, зустрічі, поцілунки, вечори проведені разом. А на столі стояла книжка, яка повертала дівчину із кольорових спогадів і приємних мрій до сумної реальності.

Але це не заважало дівчині успішно закінчувати школу. Те, що вона була сама ще нічого не означає. Віка себе переконувала що воно того варте. Адже, її хлопець приїде і все буде добре. Він – її герой, справжній геній. Хоч може і каверзний. Але такий хороший, такий красивий.

Київ. Прекрасне місто. Столиця України. Старе місто. Перше місто Радикового знайомства з вищим світом. Місто його першого смілого кроку і першої помилки. Місто, в котре він ніяк не хотів повертатися і згадувати. Місто, яке стало для нього символом зради і болю. І от ще один теплий вечір огортав це так красиве і так болуче не лише для Радика місто.

Біля вікна своєї квартири сидів Безбородко. Він давно втратив усе. І не в славі чи гроша справа. Він втратив найдорожче – свою єдину дочку. Свою єдину Вероніку. А кілька років перед тим і її маму. Вона пішла від нього через його постійні зради.

І от тепер він один. Без нікого. Без нічого. Без любові. Без сенсу. Без майбутнього у серці. Він просто сидів і дивився на вулицю.

Там, за вікном їхали машини, рухались люди. Всі кудись спішили. Всі чогось метушилися. Всі когось любили. Всі когось спішили побачити. Всі рухалися вперед. І тільки він один сидів на одному місці. Вже давно. Ніяких рухів. Ніяких спроб. Ніяких кроків. Так ніби вже й не існував. Так, ніби поховав себе заживо. Все ніби стало в один раз зовсім чужим.

Байдужим поглядом він обійшов кімнату. Все як і тоді. Все стоїть на своїх місцях. Лише не має нікого щоб на це хоча б глянув. Нема навіть кому постирати пилюку з усього. От вона – плата за минуле. Але тепер уже пізно щось змінити. Все уже зроблено. І карти давно розкинуті. Нема назад ходу.

Тепер Безбородько був цілком безпорадний, як ніколи раніше. Він розумів, що потребував допомоги, підтримки. Але їй не було тепер звідки чекати. Усе що мав – втратив. Дружина давно пішла від нього. Радше він її вигнав. Тепер він з болем згадував той вечір. Рівно двадцять років тому, він звинуватив свою дружину у мало не у всіх смертних гріхах і просто таки вигнав з дому. Звичайно, дитина залишилась з ним. Адже він дуже любив свою дівчинку. Свою єдину надію. «Ех Володя, Володя, що ти наробив – в голові звучала думка – Ти сам у всьому винен! Тепер пожинаєш плоди свого амбіціонізму, нищості і бездушності. ...». А за вікном і далі трухалися люди, їхали тролейбуси, всі кудись спішили.

Він встав і помаленьку пошкандибав до шафи в котрій зберігалися всі сімейні альбоми. Серед різних картинок, шкатулок, котрі сюди колись поклала ще Вероніка. Він почав щось шукати. Але що? Один, другий, третій...

Альбоми лежали посортовані, так наче лише вчора покладані. Лише пил нагадував, що тут давненько ніхто не зазірав. Безбородько почав переглядати фотографії. Такі красиві, кольорові. З них дивилася його щаслива донечка. А тут вона з друзями десь на річці. Он вона з подружкою в клубі якомусь. Сучасні фото. А це давніші. Ось вони разом. Тут він ще такий молодий, красивий, з вусами і борідкою. Тут вони на відпочинку. На очі навернулися сльози. Він і даліше переглядав альбоми.

Раптом старого зацікавив маленький, змотаний пакуночок. Він ледь його витягнув його з самого заднього кута шафи. Там було всього кілька фотокарток. Це відчувалося під руками навіть не розкриваючи пакунок. Безбородько розмотав його і витягнув з відти кілька чорно білих фотокарток і аркуш паперу. Там було написано: «Дорогий Володя! Висилаю тобі ці фотографії нашого сина. Будь-ласка не забувай нас. Любий, це твій син Радимир...».

На фото була молода жінка з дитиною трьох років. Малий справді буже йому нагадував його самого. Такий же красень, такий же світлий, такий беззахисний на рука мами. Отже, Радимир.

Безбородько застиг. Тільки тепер він зрозумів що втратив не лише дочку. Він знайшов серед фото там де Радик був з Веронікою і співставив з тією з пакунка. Сумніву не могло бути. Це був той самий Радимир але тепер уже дорослий хлопець. Старому потемніло в очах.

Отже, Радик його син. Він був з ним, бачив але ніколи не міг подумати. Цікаво чи знав про це сам Радик?! Можливо і так. Тому і використовував його поповній та ще й помстився на його дочці. А можливо й ні. Можливо це була просто відплата долі за той вчинок. Між Веронікою і Радиком було три роки різниці. Саме це час, коли він будував кар'єру, завів сім'ю.

І тільки тепер він зрозумів, що все що було з ним це був подарунок долі, котрий він не вмів використати. Але чому так? Чому так жорстоко? Ну чому він раніше не знайшов цього. Можливо б все було інакше. Тепер це стало наче постріл у серце старого Безбородька.

Фактично, все що було не мало тепер ніякого значення. Ціле життя ніби пропливло перед очима як якийсь бездушне, чуже марення. Все чим так довго жив раптом стало чужим. Тільки тепер, після усього, тільки тоді – коли уже не можна нічого змінити. Надто пізно. Надто пізно, щоб щось повернути, щось змінити, направити. Мимоволі ніби в пориві марення виникла думка про смерть. Ось вона – ціна. Страшна ціна колишньої помилки.

Один не обдуманний вчинок тепер нищив все, стирив повністю життя. Думки роздирали голову. Вони зникали і поверталися знову і знову з новим, жахливим присмаком розпуки.

Глава 3

Кетлін уже не спала. Те, що на дворі далеко за північ вона зрозуміла подивившись у вікно. Однак вона ще не хотіла вставати. Дівчині тут подобалося. Якось так затишно і разом з тим холоднувато. Картини, що водночас і заворожували красою і пробуджували невідомий страх в людини що тут перебувала.

Кет лежала на широкому, старовинному ліжку. Їй подобався Радиків смак. Все ж таки він мав смак в речах. Кругом була тиша. І тільки далеко, десь в низу було чути якісь звуки. Чути було як хтось говорив по телефону. Це напевно що Радик. Ну а хто ж іще тут міг бути?! Звісно що він. Але голос був трохи іншим аніж коли говорив з нею. Нищим і більш острішим ніж при звичайній розмові. З ким же він міг так говорити? Кет звісно що не знала усі його знайомих. Тай навіщо їй це. Вони ж просто знайомі.

Скоро розмова закінчилась і почулися кроки. За мить до кімнати зайшов Радик. Він був в хатньому халаті. Побритий, чистий, ніби новенька копійка. Він увійшов потихеньку бо думав, що Кет іще спить.

Радик стояв за кілька кроків перед ліжком де лежала Кет. Про що він думав? Чому він так дивився на сплячу «святу невинність»? Чим він жив? І що приховував. А приховувати було що. Тільки тепер він розумів – хто він насправді. Він подивився в дзеркало і побачив чоловіка за тридцять років. Питання самі собою лізли в голову. А що далі? І на це було найважче відповісти. Справді, що далі! Хто він тепер? Це було не просто питання. Це було щось більше. Щось, що виривалося десь із середини. Це був крик душі. Крик пораненого звіра, що відчував близьку свою кончину. Але ж Радик ще доволі молодий, повний сил енергії. Та це лише все було зверху. А всередині? А що було в середині?

Він стояв і дивився на Кет. Що він бачив? І чому в нього з очей потекли кілька краплин сліз. Страх. Біль. Можливо? Що він згадував у цю мить? Чи згадував свою Віку, що десь в Україні думала про нього? Чи може він вже давно її забув? І з ким він говорив не давно?

– Ти не спиш? – тихо спитав Радик – Чому?

– Я щойно прокинулась... Радик, котра година?

– Рано, Кет. Ще рано... До ранку ще далеко.

– З ким ти говорив?

– Яка тобі різниця. Кави хочеш? – і він повернувся іти назад – Хочеш можеш залишитися сьогодні в мене ще...Я ранком поїду...

– Радик ... ти ... – дівчина не встигла договорити як він зник у дверях.

Через кілька хвилин Радик повернувся з кавою. Свіжа міцна кава була запахом. Кеті завжди дивувалася з Радика. Він був якимось не зрозумілим, не знаним, не типовим. Не таким як інші.

– Радик, чому ти такий? – спитала вона.

– Який ? – здивовано спитав він.

– Ну, якийсь не такий. Ти інший.

– Що тобі це не подобається в мені?

– Та ні. Все добре...просто ... ти якийсь...ну як би це сказати ...

– Може видуманий? – засміявся Радик – Тінь в масці...

– Так! Ти в масці! Радик чому?

– Ну чому? Я такий яким мене створила природа. Кет, ти просто щось придумала...

– Ні, Радик ти щось приховуєш...

– Заспокойся ... Ми живемо в таку епоху, коли вже нічого ніхто давно не приховує – і він торкнувся її уст в поцілунку.

Цей поцілунок був таким грішним і водночас таким солодким, якою лише буває справжня пристрасть. Палкий, солодкий, ніжний, такий п'яний. Він знову кохав її, торкався її тіла, обнімав, пестив, вкривав поцілунками. А вже завтра вони будуть лише друзями.

Так, завтра все це залишиться просто в спогадах. Завтра буде інший день. Новий схід сонця поховає все це в свої променях. І сьогоднішня пристрасть залишиться лише в згадках і в глибоких закутках пам'яті і свідомості. А зараз це був найкращий час. Час кохання, пристрасті і божевілля.

Глава 4

А десь далеко в лікарні чийсь очі вдивлялися в нічне небо і шукали в ньому щось. Очі ці були налиті слізьми. Ще не так багато часу минуло від тоді, коли ці очі сміялися, бавилися в променях сонця, читали, цвіли і пломеніли коханням. А тепер вони плачуть.

Лео лежала і ледь дихала. Не втішний діагноз. Так, ракова пухлина нищила її молоде тіло. Ніхто б і не подумав що так станеться. Несі не було вже третій день. Чому вона не приходить? Невже вона забула про неї? Невже більше їм не бачитись уже? Що ж сталося? Лі не знаходила собі спокою. Але від цього їй не ставало легше.

Вона лежала і думала. Вона чекала. Але нащо? Неси уже не прийде. Напевне забула про неї. А може вона просто не захоче більше її бачити. Звичайно, кому потрібні хворі і немічні. Тепер вона просто помре. А Неси знайде собі нову дівчину. А чому б ні? Ні, вона на таке не здатна. Неси ніколи не кине свою кращу подружку, свою коханку, свою єдину любов.

Та дівчини все не було. Лі просто лежала і вдивлялася в нічне небо, що виблискувало зорями. Небо, що колись було для неї символом нічного життя, пристрасті, кохання. А

тепер лише цей клаптик неба був для неї єдиним хто був з нею. Всі відвернулися, всі покинули.

Ось вона ціна, котру вона тепер платила за свій стиль життя. Ось вона та ціна – її життя. Лі розуміла що винна усьому є сама. Але тепер уже нічого не повернути. Вона згадувала Радика, котрого просто так покинула. Навіщо вона це тоді зробила? Що кращого отримала взамін? Навіщо їй була та Неси, котра тепер навіть не хоче прийти до неї. Нащо вона проміняла його, такого розумного, доброго, ніжнього, люблячого, турботливого, милого, єдиного, її хлопчика. І що тепер? Звичайно, він навіть не захоче її не те що бачити – навіть чути. Ось вона, та мить розплати.

До палати зайшов лікар, Морісон. Він поглянув на хвору. Потім переглянув показники з листка. Вони були звичайно не втішними. Але він мовчав.

– Лікарю, скільки мені залишилося? – спитала дівчина.

– Ну якщо не лікувати то не так аж багато – задумливо відповів Морісон – Скажіть, а ви віруюча?

– Ні. А що це має значення?

– У вашому випадку – так. Міс ви дуже хворі. Ми робимо все, що можемо. Але цього не досить....

– Лікарю... будь-ласка...

– Просто тримайтеся. Що я можу вам сказати.

– Але ж має бути якесь лікарство ....

– Лікарство є. Операція. Але це не дає вам гарантій.

– У мене немає грошей на операцію. Лікарю я помру – сумно константувала вона.

– Гроші є. – відповів лікар – За вас оплатили. Справа в іншому...

Далі вона не чула. Хто б міг оплатити таку суму? Невже Неси! Звідки у неї скільки грошей готівкою. Та ще й так швидко. Це якась помилка.

– Лікарю це напевно помилка. Мене не має таких грошей, щоб можна було оплатити і у моєї...

– Ні, це не вона – обірвав лікар. Він поглянув на неї ще раз – Один ваш друг перевів шойно потрібну суму. Та я маю сумніви чи це ваш організм витримає. Хоча варто надіятися на краще. І я, власне, прийшов переглянути ще раз ваші показники.

– А Неси, де вона?

Містер Моріс нічого не відповів. Він пильно поглянув на дівчину. Цей погляд багато чого говорив. І водночас мовчазно скривав щось. Лікар щось не хотів говорити. Значить щось все ж таки сталося. Він знає правду, котру не хоче сказати їй.

– Лікарю Морісон, скажіть правду! – зупинила його Лі – Я хочу знати правду!

– Міс, вам не можна хвилюватися – ніяково відповідав лікар – Розумієте....

– Вона відмовилася від мене? – вперто допитувалася Лі.

– Ні. Вона більше не з нами...

– Як це? Ви щось приховуєте! Будь-ласка!

– У неї було виявлено аналогічний діагноз. Вчора ранком її знайшли мертвою у ванній. Це все що я можу сказати. Мені шкода міс.

– Дякую лікарю...

Він вийшов закривши за собою двері, а Лі лежала і в не з очей знову текли сльози. «Чому так? Чому доля така не справедлива – запитувала себе вона – За що? Ну чому? Для чого тепер жити? Я більше не маю навіть єдиної подруги... Я нікому тепер не потрібна...».

Наступного ранку Лео знайшли мертвою. Лі так і не дізналася, що саме Радик надіслав в лікарню де вона лежала гроші на операцію. І навіть збирався приїхати. Вона пішла із життя завершивши найбільшу помилку – не дочекавшись світанку.

Глава 5

Радик лежав в ліжку і солодко спав. Він вже давно солодко не спав. Йому снівся сон. Чудовий сон. Так ніби він дома. Все начебто насправді. І наче всього цього з ним не відбувалося. Він просто малий провінційний хлопчик. Ось він грається в пісочниці. Будує замки.

Раптом картина змінилася. Все ніби потемніло. Він почув біль. Страшний біль у тілі. Радик відкрив очі і побачив над собою маму котра плакала. Але чому вона плаче? Та вона ніби його не бачила. І ніби всі знайомі. Він бачив перед собою знайомі обличчя, чув голоси, котрі про щось перешіптувалися. Багато друзів. Дуже багато людей.

Радик ходив поміж людей, питав їх про щось але його ніби ніхто не помічав. Раптом він почув з-за спини голос: «Він помер...Сьогодні ми втратили кращого друга, сина, колегу...». Йому стало страшно. Невже це все насправді. Радик хотів якось пояснити що це не правда але його ніхто не чув.

Він прокинувся. Тіло обливав холодний піт. «Боже правий – подумав він – Слава Богу це лише сон. Жах». Він полегшено здихнув. Це був всього лише сон. Але що воно могло значити? Збоку лежала Кет. Вона тихо спала. Її ніжне, молоде тіло торкалося його. Навіть тепер, у сні вона усміхалася.

Радик забув на мить про все. Від щастя? Зовсім ні! Ну яке там було щастя. Він знав, що Кетлін завтра піде. І все скінчиться одним вечором. Але що тоді він відчував? По суті, нічого. Він лежав. І хотілося, щоб ця мить тривала вічно. Щоб все залишалось як є. Він забув і про те, що десь далеко звідси, там на іншому континенті хтось в цей час думав про нього і чекав одного – зустрічі.

В голову вдарила думка: «Та ж в Україні ще має бути Віка. Я ж обіцяв їй допомогти зі вступом». Він тихенько протягнув

руку до свого записника, котрий завжди стояв поруч біля ліжка.

У Радика останнім часом почала розвиватися амнезія. Він втрачав пам'ять, забував усе, що мав робити, прийти на зустріч. Взагалі про будь-які справи. Хоч як це було важко з таким жити все ж звернутися до лікарів він боявся. І це мало свої підстави.

Звичайно, тобі ніхто не скаже в очі чогось поганого. Всі поставляться із розумінням. А от в пресі поповзуть чутки на зразок: «Радик – алкоголік». Або «молодий талант допився так, що втрачає пам'ять».

В пресі ітак багато про нього ходить домислів, легенд, чуток. Перебор теж має свій негатив. Якби там не було але Радик завжди записував тепер усе в своєму, колись подарованому саме Танею блокноті. Це єдине що залишилося йому на згадку про рідне місто і колишнє життя.

Тепер він, Радимир Воловський, відомий актор, письменник, критик. Ось так, доля змінюється мало не що хвилини.

Радик розслабився. Він обняв сплячу Кет і відчувши теплоту її тіла сам почав засинати. Йому снився дім, дитинство, мама... він усміхнувся...

Глава 6

Вікторія стояла перед дверима. В неї сьогодні екзамен. Останній екзамен і все. Ось вона довгоочікувана воля. Єдине що треба це лише здати цей екзамен. Вона має його здати добре. Адже їй треба поступати ще. А крім того ще й приїде Радик.

Ось настала вже її черга. Віка зайшла до класу. Перед нею сиділа екзаменаційна комісія. Вони між собою про щось шепталися. Дівчина тихо підійшла до стола де стояли білети, витягла і сіла на першу парту не далеко від стола де сиділа комісія.

Вона сиділа перечитувала питання і згадувала всі білети, котрі так старанно вчила. В голові була суцільна каша. Але дівчина старалася бодай на чомусь зосередитися.

Мимоволі дівчина почула як хтось із вчителів сказав іншому : «...цій треба поставити високу оцінку...». Вікторію ніби током вдарило. Вона не знала що й думати. В горлі щось почало душити. Вона не розуміла що це значить але це виглядало дуже якомсь низько. Однак дівчина мовчала. Вона не зрозуміла і те, що її відповідь оцінили справді як бездоганну. Але чому? Дивно було дивитися на все це. Їй було важко оговтатись від цього. Невже хтось намагався змусити покласти їй оцінку? Звичайно, це було звичним явищем в той час. Але все ж.

Вона вийшла зі школи. На душі було якомсь ніяково перед усіма. Так ніби це вона сама собі замовила все. Так, ніби вона змусила когось вплинути на той клятий екзамен. Вона сіла на лавку, що стояла не далеко від самої школи. Дівчина дивилася на все це і думала. Про що були її думки. Звичайно що про результат, про літо, про вступні. Раптом задзвонив телефон. То був Радик:

– Ну що мала, як там екзамен – спитав він.

– Ще не знаю. Ніби добре – говорила дівчина намагаючись приховати те, що було.

– Не переживай, все буде супер! – запевнив він – Ти до вступу готуєшся?

– Так. Але ...

– Ніяких але. Вікі слухай мене уважно. Ти поступиш на факультет журналістики... Або на міжнародні відносини...

– Радик, але ж я ... ну у мами нема грошей на це. І я можу не потягнути. Я зібралася в педагогічний.

– Що? – крикнув Радик – Збирайся куди хочеш. Ти поступиш туди куди я шойно сказав. А зараз я біжу...

– Радик зачекай. Скажи як ти ?

– Все добре. За місяць приїду. Головне не переживай. Я буду з тобою на вступних... Все бувай.

Це дещо втішило дівчину. А разом із тим і розгубило. Радик говорив якимось не зрозуміло. Так, ніби це робив все без будь-якого бажання. Але чому? Він завжди появляється зовсім несподівано на кілька хвилин і потім знову зникає. Куди? І це було найзагадковішим. Він завжди говорив до неї з словами підтримки, розради. Завжди давав надію. І цього разу теж. Йому варто вірити?! Хто знає.

Вікторія ще не знала проте, що про всі екзамени було наперед домовлено. І що саме Радик це зробив. Що саме він своїм дзвінком до директора змінив хід її екзаменів.

Дівчина поверталася додому. Вона була задоволена собою. Все було просто дуже добре. Позаду було одинадцять років навчання в школі. Тепер перед нею відкривалися нові горизонти. Вона водночас і раділа і боялася.

Вона, як і сотні інших її ровесників і ровесниць, лише розпочинала свій життєвий шлях. Так вона ще ідучи роздумувала про своє майбутнє. А в дома на неї чекав не приємний сюрприз.

Її мама була явно проти такої дружби. Звісно, що хоч і Радик був перспективний, відомий. Але мати розуміла, що така дружба ні до чого доброго не приведе її дочку. Вона випадково дізналася про все зайшовши якимось до директора поговорити про свою дочку. Той хоч і був знаним грошолобом однак на будь-які пропозиції посприяти дочці у закінченні з гарними результатами відповідав щоб ні про що не хвилювалася. Так, ніби він був зацікавлений у тому щоб Вікторія, колишня мало не найгірша учениця школи, тепер отримала гарні результати. І навіщо йому це? Мати була жінкою принциповою. Вона догадувалася про те, що її дочка може просити маму Радика. Та все ж таки вчитель.

І от, нарешті двері відкрилися і на порозі стояла Віка. Мати стояла біля плити. Вона зиркнула на дитину і повернулася назад до своєї праці.

Дівчина повернулася до дверей. Вона зробила крок і хотіла вже вийти з кухні. Раптом мати розвернулася. Її слова зупинили дівчину.

– Як екзамен?

– Добре

– Ну то може поясниш мені нарешті? – якось не зрозуміло спитала вона.

– Що саме мамо? Я не розумію...

– Думаєш я дурна! Ти думаєш мене надурити! Думаєш, я не знаю!

– Про що? Мамо, я тебе не розумію!

– А може нам твій Радик розкаже?

– Мамо – Вікторія спалахнула гнівом. На неї ніби відро кипятку вилили.

Вона справді не знала нічого. Одні лише здогадки. Але реально вона не могла і подумати, що Радик таке зробить. Зрештою, а що в цьому поганого. Дівчина дивилася на свою матір ніби на чужу, зовсім не знайому жінку. Вона справді не розуміла ніколи свою маму. А особливо тепер.

– Знаєш, Віка що ...

– Знаю, ти просто заздриш! От і все! І хочеш щоб я була такою як ти! Ти ж не любиш свого чоловіка! Живеш все життя тут бо мусиш!

– Що ти говориш! У нас є ти! Але зрозумій!

– У нас, це у кого? Він же не мій тато! Та я вже доросла, мамо! Але тепер ти мені вказувати що я маю робити не будеш! Не вийде!

– Ах ти шмаркачка! Ти будеш робити як я кажу! Зрозуміла!

– Ні! Ти стара тупа зануда! От і все!

Віка вибігла з кухні. Їй хотілося втекти кудись. Кудись далеко. Кудись, щоб ніхто і ніколи її більше не бачив. Хто вона тепер? Де її Радик? Де той єдиний Радик, коханий і так потрібний в цей момент?

Зараз вона просто маленька заплакана дівчинка, котрій так не вистачає ніжних обіймів, гарячого поцілунку і кількох слів. Щоб заспокоїти. Щоб підтримати. От що їй зараз потрібно. Але його немає. Де він зараз? Що він робить? Дівчина знала, що дзвонити закордон дуже дорого. І що Радик завжди може бути де завгодно і може не відповісти. Вона плакала і бігла подальше від осоружного дому. Колишня «маленька розбишака» або як ще її називали «пацан в міні спідниці» тепер була повністю розбита. Навіть рідна мама її не хоче розуміти.

Вона просто йшла. Не знала куди, не знала навіщо, не знала для чого. Але йшла. Їй зараз хотілося просто, щоб поруч був він. Щоб обняв, заспокоїв. Але це були лише мрії. А насправді навколо були лише чужі лиця і чужі люди.

Дівчина не пам'ятала як опинилася далеко від дому. Їй здавалося, що все було водночас і чужим і доволі якимось знайомим. Так, ніби вона тут була вже колись. І не дивно, вони з Радиком багато де бували.

«Все скінчено – думала вона – Я стала нікому не потрібною. Радик, де ж він зараз? Напевно забув. ... Може і так... Тепер я нікому не потрібна... Навіщо? Що тепер? ...».

На дворі полегенько ставало темніти. Силуети видавалися ворожими і скидалися на казкових монстрів. Дівчина йшла сама не знала куди. Вона просто перебирала ногами не маючи уяви куди йде. В голові була суцільна каша. Запитання. Одні питання. А от відповіді ні на одне з них нема. Їй просто не хотілося жити. Чорт з ними з усіма мріями, котрі тепер не мали жодного значення. А може все це була лише вигадка її уяви?

Дівчину знайшли ранком. Вона спала на дереві за містом у дикому, покинутому саду. Ціла ніч пошуків і ось вона – спляча красуня.

Віка з просоння не могла ще розуміти що сталося. Навколо стояли якісь люди, щось розмовляли. Вона бачила як йшла мама, як щось говорила, плакала, кричала. Але дівчині все ще було далеко байдуже до всього.

Мама взяла її за руку і повела до машини. Вони їхали додому. Віка знала, що дома буде їй вичитуватися мораль. Але це вже не лякало дівчину. Все якось було чужим. Однак мама не поспішала зі своїми «наїздами». Ні, вона просто мовчки дивилася на неї. В її погляді відчувалися і співчуття і докір і питання. Але не злість. І це чи не єдиним, що змусило дівчину «повертатися на землю». Але чому мати не «вичитує моралі»? Це було ніби чимось новим. Навіть неймовірним. У чому річ?

– Знаєш Віка, ... – почала розмову мама – ти не взяла свій телефон...ми дзвонили, шукали тебе, ми дуже напудилися...

Але дівчина нічого не відповідала. Вона просто дивилися і чекала що буде далі. Після останнього маминого слова настала знову цілковита тиша. І лише мотор перебивав це гробове мовчання.

– Тобі Радик дзвонив... він ...казав... ну він дуже сильно перелякався... чесно...

Але дівчина продовжувала мовчати. Вона не знала вірити чи ні. Це було дуже заманливим. Так, вона чекала на цей дзвінок. Але й не вірила, що він міг телефонувати. Це більше скидалося на мамину вигадку. Але навіщо їй це.

– Дівчинко моя. Яка ти ще не розумна. Все буде добре...

Радик не знаходив собі місця. Він мало не збожеволів коли почув, що Віка втекла з дому. Йому пригадалася тоді Вероніка. І це був ніби якийсь приглушений удар. Чому?

Знову все повторюється! Радик мало не плакав. Він розумів що може статися. І це його вбивало. «За що?» – питав себе. Він був готовий хоч зараз їхати лише б вона знайшлася. Але й разом з тим вже не вірив, що побачить свою «Малу».

Радика огорнув якийсь невідомий страх. Це було щось між бажанням повернути і думкою про зраду. Радика було уже не так аж мало – тридцять з гаком років. Так що він уже пережив багато в своєму житті. І це давало свої картини. Йому згадувалася Вероніка. Він втратив її назавжди. І більше не хотів нікого втратити. Але й вірити вже боявся. Стара рана не давала спокою. Він вдало маскувався, змовчував. Але в середині було зовсім по іншому. Час до часу образи навідували його і старі грішки не давали спокою. Тоді він просто напивався. Це не вирішувало нічого. Але дозволяло бодай на деякий час забутись. А тоді знову все починалося з початку. Радик розумів, що ця остання «пасія», як дехто йому казав мала для нього виняткове місце в серці. І було справді так.

Глава 7

Радик ночами зривався від того, що йому снилася Вероніка. Вона кликала його, просила пробачення за оту останню розмову і обіцяла більше ніколи від нього не йти. Іноді вона говорила, що дуже сумує за ним.

Цієї ночі Радик спав міцно. Він мав важку роботу і повернувшись додому просто ліг і заснув. Втома була настільки велика, що сон настав миттєво.

Патриція (нова так би мовити пасія) саме того дня залишилася в його домі. Італійка за походженням, вона жила і виховувалася в Америці.

Мати Домініка Ромазотіні, італійка, вийшла в друге заміж і переїхала з батьком Патриції з Неаполя до США.

Батько Енріке де ла Мокка, вів своє походження з іспанської заможної родини, що своїм корінням входила ще до часів Фердинанда і Ізабелли. Енріке дуже цим пишався, хоча з цього сенсу було мало.

Сама ж дівчина була молода, вродлива, розумна, сексуальна смуглянка. Висока, струнка, з ніжними, жіночними рисами.

Патриція встала. Вона вже давно не спала. Після гарячої пристрасті дівчина часто просто довго лежала і дивилася на свого, як вона говорила, коханця. Вони обоє розуміли, що між ними нічого не може бути. Радик надто амбітний аби проміняти будь-яку дівчину на те, чим зараз жив.

Разом із тим їх щось поєднувало і тримало разом. Радик потроху почав навіть звикати до такого розвитку відносин. Він давно уже звик до різних, м'яко кажучи, аморальних вчинків.

А втім, Радика мало цікавило моральна сторона життя. Він жив у своєму, високо піднятому замку, що був там десь за хмарами. Радик ніколи не спускався на землю відколи став «суперстар». Це справді його дуже сильно змінило. З простого, лагідного, чистого хлопчини виріс амбітний, нахабний, егоїстичний, індивід, котрому було все рівно на всіх. З малого, колись так люблячого серця залишилися лише спогади.

Перед Патрицією лежав далеко не той Радик, котрого знала його мати, колишні друзі. Це був молодий чоловік. Цілком сформований, амбітний, відомий і холоднокровний коханець. В жінках тепер його цікавило його виключно одне – секс.

Про любов Радик давно не бажав говорити. Він просто сміявся коли йому починали говорити про будь-які високо моральні почуття. Це був уже інший Радик. Але разом із тим він так подобався Патриції. Можливо навіть і підсвідомо вона обожнювала його. Так обожнювала. Це не була любов чи пристрасть. Це було сліпе бажання бути разом.

Патриція мріяла стати моделлю. І це зрештою зрозуміло. Але її мати Домініка була дуже проти. Вона навіть чути не хотіла щоб її дочка «ходила там як послідня шлюха». Тому Патриція пішла вчитися на телеведучу. Два роки науки і все скінчено. І ось він – Радик. Молода, талановита, красива. А він перспективний, відомий, класний. І ось вони уже разом кілька місяців. Патриція не думала будувати серйозні стосунки чи створювати сім'ю. Втім Радик теж. Їм просто було обом добре разом. І це обох влаштовувало.

Дівчина вже не спала з пів години. Останніми днями Радик приходив пізно і втомлений. Він іноді навіть без вечері лягав спати. Робота, робота і ще раз робота. А може просто чогось унікає? Але втікати йому не було від чого. Видно було як він втомлено дивився на все.

Дівчина розуміла що рано чи пізно усе закінчиться. Але їй просто хотілося щоб якимось протягнути час. Цей час їхньої пристрасі і насолоди. Але все минало мусило минути і це. Стояло лише питання часу.

Вона сиділа на ліжку і дивилася як Радик спав. Патриція так прокидалася часто. Тоді вона сідала на ліжку і дивилася на сплячого героя екрану.

Це там, на екрані, він герой: розумний, добрий сильний, справедливий. А тут, беззахисний, сплячий як м'яка іграшка, хлопець. Дівчина дивилася на сплячого Радика і бачила перед собою зовсім іншого аніж того, котрого показують на екранах. Перед нею лежав не легендарний воєначальник і не геній майбутнього – а простий, звичайний чоловік з плоті і крові. Такий як і всі. Нічим не кращий. Але для неї це був неповторний геній. Хоча можливо і злий. Але все ж геній. Її геній.

Він знову важко сопів і щось бурмотів собі під ніс. Це було не вперше. Часто Радик ночами зривався, щось кричав. А потім далі спав. На всі питання він просто говорив, що це

звичайна перевтома. Зрештою Патриція звикла. Вона не питала його нічого.

Спогади... Ох ці кляті привиди минулого. Вони мучать душу і змушують боятися. Вони стають тиранічними деспотами повертаючись знову і знову. Перед очима знову картини з минулого. З того минулого, котре намагається просто забути, викинути з голови, стерти зі сторінок свого життя. Але все намарно. Вони не дають тобі спокою і повертаються в ночі страшними кошмарами, котрі наче відео ролики прокручуються перед очима. І все постає наново. Наново всі старі гріхи оживають і починається новий танець безумства але уже в іншій реальності. Вони змушують плакати. Вони страшні мов суддя, котрий читає вирок. Їх не можливо викинути з голови, не можливо просто вимкнути як виключаєш телевізор. Вони повертаються коли самі хочуть. І мучать душу.

А хто сказав, що все буває легко. Хто сказав, що все мине легенько якщо ти не можеш забути. Позбутись того, що було твоїм ідеалом, твоєю ціллю. Хто сказав, що ти враз станеш іншим і все що було просто зникне з твоєї пам'яті. Цього ніхто не сказав і ніхто не гарантував. Як і ніхто не гарантував того, що ти не повернешся до старих ідей. Ніхто. Це є водночас і найбільшою загадкою і найбільшою поразкою твого існування. Ти приречений на цю поразку якби ти цього не хотів. Так це страшно. Не зрозуміло. Моторошно. Про це не хочеться думати, про це не хочеться говорити. Але воно є і залишається. І найгірше, що ніхто цього забрати в тебе не зможе.

Радик спав. Це снилося йому вже втретє. Так ніби він стоїть на якійсь галявині. Навкруги ростуть дерева, співають пташки. Тиша. Він робить крок і бачить стежку. Стара витоптана стежка. Така сама стежка була у його саду, де не раз малим проводив час.

І ось зараз перед ним ця сама стежка. Радик ступає по ній і крок за кроком опиняється на великій галявині. Там повно людей. Всі вони в світлому одязі, всі задоволені. Там є і малі і старі і молоді. Різні люди. Всі вони гуляють, розмовляють між собою. Трохи далі фонтан. Красивий фонтан. А біля нього сидить дівчина. Радик іде ближче. Раптом, в цій молодій незнайомці він впізнає Вероніку. Вона сидить сумна.

– Радик! Що ти тут робиш? Невже ти теж мертвий!?

– Ні, я живий. Ніби живий – якимось не впевнено відповідає він – А ти що тут робиш?

– Я? Я давно мертва. Я вбила все, що ти любив і тепер тут чекаю на тебе. Я мучусь тут – бо вкрала життя. Знищила три молодих життя і несу покарання. І буду нести доти – доки ти мене не пробачиш.

– За що? Я ...

– Я тобі збрехала тоді! ... Я знаю, що ти мене не навидиш. Знаю, що через мене ти став іншим. Якою я була дурною. Я знаю – ти любив мене. Ти хотів щоб все було гаразд. Але я тебе не дочекалася...

– Той що? Я не жаліюсь ні на що...

– Я тебе втратила...Я стала сучкою...Я вбила дитину ... А потім сама покінчила з життям... Радик...Я втратила все ... Абсолютно все...

І вона плакала. Плакала але сліз не було. Він дивився на Вероніку і розумів – колись він любив цю людину. Але чи любить він її зараз? Радик не відчував нічого. І хоч це був лише сон. Сон, котрий кошмаром мучив його вже кілька тижнів – все одно він не відчував нічого. Тепер ця людина була йому чужа. Просто чужа. Дуже далека. Так, ніби не знайома людина.

Радик прокинувся. Він був весь мокрий. Знову холодний піт. Знову те саме. Чому? Дивне питання. Все ж як не як сон. Ні, Радик не вірив у сни. Звичайно, він взагалі тепер у мало що вірив. Все це було для нього лише страшним сном. Радик

відкрив очі. Біля нього спокійно лежала Патриція. Вона поглянула на нього і спокійно спитала:

– Ну що, знову те саме? Давай підемо до психолога?

– Куди? Ні навіщо? – з просоння спитав Радик – Я що, по твоєму, псих?

– Про що ти говориш....Ну ти ж мучишся...

– Ні. Хто тобі сказав. Я просто так міцно сплю...

Це було не вперше. Чого боятися? Звичайно чого боятися якщо ти публічна особа? Цікаво, а що скажуть інші – ось він справжній страх і залежність. І ця залежність ставала що раз то сильнішою. Було боляче. Але виносити це Радик боявся. Він боявся показатися слабким перед іншими, перед Патрицією, перед собою.

Він торкнувся устами руки Патриції. Дівчина відчувала на руці його подих, теплоту, його доторки. Вона закрила очі і розслабилась. Радик був вперто ненаситним.

Йому було завжди мало. Мало любові, мало ніжності, тепла, мало ненависті і пристрасті. Ця нестача ніби була чимось спровокована. Але ніхто не міг вгадати чим. Він мінявся на очах.

Галва 8

Віка сиділа сьогодні в дома. Їй не хотілося нікуди йти. На дворі падав дощ, на дорозі робилися великі круглі калюжі. Небо було темний і не привітним. І хоч це було літо – погода цьогоріч була явно не літня. Дівчина вже подала документи і тепер чекала лише результатів. Радик допоміг, як і обіцяв.

Її взяли без вступних екзаменів. А це багато значило. Віка чекала день, коли нарешті приїде її Радик. Хоча останнім часом він і не дуже спілкувався з нею. Так, звісно дзвінок за кордон це дорога річ. Але ж колись він це робив значно частіше. Можливо просто не має часу. Таке пояснення цілком влаштовувало дівчину.

Вона лежала на ліжку і слухала музику. В той період якось пішла мода слухати музику на мобільних телефонах (котрі тепер мали уже не погані можливості). Зараз мала прийти Іра, краща подружка. Ще вчора вони домовились піти разом на дискотеку. Однак, в останній момент Віка вирішила що не хоче. Сама не знала чому. ле щось ніби не пускало.

Телефонний дзвінок заставив дівчину відірватися від свого зайняття. Це була Іра. Подружка повідомила, що не може скласти компанію через те, що до неї приїхав дядько десь із закордону. Це дуже врадувало Вікторію, оскільки вона не хотіла ані йти ані відмовляти подружці. Вона в двох словах сказала подружці протє, що має погані відчуття щодо сьогоднішньої дискотеки. Вони поговорили ще кілька хвилин. Дівчина трохи заспокоїлась і пішла на кухню.

Мама вдома не було. Тому дівчина вирішила сама трохи по куховарити. Віка ввімкнула радіо і під «хорошу» музику почала орудувати каструлями. Вона була простою роботящою дівчиною тому її будь-яка робота не страшила.

За кілька хвилин кухня наповнилася ароматом смачної, свіжої їжі. На дворі уже почало темніти. Скоро мала прийти уже мама. Дівчина старалася так, щоби мама могла прийшовши поїсти свіжого звареного.

Раптом вона почула як з кімнати дзвонив телефон. «Невже мама знову затримається?» – подумала дівчина (так часто бувало коли було багато роботи). Однак, дзвінок був не мамин. На екрані висвічувався якийсь не знайомий номер. Дівчина натиснула «відповісти», приклала до вуха трубку і почула так знайомий голос:

– Алло! – заговорив голос – Привіт мала! Як ти там?

– Радик, це ти?

– Звісно я! А хто іще! – засміявся голос – Уже не можеш мене впізнати?

– Вибач, трохи важко було.. тай.. ти з іншого номеру..

– Ну ну .... Скоро приїду. Доречі, вітаю тебе моя студентко!

– Дякую Радик! Я.. Я не знаю, що сказати...

– А ти нічого не говори – засміявся Радик – Тим більше, що я не був на твоєму дні народження. Так, що готуйся. Я приїду і все передаш поцілунком. Добре?

– Звісно що так! – Віка не знала що відповісти. Вона боялася, що не будь спитати. І взагалі, для неї це був якийсь не зрозумілий шок.

З одного боку вона дуже чекала на ці слова вже цілий рік. Не одна недоспана ніч, не одне розчарування, не один страх. А з іншого – вона чомусь боялася. Сама не знала чого. Але боялася. Це був ні навіть не страх але якась не зрозуміла для неї самої реакція. Дівчина сіла на ліжку. Її мучили якісь не зрозумілі сумніви.

Вона навіть не відчула як до кімнати увійшла мама. Вона сіла поруч дочки і обнявши її тихо прошептала на вухо:

– Що сталося? – Це дивно виглядало. Адже мама завжди була не надто добра до своєї дочки.

– Нічого – все добре мамо...

– А ж бачу ... Ну розкажи мені що сталося!

– Та нічого!

– Радик має приїхати?

– А ти звідки знаєш?

– Я сьогодні коли поверталася з роботи маму його бачила. Вона і сказала. Але ...

– Але що?

– Він дуже погано почувається. Можливо він дуже хворий.

– Мам він щойно говорив. Все було добре!

Розмова в певній мірі була «натягнута». Віка не надто довіряла мамі. Вона звикла до самотійності.

Глава 9

Ніч. Вона як примхлива леді. Ніч, вона як коханка. Вона як незалежна жінка. Вона має своє право, свою заворожуючу чутливість, свою пристрасть і свій страх. А скільки всього вона ховає. Скільки пристрасті і кохання. Скільки надій і сподівань. А скільки болю скриває її темнота від посторонніх очей. Ось вона ніч. Темна пора. Відлік часу, що рахується у темноті і таємничості. Ніч скриває. Вона ховає те, що не встиглося зробити або не можна бачити чужим очам. Одне слово а скільки асоціацій.

Вона любила ніч. Холодну, темну пору доби. Час, коли все місто засинало і наступала тиша. Коли люди втомлені своїми нескінченними дурними сварками нарешті заспокоювалися. Вона любила бути на самоті. В тишині із собою. Тоді, при світлі місяця, було найкраще, найромантичніше.

Вікторія Борщовська. Це була не просто дівчина, не просто знайома, не просто любов. Вона була колись для Радика всім. І напевно що й так би і залишилася. Пройшло майже тринадцять років як вони востаннє бачилися. Вікторія була старшою від Радика на три роки. Їхні пристрасті тривали зовсім не довго.

Молода, красива, розумна, перспективна і багата білявка. А він – якийсь там хлопчина. Бідний, тихий, нічим не помітний. Однак, дружба цих «двох холодних зірок» як пізніше всі називали їх була за довго до. А все почалося ще із школи.

Вона була у випускному класі. «Королева розбитих сердець» – як її тоді називали. А він лише у восьмому класі. Молодий, наївний, щирий, чистий. За нею тоді бігали майже всі хлопці району. А він – тихоня.

Вікторія була висока блондинка з красивими карими очима, білою шкірою, тонкими жіночними рисами і тонким станом. Шансів у Радика не було. Але вона чомусь звернула тоді увагу на нього, нічим не примітного хлопця. Але лише в якості друга. Потім у них закрутився роман.

Це був перший роман у житті хлопця. І він запам'ятався на все життя. Їхні прогулянки довгими осінніми вечорами. Поцілунки при місяці. Розмови мало не до ранку. Це була любов. Перша, котра буває лише раз в житті. Але найсильніша, найпристрасніша, щира. А потім університет вкрав її у Радика. Назавжди.

Вікторія працювала лікарем. Вона була одна. Її краса і легковажність притягували до неї чоловіків. Але й водночас відганяли їх. А Радик?

Вона про нього давно вже не чула. Тай повертатися тоді, після тієї зради не хотіла. Хоча він був би її точно простив. Потім було університетське життя повне пригод. Нарешті робота. Але вкінці кінців за своє розгуздане життя (кілька абортів) отримала діагнос на все – безплідність. Ось така була заплата за свої походенькі.

Але Віка продовжувала жити. Робота, котра забирала більшу частину часу, а в дома дві кішки і дві собаки. Ось і вся сім'я теперішньої Вікторії. Їй було уже давно за тридцять. Але не було нікого. Колишні друзі кинули її, коли Віка попала в лікарню після страшного ДТП. Два тижні в комі. Далі операції і реабілітація. Довгих півтора року Віка була повністю пограна в фустацію. Однак, якимось дивом все ж таки змогла повернутися до реальності.

Після того жінка вирішила зав'язати з минулим на завжди. Колись вона дивилася на Радика зверхньо як він її просив про це. Тепер же Віка все добре розуміла. Але було пізно. Ціна за минуле була дуже високою. Вона не зможе мати дітей. Ніколи. А ще – до неї прилипла слава шльондри. І все, що би вона тепер не робила – все рівно для всіх залишалася курвою. Навіть рідні батьки іноді це (так не спеціально) нагадували.

Єдине, що спасало то це робота в іншому місті. Вона була направлена до сусіднього міста за десять кілометрів. Відстань була не надто далекою і водночас можна було спокійно виконувати свою роботу без сторонніх підколок.

Вона давно поховала Радика. Тай навіть він їй був тоді здався. В той час ніхто не сподівався, що з не помітного, нічим не знаного хлопчини стане мега зірка. Лише рік назад ненароком побачила фільм з його участю. Віка навіть не могла собі уявити, що Радик тепер один із «жителів» Голівуду. Для неї це був справній шок.

Вона сиділа за столиком кафе і пила чай. Простий чай з лимоном. Якось це виглядає не логічно. Хіба не можна було це зробити собі в дома? Можна! Але тут він ніби був смачнішим. Насправді ж Віка просто втікала сама від себе. Тут, саме в цім не великім кафе, вони колись сиділи разом: Вона, Радик і Ігор. Ігор тоді був ще її «кращим» другом. Хоч насправді вони не раз займалися сексом поза Радиковими очима. Для Віки «секс по дружбі» став звичним тоді. Але Радик цього не схвалював. Він ніяк не міг змиритися з тим, що його кохану може мати ще хтось чужий. Саме така безглузда поведінка і стала причиною тоді їхньої сварки. Віка ще сказала йому на останок що він нездара, баба і боягуз. А тепер цей боягуз дивився на неї з екрану і посміхався. Він наче запитував її : «ну і чого ти досягла? Поглянь на мене!». Але хвалитися їй було нічим.

Тепер вона розуміла, що Радик був правий. Що він тоді насправді любив, що вмів прощати, що вмів бачити те чого не виділи інші. Але тоді їй цього було мало. Пройде ще зовсім мало часу і вони ще раз зустрінуться. Восстанне. На цвинтарі. Але цього разу Віка побачить уже іншого Радика. Зовсім не того колишнього хлопчика зі школи. А зараз вона просто сиділа і згадувала. Картини виринали самі в пам'яті і знову губилися серед усього.

Такою буває відплата за колишню пиху і впертість. Тепер, якби того не хотілося змінити уже було нічого не можливо. Ночами вона проклинала себе за це. Але й розуміла, що сама винна в усьому цілковито. Життя розклало все на свої місця. Тепер вона мучиться в самоті чотирьох стін. А він ... А він став тим, ким ніхто не сподівався, що він буде.

Кажуть, доля така в людини. Можливо. А можливо люди самі будуть свою долю. І це напевне буде більш правильним. Цього завжди дотримувався Радик. І він це зробив. А що зробила вона?

Вечір опускався на місто. Вікторія поверталася додому. Вона проходила повз той самий храм в котрому колись мало не жив Радик. Вона часто туди заходила в надії зустріти там його. Але це було марними ілюзіями.

Віка поглянула на будівлю. В сутінках величний, він здавався сплячим титаном. Справжній дім Бога. Тепер вона вірила в цього бога, що був захищений за цими мурами і готова була на все аби лише отримати те, що віруючі називають прощенням. Але того вечора була надто втомлена усім. Вікторія вирішила не заходити.

Саме в цей вечір вона помилилася. Він був тоді так близько до неї. Саме того вечора Радик сидів в тому храмі. Він зайшов на кілька хвилин. І вона розминулися будучи всього розділеними в кілька метрів.

Ось так буває часто. Люди все життя мріють про зустріч. Але коли вона має настати не користуються моментом. Це звична для людей справа – програвати час. Вони не люблять робити кроки вперед. І лише одиниці готові покинути рідне болото і піти у світ борючись з різними викликами.

Люди часто виявляються не готові до того чого так чекають понад усе. Часто просто залишаються наполовині дороги. Міняючи звичний напрям руху, свій маршрут люди просто втрачають те, що посилає на їхній дорозі Бог. Так було із Вікторією. Можливо, як би вони зустрілися щось би і змінилося. Хто знає. Може вони би змогли стати назад друзями. Але цього не відбулося. Вона просто пішла додому так і не дізнавшись хто був від неї всього в кількох метрах.

– Вставай – почулося над вухом Вікторії. Це був голос її мами. На годиннику була вже восьма ранку. Вона проспала.

– Ти знову проспала! – докоряла мама. Вона це робила постійно. Можливо тому, що боялася за свою непутящу дочку. А може тому щоби хоч якось про себе нагадати.

Жінка лежала наче вбита. Вона просто не хотіла ні про що думати. Знову те саме. Вона знову буде робити те саме. Одне і те ж. І так уже вкотре. Вона колись мріяла стати прекрасним лікарем-масажистом, допомагати людям. Але ніяк не хотіла цієї рутини. Все те саме.

– Віка не забудь купити сьогодні булочок і сметани! – вже з порога нагадувала мама, котра сама поспішала на роботу.

У Вікторії була подруга дитинства Жанна. Проста, відверта, не красуня та попри все постійно біля неї крутилися хлопці. Жанна працювала продавцем в одному із супермаркетів міста. Давно одружена: чоловік, дитина.

У її житті теж було не все гладко і доволі багато чорних полос. Але по за всім Жанна не падала у відчай і боролася з життям далі. Із Вікторією вони давно вже не спілкувалися. Остання мала поганий вплив на всіх. І ті хто це розумів намагалися уникнути її дружби. Так сталося із Жанною. З іншої сторони – сімейні клопоти не дозволяли жити колишнім життям. Все поглинав чоловік, котрий до того ж був дуже ревнивим.

Віка вийшла з дому. Вона пройшла повз сусідній будинок і повернула на право. Саме тут і жила Жанна. В той час вона саме теж виходила на роботу. Не висока на зріст, худенька, в окулярах, в плащі – вона нагадувала якусь стару чародійку із фільму-фентезі.

– Привіт. Чого так пізно? – привіталася першою Жанна.

– Привіт. Та знову заснула ... Ти як?

- Та добре. Працюю. Малою в садок дала. Чоловік на роботі. Ну що там з твоїм Максом?
- Яким Максом?
- Ну тим, що я тебе востаннє бачила... Той що ..
- Та нема ніякого Макса... Жанна, я давно сама...
- Шкода. Треба тобі би було вийти заміж..
- Цікаво за кого?
- Та ну ...перестань... Віка, ну жити треба далі. Сама розумієш.
- То дурня... всі вони сволочі... тіпа всі такі принци... знаєш дістало вже.
- Віка це сама знаєш, що не правда.. Ну сталося то сталося.. Ну в тому хто винен, що ти так велася на всіх підряд. Та я тож була не свята. Ну але ж змінилася. Захотіла жити інакше. А ти ні!
- Так, досить мені мораль читати..
- А по за тим минали дні...

Глава 10

Радик відчував знову якусь дивну втому Але чому? Що б це мало означати? Кожного ранку боліла голова. На дворі початок літа. У цій порі таке виснаження організму ще, в принципі, припустиме. Але це не було звичайне виснаження. Це було щось більше.

Радик не просто втомлювався від того що працював а просто не бачив далі сенсу у тому. Тепер він був на піку популярності. Слава, гроші, визнання – все чого так довго добивався. Все до чого він роками йшов. Ось тепер ніби уже все було. Але тепер це не мало ніякого значення.

Якби ж то йому це раніше. Років так десять назад. Тоді б він був щасливим. Але сьогодні це було лише засобом для відволікання від страшної самотності, що так розривала душу. Він встав з ліжка, одягнув халат і спустився в ванну.

Минали хвилини а Радик все лежав у ванні. Йому загадувалися моменти з життя. Перед очима виринали картини з минулого, котре він так намагався забути. Нагадалася і Тетяна. Дівчина, котра була одночасно його і любов'ю і вбивцею. Час до часу перед очима поставала Вероніка. «Все те ж – думав про себе Радик – Все ті ж самі контури. Все ті ж самі риси. Чому вона приходить до мене? Що хоче тепер за багато років?».

– Радик ти де? – чувся голос по коридору. Це була його пасія. Патриція сьогодні вкотре ночувала в Радика.

– Що треба ? Я тут? – він ніби прокинувся від сну. Ні, Радик не спав. Але ж пройшло уже більше як пів години.

– Тобі погано? Що з тобою?

– Ні, все добре. Зараз вийду.

Радик справді вийшов за кілька хвилин. Він був схожим радше на виснаженого пацієнта лікарні аніж на знаменитість. Хлопець і сам не раз помічав це у дзеркалі. Він похудав. Змінив повністю в собі все, навіть зачіску. Але це все одно не могло повністю прикрити змін, котрі відбувалися з Радиком. Гладенько вибритий, чистенький – такий, як і колись, коли був маленьким у маминому домі.

Він підійшов до Патриції подивися їй в очі. Що він там бачив ніхто ніколи не дізнається. Радик поцілував дівчину в щоку. Він був холодний сьогодні. Патриція розуміла, що він має на це право. Адже вона для нього по суті ніхто. Та проблема була в іншому. З одного боку була Віка, а з іншого – спогади. Ті самі привиди минулого, що приходили до нього тепер часто. Та ще й ті сни. Радик не був надто марвірним. Але й він уже починав розуміти що це вже ж щось таки значить.

Сьогодні для Радика був ще один звичний день. Він повинен був бути на обід у офісі містера Кларка.

Старий, капризний, стервозний багатій, містер Кларк був одним із добрих друзів. Він був дуже багатим і мав багато цікавих пропозицій навіть для таких як Радик.

Справа в тому, що містер Кларк володів одним із кращих банків. Мати такого друга багато означало. Містер Кларк володів окрім банків ще й місцевим телеканалом. Саме він, як старий добрий друг, запросив Радика на інтерв'ю. І тому останній мав заїхати до нього в офіс щоб обговорити деякі питання (як і всюди вигода і тільки. Радик давав інтерв'ю, котре для підтримки його кар'єри було конче потрібне. А натомість він мав прорекламувати новий проект містера Кларка. Таке воно життя капіталістів).

Була лише пів на десяту ранку. Вони сиділи разом в кухні за столом. Радик майже не снідав. Він сидів і читав газету. Йому були завжди цікаві свіжі новини.

Частина VII

Він сидів у літаку і дивився у вікно. Ще кілька хвилин і він підніметься в небо. Скоро, зовсім скоро буде уже можна нарешті побачити рідну землю. Землю, котру він колись покинув.

Радик сидів у кріслі і щось записував доки ще не почався зліт. На цей раз йому було байдуже що буде далі. Чоловік, як ніколи був повністю байдужим до усього навколо. Йому було зовсім не цікаво що внизу ходили ще люди. Що хтось з кимось прощався. Що діти не хотіли відпускати батька, котрий летів до Європи. Що мати, плачучи, відправляла свою єдину дочку. Він просто сидів у кріслі і насолоджувався спокоєм. Але чи був це спокій?

Літак набирив висоти. Все вище і вище а разом з тим все даліше і даліше Радик віддалявся від землі Нового світу. Він повертався до своєї землі. Але чи була тепер це його земля? Чи був він тепер тим Радиком, котрий вперше тут вийшов. За цей час справді багато змінилося. З молодого, боягузливого хлопця він перетворився на самозакоханого, егоцентричного, відомого чоловіка.

Фактично, саме тут він збудував себе нового. Створив себе. Тепер він був не просто якийсь там Радик, не просто «чувак» а Радимир Воловській. Тут пройшло більше десятка років його найкращого життя. Найплідніші роки його творчості. Роки, які він провів з такою насолодою, таким забуттям, з таким новим не знаним до того часу смаком. Все, що було в його житті до цього – просто стерлося.

Радик дивився у вікно літака. З нього було видно лише цяточки на землі. Літак набирив висоту.

Глава 1

Ось уже і аеропорт Парижа. Дві години перепочинку і наступна посадка Київ. Радик спав. Йому снилося дитинство. Час, коли він маленьким хлопчиком ганяв у футбол по траві з іншими хлопцями. Як він вперше закохався в однокласницю Олесю, першу красуню.

Юна темноволоса красуня не відповідала йому взаємністю. Та й яка там взаємність у третьому класі. Снилося йому і те, як у п'ятому класі проводив її додому. Перший поцілунок. Тепер це були солодкі спогади. Гарні, кольорові сни.

Вийшовши із аеропорту Радик вирішив погуляти ще Києвом. Він просто гуляв по вулицях без найменшого страху бути впізнаним. Тут його мало хто знав. Принаймні він так думав. Радик просто йшов собі по якійсь вулиці і розглядав будинки. Йому було цікаво. А разом із тим мало помалу поверталася пам'ять минулого. І Вероніка.

Він пригадував як гуляв тут із нею колись. Як вони проходились цими вулицями, привертаючи увагу перехожих до себе гучним сміхом і прилюдними поцілунками. Але це було давно. Пройшли роки. Лише не великі спогади виринали із глибини пам'яті, котра майже вже стерла образи колишнього життя. А ким у ньому був він? Радик і сам відповісти не міг.

Йому здавалося, що все це сон. Що ніякої поїздки до США не було. Що він не відомий актор і письменник а лише далі маленький і боязкий Радик. О, скільки всього відбулося за цей період. Скільки всього прожив він за цей відрізок.

Радик ішов вулицями і згадував. В його голові мов відео промелькували події із минулого. Події, що в якійсь мірі ставали визначальними в житті.

Три години таких блукань змусили Радика пережити знову все наново. Пройти ще раз з початку. Він був

втомленим. Втомленим не тільки фізично але й морально. Біль, що рвала його була не зрозумілою і йому самому. Це було щось із середини і воно приходило до нього моментами. і саме тепер цей був цей момент. Радик повернувся за валізами. Він вирішив взяти таксі. Кілька хвилин і до нього підїхала машина. Водій ніби знав Радика. Він поклав важкі сумки у багажник і вони сіли.

– Ви той самий Радимир Воловські? – спитав водій.

– Так, той самий – з усмішкою повторив Радик. Йому було смішно з цього виразу. Так, ніби може бути ще хтось подібним до нього. Ну звісно що це він. А хто ж іще..

– О, то ви напевно приїхали відпочивати до нас в Карпати? Або...

– Або й ні – перебив його Радик. «Ну яке діло йому до того, куди я приїхав» – подумав про себе. А в голос додав – А ви завжди так до пасажирів говорите чи нині особливий день? І звідки мене знаєте?

– Ну я так не дуже. А вас звідки знаю – чоловік зам'явся – Та ж фільми дивлюся. І ... якась там передача йшла по телевізору.

– То ви ще й встигаєте телевізор дивитися. Це добре. А давайте отут повернемо на право. А потім трохи далі, там буде поворот на ліво. А далі прямо. Добре?

– Звісно. Це ж ви клієнт – згодився водій.

Сам він був чоловік веселий. Звали його Володя. І родом був теж із Західної України. Ну як кажуть – свій до свого по своє.

Володя був трохи старшим за Радика так років на десять. Він вже довгий час працював у столиці таксистом. Він добре знав Київ. А крім того любив з людьми погомоніти. Нова сорочка і джинси вказували, що він був одруженим. Ну або принаймні мав якусь як то кажуть «подружку».

– А ви одружений? – після довгої паузи спитав Радик.

– Так. Маю двоє дітей. Син і дочка. Але вони дома. З жінкою. А я тут...

– Сам?

– Ні – засміявся Володя – Маю тут одну «бабу». Але то так. Не серйозно. Ну ви ж розумієте. Життя таке. Але жінка не знає. Тай добре. Ще рік-два тут попрацюю та й додому поїду. Хай лише би діти закінчили навчання. Бо зараз з грошима дуже скрутно.

– А хіба в грошах щастя?

– Ой, навіть не знаю що вам сказати. Ви багатий чоловік. Маєте все, то й може не розумієте того, як живуть прості люди. А нас так тепер вже тиснуть.

Радик нічого не відповідав. Він згадував свої перші двадцять років. А вони були далеко не таким безхмарними і хорошими. Але що кому будеш зараз пояснювати. Тай для чого. Кому це сьогодні потрібно.

Ти «або цезар або ніхто». І саме це реально сприймається. Все інше люди просто не хочуть чути. Вони не хочуть чути правду. Вони більше готові вірити в різні прогнози аніж в правду. І це процес, котрий ми називаємо розвитком. Він має логічний початок і позитив. Але й має свою темну сторону. І саме ця темна сторона перетворює людей в наполовину роботів. Вони стають чужими до проблем, до болю, до всього. Таким зараз був і Радик. Таким його виховало суспільство.

Дорога була довга. Машина йшла на швидкості минаючи позаду села одно за одним. Радик дивився на все так ніби він тут вперше. Йому все було чудим. Скільки років. Скільки часу. І все змінюється. Все проходить. Стає іншим. А машина все минала і рухалася, що раз далі.

Вони сиділи мовчки. Водій вів авто а Радик просто мовчав. Він думав про дім, про маму, про себе. Чому він тут? Для чого? Навіщо було приїздити? Кому це треба? Тут він ніхто. І взагалі сам себе не любить. А за що любити? Не було за що. Все життя було ніби чужим.

Лише тепер Радик почав розуміти, що весь той час на знімальних майданчиках, інтерв'ю перед камерами, шоу, вечірки – був просто втрачений. Втрачений і більше його не можна буде повернути. І усвідомлення цього було найгіршим. На серці чомусь був страх. Це було дивно.

День на дворі був погожим. Світило сонце. Жара. Аж занадто було жарко сьогодні. Але це не мало значення. На дворі ж літо. Скоро уже й дім.

Глава 2

Цього дня його мати чекала не один місяць. Бажання побачити сина є великим для будь якої мами. Та ми доки ще діти того не розуміємо. Розуміння приходить до нас коли самі стаємо батьками. Коли відчуваємо потребу у своїх дітях. У їхньому перебуванні bliще. Страх, з яким батьківське серце лягає і встає, кожного ранку коли їхні діти далеко не можливо описати.

Хто як не мама стоїть біля ліжка своєї дитини у хворобі?! Хто як не батьки дають життя? Хто як не батьки працюють заради забезпечення своїх дітей? Хто як не батьки готові на все заради своїх чад? І все це не зважаючи ні на що. Хто так чекає нас як не вони?! Кому в цьому світі людського маскараду безумства і фальші ми ще потрібні так як не їм?

Олена Кирилівна була на роботі. Вона сиділа в учительській і заповнювала журнал. Їй було давно байдуже до всього. Син далеко від неї. Її єдиний рідний син.

І хоча вона пані-вчителька але насправді самотня літня жінка. Так ніби у неї і не було дітей. Так, ніби вона все життя прожила сама.

Самотність останнього пів року була для неї не просто словом. Пані Олена розуміла повне його значення справжньої самотності. Тієї, котра чекала її у дома щовечора. Самотність,

котра була останнім часом її єдиною подружкою. Ні, Олена мала і друзів, і подруг і багато знайомих. Але все ж.

«Це добре що я ще на роботі – думала часто Олена Кирилівна – Але що буде дальше? Коли я стану зовсім стара. Коли не зможу ходити. Хто буде зі мною? З Радика мало буде користі». Але поза всім вона жила. Жила надіями, що її зоряний син все ж змінить свою думку. Що може колись стане іншим. Що почне думати про «справжню сім'ю». І це були мрії, як і в кожній матері.

Але з іншого боку вона розуміла, що цього ніколи не буде. Що її колись маленький Радик став цілком новою, амбітною і аж ніяк не сімейною персоною.

Важко зрозуміти тих матерів. Часами просто не зрозуміло. От має дитина все: повагу, гроші, славу, роботу, популярність, владу. А їм того мало. Вони не задоволені лише через те, що не має дружини, дітей. А хіба цього всього мало їм? Хіба так важливо чи біля нього дружина, любовниця, ескортна дівка чи пасія? Яка різниця – головне що йому добре. Що він так щасливий. А зрештою – що таке щастя? У кожного воно має своє визначення. І кожен розплачується за це по своєму.

Наші думки – якими ж вони бувають різними. Скільки людей стільки й думок. І це правда. А ще всі думки формуються під впливом чогось: якийсь переслідувань, ідей, спогадів, помилок. Кожен несе в собі повну корзину цих матеріалів з минулого. Різного роду файлів, що відкладаються у нашій підсвідомості і впливають на нашу свідомість і фантазію, творячи певний образ цілісності. У кожного він свій. Як і відбитки пальців, як і тембр голосу, як кожна людська істота, що є цілим організмом. Таким єдиним і не повторним. Таким своєрідним, таким не подібним на інших, таким унікальним.

Ну хіба це не диво? Хіба це не загадка для нашого розуму? Хіба це не варте того, щоб затримати свій погляд на цьому

всьому і ще раз уважно придивитися до світу у котрому живемо.

Однак, дуже часто на це вистачає часу, щоб все це побачити. Щоб зрозуміти свою незрівнянність, свою ідентичність, свою повну не схожість до інших.

Заклопотаність, стреси, гонитва за: славою, грошима, задоволенням руйнують нас із середини. І разом із тим спотворюють наш образ. І хочемо ми того чи ні але така правда життя.

Олена Кирилівна в якійсь мірі розуміла це. Але попри те вона ще й дуже любила свого єдиного синочка. Свого Радика. Котрого тепер могла бачити лише із екрану телевізора. Синочка, котрий був для неї так чужим і так рідним водночас. У них було багато відмінностей. І багато в чому у них різнився погляд на життя. І тепер ці погляди що раз ширше йшли в розріз.

Пані Олена була жінкою релігійною, чесною, простою. Вона боялася тих висот до яких так старався дістатися її Радик. Для не ї це були не зрозумілі, далекі і навіть дещо вбивчі речі.

Сьогодні не було багато роботи, тай бажання сидіти в чотирьох порожніх стіна не було. І Олена Кирилівна вирішила піти трошки швидше додому. Роботу свою вона все ж зробила.

Більшість вчителів уже теж збиралися іти. Тай чого сидіти коли дітей нема. Залишалися як правило молоді, котрі лише не давно прийшли. Їх нині була уже більшість.

Новий директор прагнув поповнювати ряди учительства новими, добре підготовленими кадрами. Та лише справді хороші викладачі залишалися працювати в цій школі.

За три роки Віктор Олександрович, директор школи, зробив багато змін. Він зумів зробити не реальне – заставити працювати і вчитися. І це приносило свої результати.

Учні Олени Кирилівни впродовж багатьох років займають перші місця на олімпіадах. І тепер пан Віктор домігся, щоб її нагородили як кращого вчителя року. Це була справді

достойна нагорода. Ось і сьогодні до неї мали прийти дівчатка на підготовку додому. Тому пані Олена хотіла вийти швидше.

В коридорі було тихо. Ще трохи і знову почнеться. Ще кілька тижнів і знову сюди будуть входити діти. Для когось цей навчальний рік розпочнеться в перше, для когось востаннє. А хтось просто буде продовжувати новий початковий чи робочий рік.

Вона йшла коридором із класу до учительської, де залишила свої речі. Скрізь було тихо. Де не де були відчинені двері у класах, там ще сиділи вчителі, заповнювали журнал, щось записували, складали плани навчального семестру або просто щось писали.

Олена Кирилівна зайшла в учительську. В кінці, біля вікна сиділа Тетяна Онуфріївна – стара, добра, вимоглива вчителька. Вона вела в старших класах хімію, предмет важкий і мало зрозумілий без практичних робіт. А тому вона майже завжди робила з дітьми якісь практичні завдання, пояснюючи їм теорію в ході роботи. За це її діти любили. Зараз вона просто дивилася у вікно.

Колись молода, красива, розумна вона була найкращою вчителькою. Вчителькою не лише школи але й цілого району. Тепер їй сімдесят. І вона теж самотня як і Олена. Чоловік помер. А діти. Одна дочка і та десь далеко в Харкові. От і все. А вона одинока стара жінка. Але Тетяна Онуфріївна переймається іншим. Вона хвора. А ще роки беруть своє. І це напевне найгірше для справжнього спеціаліста у своїй справі. Вона відчуває що скоро вже не зможе вчити дітей. Віддавати їм свої знання, приділяти час, бути для них вчителем як раніше.

– Добрий день пані Тетяно! Як ви почуваетесь? – привіталася Олена Кирилівна

– Добрий день Оленочко – стара ніби пробудилася від своєї задуми – А я і не чула як ти зайшла.

– Та я щойно зайшла. Ви щось так у вікні видивлялися

...

– Та... дивилася як все приходить знову до осені. Як все знову набирає жовтого кольору... тай трохи задумалася... Знаєш, а я не хочу ще на пенсію – засміялася вона – Ну от що я робитиму дома? Кому там буду розказувати, передавати знання? Я в дома відчуваю себе старшою...

– Звичайно що ні... Вам ще би працювати. І діти вас люблять дуже. Це рідкість!

– Так, але всьому приходить свій час. Ще напевне цей рік і таки піду відпочивати нарешті. А то скажуть, що стара геть зійшла з розуму – не хоче місцем молодим вступити. А як там твій Радик?

– Не знаю. Дзвонить не часто...

– Хороший син! Дуже хороший! – якомсь вдумливо сказала стара жінка – Молодець, що пішов у світ. Маєш ким пишатися...

– Так. А з іншого боку...

– А що і ще треба. З часом він зміниться. Почне будувати відносини. Хай спочатку робить кар'єру. Бо потім того не буде....Я пригадую його ще як вчився... Ох, то хороший хлопчик був: розумний, чемний, виважений...

– Так, а який тепер я вже й сама не знаю. А ви не йдете додому?

– Так, так... іду Оленочко...треба йти...

– То ходімо разом.

І вони почали збиратися додому, щось обговорюючи і розказуючи одна одній свої проблеми і спогади.

Глава 3

Віка цілий день була чимось збентежена. Вона не знала чому. Дівчина просто не могла нічого робити. Їй хотілося щоб хтось її обняв, пригорнув. Зустрічатися із хлопцем, котрого не бачиш

цілий рік було справжнім випробуванням. Вікторія не знала що їй думати. Вона і вірила і не вірила йому.

З одного боку Радик справді допомагав, підтримував її – а з іншого...

З іншого він був далеко. Радик був не простим хлопцем з вулиці, не якимось звичайним як всі. Він був кінозіркою. А це було не звичним. Це було важко як сприйняти так і вірити в те, що він насправді її любить.

І хоч мати Радика її підтримує завжди – Віка не знала до кінця хто вона насправді для цього загадкового для неї, простої дівчинки із провінційного містечка.

Віка поступила в один із кращих ВУЗів держави. Тепер вона студентка. І може сама розпоряджатися собою і своїм життям.

Вона і справді багато тепер могла. Мама більше їй не могла нічого сказати. Мати такого перспективного хлопця мало свої переваги.

Тепер дівчина могла забути і про будь які докори з боку мами. Факультет журналістики, без екзаменів та ще й на державний. А крім того ще й співпраця із місцевою газетою. І то вже. Це було дуже багато. Дівчина розуміла що без Радика вона точно цього усього б не мала. А нещодавно, дізнавшись що вона дівчина відомого Радимира Воловського, запросили дати інтерв'ю на одному із місцевих телеканалів. Але як то кажуть «багаті теж плачуть».

З одного боку слава, популярність, можливості – а з іншого крайня самотність. Вона розуміла, що любить Радика. Цього так далекого, так неосяжного, так вишуканого коханця. Більше десяти років різниці і сотні кілометрів відстані все рівно не змінили її бажання бачити його.

Віка боялася однієї речі – що одного дня вона може стати не потрібною йому. Що рано чи пізно Радик забуде про неї. Але цього не ставалося..

– Віка, тобі дзвонила якась подружка – до кімнати увійшла мама. Вона була проти стосунків своєї дочки із

Радимиром. І це було зрозуміло. Вона, як і кожна мама, хотіла б щоб її дочка закінчила школу, поступила, одружилась і жила тихо і спокійно. Щоб у неї був хороший, люблячий чоловік а не пафосний кіноактор, для котрого, як вона рахувала, почуття мало що значить.

– Добре – відповіла дівчина – Передзвонить пізніше...

– Щось не так? – почала докопуватись мама – Може ти чимось схвильована?

– Ні. Просто.

– Ну я ж бачу... Вікусю розкажи мені...

– Ну і що ти хочеш почути? Нічого ж кажу тобі!

– Ну я ж бачу що ти якась, ніби чимось стурбована ...

– Ні. Все гаразд. І взагалі ... дай мені спокій..

Дівчина не звикла ні з ким ділитися своїми переживаннями. Все що відбувалося, вона тримала в собі. Можливо це і погано. Але так набагато простіше. Вона не могла знайти з мамою спільного розуміння ще від самого дитинства. А тепер ще й Радик став «яблуком розбрату».

Глава 4

На дворі був уже вечір, коли таксі підї'жджало до колись так рідного міста. Радик якимось байдуже дивився бігборди, що стояли по обочині. Думками він був десь далеко. І тепер давно вже не ця земля була для нього рідною.

Машина проїжджала вулиці, минали будинки. Ось нарешті, дім номер 31. Це був його дім. Нарешті приїхали.

Машина зупинилася біля воріт. З неї вийшов молодий чоловік в світлих джинсах, сорочці, і білих кросівках. Він взяв валізи, подякував, розплатився і зайшов в хвіртку.

Радик роздивлявся навкруги. Йому здавалося, що за цей час все змінилося. Все стало якимось іншим. Чужим. Так, ніби він потрапив кудись а не додому. Це був його але вже так чужий дім.

Для Радика це був тепер просто дім. Котрий не мав ніякого значення. Роки, що пройшли змінили все. І якщо перші роки він тужив за рідними місцями, рвався додому, думав про це – то тепер було навпаки. Йому було абсолютно байдуже. Байдуже на все, що його оточувало, що хто собі там десь говорив за плечами.

Це був інший Радик. Зовсім інша людина із іншого світу. Він пройшов до дверей. Було зачинено. «Мама напевно ще на роботі ..Ну або спить...» – подумав Радик. Він поклав валізи на порозі а сам пробував набрати мамин номер мобільного. Пішли довгі гудки. Ніхто трубку не брав. «Можливо вона ще на роботі» – здогадувався Радик. Він почав оглядати довкола хати. Все майже так як і було рік тому. Гараж закритий. У ньому мав би стояти його джип. Але для Радика було таких машин уже багато. Йому було байдуже. Він просто ходив по подвір'ї, вдивлявся в колись рідні а тепер так чужі йому стіни.

Все як було колись. Все так само стоїть як і тоді, коли він покинув це місто. Як це було давно. І що далі? Що далі? А й справді, що далі? Для нього тепер це чужий будиночок, в котрому живе його мама. От і все. А що рідне йому? Радик задумався. Він не міг собі відповісти, бо й не знав що сказати. Збрехати собі було б не розумним. Тому він мовчав. Раптом в дверях почувся скрип, обернувся ключик і двері відчинилися. На порозі стояла старша жінка.

– Ви до кого? – спитала вона.

– Не впізнаєш? – відповів питанням на питання Радик
– Це я – Радик.

– Боже мій, синку, навіть не впізнала... Я думала, що ти приїдеш десь за два-три тижні.

– Ні, я вирішив трішки швидше приїхати... Ну то може все ж спустиш в середину?

– Ой, та заходи...А я прийшла тай ...

– Як тут прохолодно. А я щойно із Києва приїхав. Думав ще проїхатися містом. Але в таку спекотну погоду якось не дуже. Доречі, машина ще є ?

– Так звісно. Я все залишила як було. Ключі в тумбочці.

– Це дуже добре. А то я не буду весь час їздити на таксі...

Він пройшов в свою колишню кімнату. Там все було як і рік тому. Ліжко стояло застеленим, на столі стояли книжки, котрі Радик залишив ще минулого разу. Скільки ж воно його чекало. І тепер на кілька днів він буде тут відпочивати від усіх своїх дурних, хворих ідей, праці і всього іншого.

Прекрасно. Як це прекрасно коли ти можеш повернутись туди – де тебе хтось чекає. І не важливо, що би там не було і якою б не була доля.

Радик сів на ліжко. «Давненько я тут не був – подумав про себе чоловік – А тут все рівно так і нічого не змінилося. Жаль лише, що я змінився. Змінився на завжди. І то в гіршу сторону. Але добре, що мама не знає всієї моєї історії. Хто знає... може я ще зможу змінитися».

Він сидів на ліжку і дивився на стіни. Погляд падав то на тумбочку в куті то на картину, що висіла навпроти. Ці дві речі стояли тут вже давно. Ще коли він ходив до школи. Радик згадував роки проведені дома. Тут проминало його дитинство. Тут ріс маленький Радимирчик. І хто би міг був подумати, що років за п'ятнадцять тут же сидітиме він але уже зовсім інший.

Радик був стомлений. Але йому сидіти аж ніяк не хотілося. Бажання кудись піти чи радше поїхати було сильніше за втому.

Баба Параска, котра була чи не єдиним другом у дитинстві померла кілька років тому. А він навіть не був на її могилі. Радик піднявся з ліжка, відкрив шухляду і взяв звідти ключі. Він ще не знав куди але вже мав намір просто поїхати.

– Ти куди? – здивовано спитала мами – Та ж щойно лише зайшов. Навіть нічого не поїв з дороги...

– Нічого страшного. Приїду і поїм. А ти просто нікуди не йди... Ну щоб я в дім міг попасти потім. Добре?

– Ну а ти коли думаєш вернутись? Я може і засну..

– Не знаю мамо.. може за годину, а може і пізніше...

– Тоді візьми ключ. І довго ніде не будь. Ти з дороги, втомлений. Краще би відпочив.

– Завтра відпочину... Я пішов..

І він вийшов на двір.

Гараж стояв не далеко від хати. Радик відкрив двері. Там у середині стояла його минулорічна машина. Майже як новенька. Ні кілометра більше аніж минулого року наїздив. Радик відчинив машину, сів за руль і спробував завести. Все було в нормі. «Прекрасно – подумав він – Це дуже добре, що не треба шукати ніяких сервісних центрів для обслуговування»

Машина швидко дала задню і виїхала за ворота. Радик вмів водити авто дуже добре і висока швидкість для нього була не страшна. А ось і поворот. Ще один і ще. Кермо вміло поверталось то в право то в ліво. І от він уже майже в центрі міста. Свого чи радше колись свого, міста. Все ті ж будинки. Ну принаймні в більшості.

По місту гуляли люди. Хтось повертався з роботи, хтось вийшов до магазину. А хтось просто гуляв. Було багато молоді. Можливо десь серед цього натовпу могла бути і Віка. Але для Радика це було якось в принципі все рівно. Він просто катався собі.

Радик зупинився біля одного із магазинів міста. Йому просто хотілося зайти і подивитися що тут є. Тут, де не має ані камер, ані надокучливих журналістів, і ніхто не знає хто він такий. Просто зайшов собі відвідувач. Радик був собою задоволений. Нарешті було спокійно. Він пройшов до каси, розплатився і вийшов назад. Чоловік зупинився на сходах. Він згадав, що хотів купити ще шоколадку. Радик подумав, що буде не погано

якщо він нині заїде до Віки. Просто так. чисто для вигляду. Він вернувся ще раз в середину. Але цього разу він запримітив, що продавщиця якось на нього дивиться не зрозуміло. Чи то підозріло чи то впізнає просто.

Виходячи він зіткнувся на порозі із якоюсь жінкою. Та пронизала його якимось дивним поглядом. Так, ніби вона його знала колись. Ну звісно, вона могла бачити його десь на телеекрані. А тепер просто придивляється він чи ні. Радикові і на думку не спадало хто це був. А вона не могла відвести очей і проводжала його поглядом аж до самого авто.

Тетяна боялася навіть торкнутися його. Хоч так хотіла бодай слово почути. Ось він – той самий. І вперше за багато років вона побачила ті самі знайомі риси. А він навіть не звернув увагу ні на неї ані на те, що за його проводить хтось поглядом. Звик. Напевно навіть і не здогадується про неї. Між ними тепер були не кілька сантиметрів у дверях а ціла безодня, цілий світ. І у кожного з них він був інший.

Тепер більш як через десять років він став особистістю з великої букви а вона залишилася самотньою. «Але чому так? – вона питала себе в думках – Чому я тоді його просто відшила. Я ж любила Радика». Але життя другого шансу уже не дає. Радик ніколи більше не стане для неї ніким. А лишиться просто далеким, болючим минулим.

Ось він сідає в машину, рушає і їде. А вона піде по своїх справах і більше не бачитиме його. Але щось в середині так ніби обірвалося. Ось вона – помилка минулого. Дурний егоїзм молодої дівчинки.

Машина зупинилася біля цвинтарної брами. Баба Параска померла ще кілька років тому. Але лише тепер Радик зміг приїхати до неї на могилу.

Навкруги була тиша. Така тиша, подобалася колись Радіку. Такого спокою він колись прагнув. Але це було так давно. Він давно уже й забув про те, що таке існує. І лише тепер зміг отримати бодай часточку того, про що колись так мріяв.

На кладовищі не було нікого. Та й хто в такий час хоче ходити тут, по «кварталі мерців». Радик ішов блукав між могилами, читав надписи. Нащо йому було цього чоловік і сам не міг відповісти. Просто так.

Нарешті Радик знайшов могилу. Він поглянув на хрест, що стояв на могилі. Ніби нічого не звичного. Але для нього це було щось більше аніж просто знак який кладуть на могилах померлих католиків чи православних. Він не знав як це пояснити але на душі стало якимось не по собі. Він постояв якийсь час біля гробу. Радик давно уже не пам'ятав тих молитов, котрих його вчила баба. Він лише пошепки сказав: «Пробач, я став зовсім не таким не таким, яким ти хотіла мене бачити...».

Саме тут Радик зрозумів, що всі ці роки він не жив а лише існував. І те, що він називав класним життям було лише ілюзією його хворої, примітивної людської уяви про реальність. Ні, він не хотів, він боявся помирати. Радик згадав як помер Ріккі. І йому стало страшно. Одна лише думка про смерть змушувала Радика нервувати. Йому не хотілося про це думати. Він боявся собі навіть таке уявити.

Страх ось що є рушійною силою. Силою, що здатна рухати людьми. Не любов, не краса, не ідеї – але страх. Це найбільша сила, котра здатна змусити людину або стати кращим або навпаки. Страх може збудувати і зруйнувати. Все залежить від того як до нього поставитися.

Ніхто не може сказати звідки він береться. Лікарі, вчені, філософи, релігієзнавці, психологи намагалися дати відповідь на це питання. І все ж залишається багато питань. Питання, на котрі ми не матимемо чіткої відповіді напевне ніколи.

На якусь мить Радик ніби відключився. Він задумався про щось втупивши погляд в надмогильну плиту. Звідти на нього дивилася баба Параска. Так ніби вона була жива насправді а не лише на цьому фото. Але насправді так не було. А це фото лише нагадувало, що колись жила людина. Це все що

залишалося від колись цілої людської істоти. Ось така вона правда життя. Правда, про котру ніхто не хоче говорити. Котрої всі бояться. Про котру не люблять слухати. Котра є чимось страшним для мільйонів людей. Але вона є і нікуди від цього не дітися. І цією правдою є смерть.

Радик ще раз поглянув на портрет. Він не оправдав її сподівань, не став хорошиш вчителем, не збудував сім'ю, не одружився, не має дітей. Все, що так хотіла бачити в ньому баба Параска так і не відбулося. Натомість стояв модний молодик, з потусклим поглядом, ловелас і наркоман. Ось ким став він насправді. Цього ніколи він не любив ані чути в свою сторону ані сам про таке не хотів думати. Та саме цей момент чимось змусив його якимось інакше поглянути на все. І на себе теж. Ця загадкова тиша на кладовищі якимось вплинула на Радика. Він почував себе якимось ніяково перед бабкою. «Треба уже йти – подумав чоловік – Скоро буде уже темно».

Він ще раз кинув поглядом на гріб і повернувшись пішов. Він не чекав містичного чуда. Вже давно не вірив ні у яких духів і не боявся нічого. Це вже був не той Радик, що колись боявся усього і котрого баба Параска постійно мусила тягати за собою, щоб не плакав.

Машина освітлюючи фарами дорогу поїхала до центру міста. Радик не спішив додому. Тай для чого. Він хотів насолодитися спокоєм. Тим, чого йому так не вистачає у повсякденному житті. Він пам'ятав одне місце де не має нікого. Саме туди Радик і поїхав.

Це було за містом. На горі. Тут було гарно. Тиша навкруги. Радик давно мріяв сюди приїхати. І от нарешті він тут. Сам один. Навіть дещо незвично. Але йому це подобалося. Він вимкнув фари і виключив музику в машині. Наступила суцільна темнота. Він відкинувся в кріслі, заплющив очі і лежав.

Він згадував свої дитячі роки. Радик не мав що дуже і згадувати. Його дитинство це була суцільна рутина і

самотність. Відчуття не потрібності і зайвості. Ось що лишилося у нього з дитинства. Відчуття дивного не зрозумілого холоду окутувало душу.

Радик взяв телефон і почав шукати якийсь номер. Ось вона – Вікторія. Хоч на дворі починалася нова доба але все ж він вирішив подзвонити. Йшли довгі гудки але трубку ніхто не брав. І це було зрозуміло. На годиннику була пів перша ночі.

Глава 5

Радик ще спав. Він повернувся пізно додому. І тепер надолужував той час. Сон був якийсь не хороший бо чоловік постійно крутився. Нарешті він прокинувся. Розплющив очі, оглянув усе навколо і тихо здихнув. Це був лише сон. Але який!

На дворі був давно день. Солодкий сон перебив дзвінок. Радик довго не міг ніяк прийти до себе. Йому снилися далеке минуле. Час коли він ще був юним хлопцем. З очей покотилася сльоза. Її гаряча струмінь обпікала лице. Радик відчував як капля за каплею спливає по маленьку з очей аж до шиї.

Телефон дзвонив у друге. Але до нього треба було дотягнутися. Цей клятий телефон стояв десь на столику в кількох кроках від ліжка. І ці кроки були зараз для Радика були чимось понад його можливість. Між ним і телефоном була ніби ціла прірва. І байдуже хто там дзвонив. Радик навіть не здогадувався хто це міг бути.

Мама не було в хаті. Дивно, невже вона в літі на роботі може бути. А може вона просто пішла на город. Радик давно вже викинув це все з голови. Він уже встиг призабути як працював на цьому ж таки городі.

У домі було тихо. Ніщо не вказувало на те, що недавнім часом мама могла бути. Він вийшов на подвір'я. «Яка краса – подумав Радик – А я так нагло сплю собі. Як давно я не вдихав чистого повітря. Як давно я не чув співу пташок. Як то було

давно...А скільки вже проминуло часу...Я ще й досі пригадую як тут бігав малим. Як жила баба. Як це ще було давно. А в тім, ніби так якби і не було. Скільки часу пройшло.»

Радик сів на лавку. На цій лавці колись він малим не один день грався. Не один раз тут йому малому бабуся розповідала різні байки про привидів, мерців, вампірів, утоплеників. А він все з цікавістю слухав і запам'ятовував. Всі ці образи він використовував у своїх романах, котрі встиг написати. І тепер він зрозумів, що перегорів. Що все чим жив, чим горів, чим дихав – усе стало попелом. І лише на сторінках його творів всі ті герої бабиних розповідок оживали, набирали свого забарвлення і знову ніби входили у світ. Але тепер для нього це не мало значення. Тепер це було просто все в минулому.

Ось таке воно життя. Хто би міг подумати, що з малого допитливого замурзаного хлопчика виросте така особистість. Але якою ціною!/? Радик згадував своє дитинство.

Перед очима проминали спогади з юних років. І він заплакав. Саме в цей момент чоловік зрозумів свою безпорадність і слабкість. І який в тому сенс, що він досяг якщо в душі було порожньо. Любов?! В це Радик давно не вірив. Для Віки він був усім. Але вона для нього напевно що ні. Та й і не могла бути. Між ними суттєва різниця у віці. І лише тепер Радик подумав про це.

Він знову сидів і щось зосереджено друкував на своєму планшеті. Радик майже не відривався від екрану.

Останні рядки писалися ніби під чиюсь диктовку. Радик так часто писав. Він уже звик до такого. Так, ніби хтось йому диктував знаючи наперед, що залишається мало часу. Проте у містику Радик не вірив. Тому сприймав це як нормальне явище.

Він просто творив, просто писав і не задумувався ні про що. Єдине що відчувалося це втома. Ніби і нічого важкого і не робив але все ж відчуття виснаження переслідувало. Радик

відчував головний біль. Часто були запаморочення. Але він якось не дуже цьому надавав значення.

Страх, він як хвороба, що обвиває душу людини змушуючи її переживати. Він як ядовита змія, що вкусивши жертву чекає коли та нарешті сконає.

Страх, це демон, що руйнує людину із середини. Але водночас він і дає стимул для розвитку. Саме через страх людина може вчинити те, що ніколи б не зробила. Саме через страх людина здатна на найбожевільніші вчинки. То що це таке страх? Добро чи зло? Бог чи демон? А може ні те ні інше? Просто відчуття свідомості. Але ж скільки усього навколо цього слова. І яким різним буває страх.

Он скільки людей іде по вулиці. І у кожного свій страх. У кожного він різний. Але й кожен береже свій страх. Дивно воно якось між людьми. А поза тим... Хтось скаже, що саме він є правий. А зрештою, що таке правда? У кожного вона своя. І кожен скаже, що саме його правда є єдиною. Ось воно – людське мислення.

Радик сидів в кімнаті. Він роздумував. Усі ці питання спліталися в голові творячи суцільну мішанину. Що би хто не говорив але коли тобі за тридцять то все ж починаєш інакше мислити років десять назад.

Тільки тепер Радик відчував, що йому чогось не стає. Але чого саме сказати не міг. Ніби і все мав і міг багато тепер собі чого дозволити. Однак, було щось, чого йому якось не ставало. Та от чого? Він переглядав свої старі фото. З них дивився молодий хлопчина. Невже це все він. Скільки часу пройшло.

Чоловік не впізнавав себе. Ні, він був зовсім не схожий на себе. Світлий волос, миловидне личко і такий щирий погляд.

Радик поглянув на себе в дзеркало. Звідти дивися молодик з темним волоссям, порожнім поглядом, першими зморшками і втомленим обличчям. Між фото і відображенням у дзеркалі була величезна різниця. Так ніби це були дві зовсім інші людини. «Ось він, час – подумав Радик – Перші ознаки того,

що починаю старіти. Зміни. А крім них... втома... Як я реально втомився від того усього. Зрештою, я навіть не знаю для чого живу тепер... От що мене тут тримає: мама, дім, робота. Що? Та по суті і нічого...».

Раптом задзвонив телефон. Номер був не знайомим. Радик не хотів відповідати на такий дзвінок, бо не мав наміру на ніякі розмови. Він давно здихався надоїдливих псевдо друзів, котрі тепер часто згадували про нього. Це було дуже образливо. Він пам'ятав ті моменти, коли був ще простим хлопцем і ніхто не хотів з ним дружити. І тільки тепер через статус і гроші всі згадують. Радик звик жити сам по собі. Зрештою, це було не так уже й погано. Він зміг на протывагу іншим перейти все, народитися наново і стати тим ким є зараз не зважаючи ні на що.

Радик відчував головний біль. Це було ніби і не сильно. Але водночас не приємно. Однак це не входило в плани самого Радика. Він не хотів залишати роботу і втрачати все чим жив. Звісно, що він знав причину болю в голові. Та сказати правду Радик боявся.

А телефон дзвонив знову. Той же номер. Хтось вкотре намагався дістатися його. настирливість завжди перемагає. І цього разу не виняток. Радик все ж вирішив відповісти. В трубці почувся молодий жіночий голос.

– Привіт, ти що про мене забув?

– Ні, привіт... – хоча і впізнати він не міг – А чому так думаєш?

– Бо ти не дзвониш мені хоч сам уже в Україні... Я тобі більше не потрібна? Так?

– Та ну припини... Так, я приїхав вчора.. Але я втомлений... і просто відсипався..

– А може просто скажи правду Радик...

Це було вперше в житті, коли Радик не знав що відповісти. Він розумів, що обманує. Але образити не хотів. Ні, не боявся. І не встидався нічого. А просто не міг. Він був розгубленим.

Вікторія. Для нього вона залишалася розбишакою. Таким собі пацаном в спідниці. Він не бачив її весь цей час. Вона теж. Що змінилося за цей час. Можливо і нічого. А можливо все.

Радик не розумів, що він насправді відчуває до цієї юної особи. Так, він допоміг їй поступити. Так, саме завдяки йому вона почала вчитися і змогла показати свою кращу сторону. Але він не сприймав її всерйоз. І це було найголовніше. Так, вона була класна. Вони провели трохи часу разом. Але він ні разу не думав про неї як про жінку. І це мало значення. Чого він хотів від неї а вона від нього? На це питання було не реально відповісти. Вони і самі не знали. Причому обоє.

– Яку правду тобі сказати? Що я приїхав втомлений і відпочиваю...

– Що я тобі більше не потрібна!

– Віка перестань – сухо сказав він – Мені якось зараз не до цього... Краще прийди або ...

– Для чого? Щоб ти мене ...

– Досить я сказав! Або приходь і нормально поговорим. Або дай мені відпочити... Все..

Розмову було завершено. Це було досить гостро з його боку. Та Радик інакше не міг. Він відчував втому. Боліла голова. Але треба було ще працювати. Ще залишалось дописати кілька сторінок. А думок уже ніяких не було. Всі ідеї, думки навіть найменші розбіглися кудись.

Він почувався знесиленим і злим. Злим сам на себе. За це. За те, що не може ніяк закінчити розпочату книгу. Не було сюжету.

Радик сидів. Він вже відклав ноутбук і просто дивився на себе в дзеркало, потім на стіл і у вікно. Але погляд цей був уже якимось байдужим.

Глава 6

Біда, кажуть, не приходить одна. На лікарняному ліжку сиділа молода жінка. Щойно вона дізналася свій діагноз – рак підшлункової залози останньої стадії. Вона була бліда. Руки тряслися. Вона була одна, самотня серед цілої маси людей.

Каріна молилася про чудо. Проте чуда уже ніхто не чекав. Все було надто, як кажуть, запущено.

Страшна хвороба пожирала її потроху, прискорюючи шлях в домовину. Але ж їй іще нема сорока. Така молода, така колись красива, відмінниця. А тепер страшна, суха, з чорніла від усього баба.

Жінка згадувала свою молодість, шкільні роки, дитинство. Воно було щасливим. Батько адвокат, мати вчителька. Сама вона відмінниця. Не відчувала ні в чому не достатку. Донька-одиначка. Про таких кажуть що то «дарунок чоловікові від Бога». Але її чоловікові попався далеко не подарунок.

Ще з шкільної парти дівчина звикла, що все має отримувати. Вона ніколи не могла змиритися, що хтось кращий за неї. Всі мали говорити і хвалити лише її і приділяти увагу всю тільки їй. Так як це робили дома батько з мамою. Виховані в душі вседозволеності батьки дозволяли своїй улюблениці все що лише можна було. Зараз вона це згадувала з презирством сама до себе. А тоді... А тоді все було по іншому.

Красуня, розумна, мила, чемна дівчинка. Нею не могли нахвалитися вчителі і дирекція. А як вчиться. Ще й на гуртки встигає. Малює, вишиває і ходить в музичну.

Вона сіла обгорнувши ноги руками і знову поринула в спогади. О, як нею захоплювалися хлопці. Не один домагався її уваги. І не одного вона відшила. А тепер отут сама, нікому не потрібна, всіма покинута.

Ні дітей, ні сім'ї, ні чоловіка. А було все. Було. Але якось ніби випарувалося. Все зникло як кадр із екрану. І лише страшна реальність стін нагадувала їй хто вона і де.

Чоловік пішов від неї, коли дізнався про хворобу, забравши з собою дочку. Він так і сказав: «а що ти така робитимеш з дитиною. Ще чого доброго заразиш її чим небудь». Її провідувала мама, котра сама уже ледь ноги тягала по світу.

Каріна лягла. Вона боялася заснути і не прокинутися. Боялася померти. Так ще хотіла жити. Вона мріяла ще повернутися до звичного для себе життя. думками летіла додому. Хотіла щоб все було як і раніше. Але й разом із тим розуміла, що такого вже не буде. І що їй залишилося уже зовсім мало.

Провідати прийшла її єдина подруга Алла. Вони були однокласницями і подругами. Проте Алла на відміну від Каріни не була такою самозакоханою. Дівчина була більш відкритою і комунікабельною. У неї була сестра Юля і ще зведений маленький брат Саша.

Мама Алли була одружена вдруге. А оскільки дівчина була найстарша з дітей то і відповідно на неї уваги було найменше а обов'язків найбільше. Треба сказати, що це виховує в дитині певні риси характеру.

Тепер Алла і сама була заміжня. У неї теж троє дітей. Чоловік Микола. І ніби життя не казка. Та все ж не скаржиться. До Каріни приходять іноді, чисто жаліючи. Вони давно вже не подруги.

– Привіт Каріна, ну як ти тут ? – Алла зайшла в кімнату – Я тут до тебе забігла на пару хвилин..

– Привіт.. Та от дихаю ще... Хоча...

– Та перестань. Все ще може буде добре. Люди ж якось виходять. Не ти перша.

– Так. Я не перша. Але чудес не буває.

– Бувають лише треба вірити. Ти пам'ятаєш як мій Коля був взявся пити? А зараз ні грама. А ти говориш. Є чуда.

– Та але це не рак. Таке порівняла.

– Бо ти так ставишся до себе. А знаєш кого нині бачила?

– Кого? – якось однотонно з порожнім поглядом спитала Каріна.

– Радимира пам'ятаєш?

– Того курдупелька – з презирливістю прокоментувала Каріна.

– Та я би не сказала що курдупель – засміялась Алла – А знаєш, він такий класний, років на десять молодший виглядає...

– Ага, далі губи малює маминою помадою...

– Не думаю... Хоча краситься він точно. Артист. У фільмах знімається. З Америки приїхав.

– І що? Курвій стопроцентний.

– Чого ти так. Я би так не сказала. І чого ти так ставишся до людей... Та хай собі розвиваються...

Вони ще трохи поговорили про своє наболіле і Алла пішла. А Каріна знову залишилася одна.

Тепер спогади повертали її знову у шкільні роки. Коли вони з Аллою були безтурботними школярками. А причому тут Радимир? Для чого Алла його згадала? Він ніколи не відігравав у житті Каріни ніякого значення. Він був їхнім однокласником. Маленький ростом, не визначний нічим, кругленький мов колобок він не користувався популярністю серед дівчат. А особливо для таких краль як Каріна. А от вона йому подобалася. І дівчина про це знала. Проте їй було байдуже до нього. Хто він – а хто вона! Радик не вирізнявся особливою наполегливістю до навчання. «І якби не мама вчителька то напевне пішов би не до інституту а до ПТУ».

У той час біля неї було багато хороших хлопців. От навіть Володя. Спортсмен, добре вчиться, красивий, розумний. Мама програміст, батько головний архітектор міста. Чим не пара?! Чи Ігор. Високий, охайний, відмінник, бере участь в усіх олімпіадах. Не те що Радик.

А Діма! О, це хлопець для всіх дівчат. Гарно танцює, вміє з усіма обійтись. Ну просто джентльмен. І те все робить так не

вимушено, так природньо. А що Радик. Завжди в конфліктах з учителями, уроків може не вивчити, чорт знає де шляється, «пристойної компанії» не має. От і вся характеристика. А ще дуже занудливий і простакуватий, закомплексований і наївний.

Каріна в перше перепала з хлопцем у восьмому класі. А що тут такого. Для неї – відмінниці, переможниці кільканадцяти олімпіад хіба не можна мати хлопця?! Денис був старшим від неї на цілих дев'ять років. Вона ходила перед Радиковим носом з цим Денисом спеціально, щоб позлити хлопця.

Каріна знала, що подобалась Радіку. Одного разу він навіть їй про це сказав. Але отримав жорстоку відповідь. Мовляв – з будь-ким не зустрічаюсь.

Так, Денис мав машину, закінчував заочно університет, працював. Він був класним хлопцем. А Радик біднота. Звісно, він теж хлопець. Але іншого уже сорту. Ну кому реально потрібен такий! Кожна дівчина вибиратиме собі здорового, сильного, креативного, багатого майбутнього чоловіка. Така природа.

І хто би що там не говорив а тваринний інстинкт бере гору. І яким би він не був добрий, чуйним, ніжним, люблячим – це не має значення. Можна і потерпіти трохи би було де жити і гроші, щоб їх тратити. А решта то якимось буде.

Радик був випадково дізнався, що Каріна уже «погуляла» з хлопцями десь у кінці десятого класу. Він зненавидів був себе за те, що вона йому подобалась а її за те, що така шалава. Але хто він для неї насправді!? А Каріна, після закінчення школи, поступила в Університет на державну групу. Ще би, вона ж медалістка. А медалістам, відмінникам дорога відкрита.

Звісно, ніхто не говорив в яку суму батькам обійшлося все це. Але статус потрібний був досягнутий. А те, що вона не могла ще на першому курсі здати сесію через те, що гуляла то ніхто не знав. Знав лише Радик. Він жив не далеко, мав багато друзів, знайомих тому до нього доходили всі новини.

Але доля вирішила все по іншому. Тепер вона абсолютно ніхто. Відкинута і забута всіма. І що з того, що мала все. Як круто змінюється життя. Ну хто б міг повірити в таку болочку казку. Але є що є і від цього ніде не дітися. Не знаєш, коли насправді і де тебе чекає найважче випробування.

Глава 7

Італія. Вечірня Флоренція була казково красивою. Це місто світових гігантів мистецтва. Тут свого часу творили славетні Леонардо да Вінчі, Мікеланджело і творець «Божественної комедії» Данте. Флоренцію своєю батьківщиною вважав і видатний мореплавець Амеріго Веспуччі. В епоху відродження Флоренцію ще називали «новими Афінами». І саме тут, серед усієї цієї краси, блукала одинока молода жінка.

Лукреція була років двадцяти шести. Мила, гарна, вродлива, струнка, з довгим чорним волоссям, великими карими очима і симпатичним личком. Здавалося б чого їй потрібно. Природа обдарувала її всім чим лише могла. Лукреція Бонаротта була справжньою красунею. Але здається їй цього було мало. Виглядало, ніби чекала когось.

Два роки тому вона познайомилась із одним американцем, українського походження Радимиром Воловскім. Доля звела їх випадково.

Вона молода художниця, поетеса гуляла як і сьогодні вулицями цього чудового міста. Сама вона не була флорентійкою. Але переїхала сюди із мамою. Лукреція була єдиною донькою в сім'ї.

Її батьки кілька років назад розлучилися, тому вони з мамою були змушені поїхати геть з Аскони. Ані друзів, ані кохання вона не мала. Тут Лукреція вчилася писати картини, писала свої перші вірші і мріяла про велике майбутнє.

Але одного вечора на площі її зупинив якийсь молодий хлопець і англійською запитав куди йому прости до готелю.

Це був він, Радик. Потім він запросив її із собою на каву. І так закрутився найбільший у її житті роман із незнайомцем.

Дівчина за кілька днів втратила була повністю голову від нового бой-френда. Вона повністю поринула з головою у ці короткотривалі але дуже бурхливі відносини. Радик тоді був в Італії кілька місяців. Він мав зйомки а заразом і, як він сам говорив, «знайомився із справжнім мистецтвом».

Лукреція побачила в цьому на кілька років старшому від себе “золотому хлопчику” щось більше аніж просто коханця. Ні, він їй нічого не обіцяв, ні про що не просив, не кликав за собою за море, не був принцом. Але в душі вона відчувала, що Радик не просто виконувач ролей, не просто актор, не просто чоловік – але щось більше. Вона бачила в ньому божество. Юного Аполлона.

Вони кохалися дико і пристрасно ночами. І засинали стомлені під ранок у його номері. Вони гуляли містом і оглядали витвори великих митців відродження. Вони летіли в небо душами і розчинялися в ньому.

Але так було лише кілька тижнів. А потім він поїхав назад до своєї Америки. А вона як і раніше залишилася одна.

Ні, Лукреція зовсім не шкодувала ні про що. Тепер у неї були теплі спогади про ті дні, про свого Аполлона (як вона любила називати Радика), про найкраще літо в її житті.

Два роки. З того часу минуло рівно два роки як вони були тут у двох. Вона просто блукала містом і згадувала кожну мить. Для неї цей порив був не забутнім. Радик залишив їй силу вражень і найкращих споминів. А ще сюжет для її нового оповідання, і кілька портретів намальованих нею. Це було солодке безумство.

Тепер вона була абсолютно порожня. Дівчині не хотілося більше нічого і нікого. Для неї цей «скіфський нащадок» став еталоном справжнього джентльмена і коханця на все життя.

Таке воно, життя. Хтось тебе готовий боготворити а хтось зрівняти із брудом. Одних ми любимо але вони цього не

помічають. А інші готові за нас життя віддати але нам байдуже до них.

Світ. В кожному куточку він різний. Кожна місцина має свою унікальність. І кожному рідний є лише свій, не повторний, такий не подібний на інші, оригінальний, унікальний куточок на цій землі.

Нас дивують витвори ландшафту, зміни погодних умов, проблеми які існують на тих чи інших територіях але своя земля є найкращою. Навіть з її недоліками. З її великими мінусами.

Здається, ніби людину щось тягне назад до своєї домівки. Що це насправді? Невже людина настільки здатна відчувати зміну? Хіба може бути «чужою» земля на цій планеті? І у кожного буде своя відповідь. Хтось буде доводити, хтось відмовляться. Хтось буде це розігрувати під лозунгами патріотизму. А хтось просто нічого не відчуватиме ні до чого. І кожен з них буде претендувати на правду. Свою правду. Як і в усіх інших речах.

Але ми ніколи не зможемо дати правильної відповіді на ці питання. Не зможемо ані засудити ані оправдати жодного з цих осіб. Як і не зможемо нічого нікому довести. Все це є відносне. Як і відносне саме наше життя.

Глава 8

Він сидів у своєму офісі. Обідня перерва, котра могла затягуватися годинами. А чому ні. Коли ти президент компанії, або ж мега директор то можеш іноді собі дозволити більше.

Але Пітер був не з таких. Він у свої не повні сорок мав уже казкові багатства. Його маєтки були як в Америці так і в Європі. Успішний бізнесмен. Один із найвпливовіших людей Америки, кандидат у конгресмени. Для інших це було все ніби не реальним. Але йому чогось не ставало.

Пітер був самотній. Тринадцять років тому його кинула дружина. Саме тоді, коли він абсолютно втратив усе. Він сидів і думав. Спогади як відео ролики прокручувалися в голові. Все по порядку. Все чітко як було тоді. Рівно тринадцять років тому.

Пітер Скотт був третьою дитиною. Батьки були не заможними, тому Пітер навчався в коледжі. Він був хорошим і слухняним хлопчиком. Але це не допомогло йому у житті. Після школи він пішов на роботу. Там і познайомився із другом Френком Крібсом. Новий друг був «з життєвим досвідом» і багато міг пояснити молодому Пітеру.

Френк був на кілька років старшим за Пітера і у нього була молодша сестра Паула. Вона була красивою дівчиною. Миловидна блондинка з голубими очима. Саме у цього ангела і закохався молодий Пітер. Між ними була різниця у шість років. Але це не заважало молодим закоханим будувати майбутнє.

Вони жили в одному місті і гуляли разом. Але Паула після закінчення школи поступила до Університету. Спочатку все було ніби і не погано.

Але з часом стосунки почали втрачати еластичність. Пітер не розумів що відбувається з його коханою Паулою. З часом все ніби знову повернулося до нормального життя. Вони навіть одружилися. Але через три роки спільного життя Пітер дізнався страшно правду.

Весь той час Паула йому зраджувала. У неї була маса коханців, з котрими вона спала. Жінка нічого не заперечувала. Більше того вона обізвала Пітера нездарою і хробаком, котрий не здатний забезпечити ані її ані майбутнього. Жінка вказувала на його низьке походження і те, що її батьки є дуже багатими а він ні. Вони розійшлися.

Відтоді він не міг ніяк заспокоїтись. Тринадцять довгих років це мучило його душу. І ось найцікавіший момент.

Два дні тому він з другом відпочивали в одному нічному барі. Там вони замовили собі пару дівчат. Однією із повій була саме вона – Паула.

Пітер сидів і думав. Ось воно як буває. Такого звісно ніхто ніколи не сподівався. Але і ніхто не міг заперечувати. Все в світі повертається.

– Вам телефонує Олександро Карнезі – це була секретарка із приймальної – Що сказати?

– Переведи на мою лінію. Я буду з ним говорити

Розмова з Олександро була короткою. Це був його старий друг із співвласників компанії. Сам Карнезі був людиною рішучою і амбітною. Саме він витягнув Пітера з ями. Його бажання були простими – це розвиток розпочатої справи. Йому було все рівно що ти робитимеш, головне щоб був гарний результат. І Пітер завжди йому приносив гарні новини. І цього разу теж містер Скотт порадував свого друга добрим завершенням справи.

Пітер набрав номер Радика і зателефонував йому. Він планував поділитися свіжими ідеями, планами, новим проектом. Але ніхто не відповідав. Він знав, що цей молодик може і не відповідати за першим разом. Він міг би вже і не робити повторного дзвінка але Радик йому був так потрібний.

Вони були старими друзями. Часто відпочивали разом. Радик знімався в кількох рекламних роликах його компанії, котрі мали великий успіх.

І тепер Пітер хотів, щоб цей «красунчик» знявся знову у їхній рекламі. Але Радик як на зло не відповідав. Тай не міг він відповісти. Саме тоді Радик був в Україні.

Глава 9

Вечоріло. Сонце сідало за горизонт освітлюючи останніми променями небо. На дворі ставало прохолодно після

денної спеки. Машина минала перші біг-борди перед самим містом.

Радик повертався від друга зі Львова. Там він гостював два дні. А перед тим ще поїхав до Луцька, подивитися на замок. Ось і повертався з добрим настроєм, враженнями. Наче і відпочивши. Що правда одне було «але». Він вже тиждень був в Україні а це ні разу не бачив Вікі. Після тієї розмови вони так і не бачилися. Обоє горді! Ні. Радик був байдужим до всього. А дівчина не хотіла перша нав'язуватися.

От він минав перші будинки і повернув в центр. Радик любив їздити сам. Тоді найкраще. Ти один. Тихо. Ніхто не вплютує тебе в дурні балачки. В такі моменти мозок відпочиває. Радик чомусь вирішив покататися по вечірньому місту.

За роки тут таки багато змінилося. Виросли нові будинки, щось реставрували, щось розвалили, десь зробили дорогу. Десь новий магазин виріс. З'явилася нова площа з монументом. Все мало помалу змінювалося.

Він просто їздив роздивляючись місто. Нарешті школа. А от тут все те саме. Так ніби нічого не змінилося. Так, ніби дев'яності ще і далі тут ведуть перед. Єдине, що змінилося це оновлений фасад.

Радик зупинився на мить. Так ніби і не було тих років в Києві, в Америці. Так, ніби все це було лише сон. Все якось так наблизилось знову. Але все було лише на якусь мить. В цей самий момент задзвонив телефон. Радик не вірив своїм очам. Це була Віка.

– Алло – відповів він.

– Ти ще мене пам'ятаєш?

– Що за питання... Чому я маю тебе забути...

– Ти ж не потребуєш мене. Так ніби мене зовсім не має...

– Ти думаєш що говориш... і...

– Скажи де ти?

- В місті ..я...
- Ми могли б зустрітися? Зараз!
- Звісно, що так.
- Де?
- Біля торгового центру.
- Я зараз там буду. Чуєш! Зараз буду... добре
- Ок

«Цікава мала – подумав Радик – Вона така наївно закохана в мене. Чи може мій статус? Цікаво, наскільки довго це триматиме. Невже я одружуся з нею. І чому вона вирішила, що я їй потрібен. Це ж повна нісенітниця. Мені за тридцять а їй вісімнадцять. Різниця в чотирнадцять років. Хто я для неї? Брат? Друг? Хлопець? Хто?».

Не зрозумілі питання, не чіткі відповіді, не прораховані кроки. Люди часто плутаються самі в собі, не знаючи чого самі на справді очікують від себе і від інших. Іноді вони себе вважають богами, всесильними велетнями, найрозумнішими істотами, котрі можуть все. Котрим відкрито всі таємниці всесвіту.

Але насправді вони є всього лише бідними чужоземцями на цій, маленькій планеті під назвою земля. Але ж не всі це розуміють. Не кожен хоче визнати свою не здатність, свою справжню ціну по відношенню до всього цього всесвіту. Як і ніхто не хоче прийняти свою мізерність в цьому величезному морі життя.

Радик зупинився біля великого будинку з надписом «Торговий центр Пелікан». На тротуарі стояла молода, красива, в фіолетовій сукні дівчина. Спершу він не впізнав в ній Віку. Радик зупинив машину. Дівчина підійшла ближче. Це була безсумнівно вона. Справді, вона змінилася. Це була інша, не та Віка, котру він пам'ятав. Це була вже не та юна хуліганка, а красива леді.

- Привіт. Ну що не впізнав? ...

– Привіт. Сідай. – він дивився на неї, ніби на якусь незнайомку.

– Радик, ти що справді мене не впізнаєш? – перепитала дівчина.

– Ну. Майже не впізнав.

– Та ти теж змінився дуже.

– Давай краще може нарешті десь поїдемо? Якщо ти не проти.

– Та я абсолютно не проти. А чого ти такий? Щось сталося?

– Який це «такий»? Та ніби нічого не сталося?

– Ну мені здалося, що ти якийсь холодний, похмурий, чужий...

Вони просто їхали. Радик не знав що відповісти на поставлені питання. Так, він виглядав байдужим, далеким. Так, ніби вона для нього нічого не значить. Але насправді це було не так. Десь глибоко в душі відповідь була іншою. Проте він боявся говорити правду. Правду, котра може вплинути на їхні стосунки кардинально. Правду, яка може назавжди поховати цю любов. Радик шукав ідей, як змусити повірити «кохану» в ті казки, які він їй розповідав. Але здається цього разу таке не проходило. Свою поведінку Радик пояснював постійними переїздами, роботою, постійними стресами. Але він мовчав про найголовніше. Три місяці тому йому поставили діагноз. І саме це вперше змусило його задуматися про своє життя. Віка була єдиним світлом в цьому коловороті подій, котрі одне за одним вбивали його помаленьку зсередини. Але доки вони разом про це можна забути.

Вони виїхали за місто і зупинилися на пагорбі. Звідси було видно майже все місто. Якусь мить панувала цілковита тиша. Потім Радик повернувся до Вікторії і спитав :

– Пам'ятаєш?

– Що?

– Вечір, коли ми вперше з тобою були разом...

– Радик... Невже ти не забув. Мені здавалося, що все уже для тебе не має значення. Що ти вже живеш іншим чимось. І що я для тебе уже мало що значу...

– Як ти помиляєшся...

Дівчина глянула на нього. Це як і перше був чоловік з байдужим поглядом, втомленим від життя. Між ними чотирнадцять років різниці і ціла прірва у розумінні. Він зірка, актор, багатий, знаменитий. А вона молода. Ще навіть добре не знає життя і вірить ще у вічну любов. Але ж вони зараз разом. І все що їй треба це лише часу щоб звикнути до нього знову. Але чи захоче цього сам Радик. Чи буде він з нею таким як і раніше? Чи не залишить її тепер? Чи не знайшов він іншої собі?

– Знаєш, я думала іноді, що ти напевне про мене уже забув. Що я стала тобі не потрібною. Ти ж можеш собі знайти іншу. Кращу за мене. І це зрозуміло. Боюся навіть подумати. Але мені здається, що у тебе хтось є.

– Є! Робота, проблеми, втома і ... ти...

Він подивився на дівчину. І його погляд випромінював якесь дивне тепло. Ніби це був інший Радик, не той що перше.

– Для чого дурниці думаєш. Якби не хотів бути з тобою то не був би зараз тут. Сама подумай...

І він обняв дівчину за шию. Вони дивилися одне на одного і мовчали. І це мовчання було більше від усіх сказаних слів. Поглядом вони входили в душу одне одному, залишаючи там свої відмітки. Такі хвилини виглядають вічністю. Вічністю на двох.

Минали години. На дворі почало темніти. А вони і далі просто сиділи обнявшись і спілкувалися подумки. Що це було справжнє кохання чи може оманлива закоханість? Байдуже. Головне, що їм було добре разом. І це єдине що мало значення.

Дивно, коли людина шукає чогось але сама не розуміє що шукає. Проте іноді буває саме так. І буває це з кожним. Просто ми не звикли це помічати.

Шум міста, маргінальні псевдо ідеї, споживацька рутинна поглинають нашу увагу. Ми постійно чекаємо чогось надзвичайного. Але ж найбільші дива з нами трапляються тоді, коли ми цього не помічаємо.

Холоднокровність нашого суспільства стала настільки сильною, що кожен думає виключно про себе і про свої амбіції. Так, ніби на цілому світі є тільки він один.

Проте найбільшою таємницею залишаються наші почуття. Чому саме вони стають містком між людьми? Чому не гроші, слава, популярність, краса тіла – але саме почуття. Щось, що змушує нас реагувати на іншу людину саме так чи інакше. Хочемо ми цього чи ні але ми є підвладні їм а не вони нам. Хтось це називає покликом тіла, хтось брудними інстинктами, хтось вищими ідеями творення.

Але це не міняє їх суті. Що це насправді ще ніхто не дав відповіді. Момент коли двоє людей дихають одним повітрям, дивляться в одному напрямку, чують одну мелодію. Дехто каже, що це любов. Хоча сказати, що це вище моральне почуття складно.

Ми люди і як би нам не хотілося у нас є своя природа. Природа, що проходила довгу мандрівку еволюції від перших збирачів до вчених-генів і супер зірок. Але це не має особливого значення. Бо кожен із них щось відчував. Кожен з них мріяв, любив, ненавидів, жалів, вірив. Як і кожен з них у чомусь із цього списку помилявся, в чомусь розчаровувався і від чогось відходив. Ніхто з них не дав чіткої відповіді навіть на одне з тих сотень питань. Ніхто не зміг пояснити різницю між справжнім коханням і закоханістю, між дружбою і просто знайомством, між вічним і буденним. Питання котрі чекають своїх відповідей.

А навкруги була ніч. Вона опускала на місто своє чорне покривало і виводила в цей світ своїх дітей. В її тіні ходили і закохані романтики і дрібні злодії і рецидивні вбивці. І всі вони чогось шукали. І кожен з них бачив у цій темноті свою ілюзію, свою пристрасть, свою вічність.

Чому ми боїмося ночі? Цієї пори доби, коли замість сонця на небі лише блідий місяць і далекі, холодні зірки? Чому з настанням темноти по наших жилах пробігає якийсь не зрозумілий страх? Від чого? Хіба ніч не така сама пор як і її протилежний день. Хіба вона чимось гірше. Чому із появою сутінок у наших душах починається не зрозуміла маленька істерика. Зовсім не помітна, така не значна. Але є. І всі злі діяння відьом приписують саме в цей час. Чому ніч стала синонімом злих сил, розгулу нечисті і різних примар? Чому саме так? На це важко відповісти. Бо ніхто пояснити не може її значення до кінця.

Кожен вірить у те, що хоче вірити і бачить те, що хоче бачити. Хтось бачить місяць, зорі, співає серенаду під вікном коханої. А хтось використовує цей час для своїх не зовсім хороших цілей. І кожен з них живе своїм життям.

Вони повернулися додому під ранок. Радик навмисне їхав поволі різними дорогами. Він ніби хотів відтягнути час. Але чому? Від чого він хотів втекти? Він і сам не знав відповіді на це. Але хотів якнайдовше побути з нею. З цим ангелом.

На годиннику була уже четверта година ранку коли машина зупинилася біля брами Радиківого будинку.

Віка спала в кріслі. Вона навіть не відчула коли Радик зупинив машину. Він поглянув на неї. «І що далі – спитав себе Радик – Куди її подіти? Хіба до себе тягти? Чи може повернути її додому. Але як це виглядатиме все. Ну от уявити собі... Ні, краще до себе. Хай спить. А ранком повернеться».

Ранок був сонячним. Радик готував сніданок. Мама вже давно пішла на роботу. Втім вона і не чула як вони зайшли. А може просто вдала, що не чула. Та це не мало значення.

Віка солодко спала в його ліжку. Тепер це все мало інше значення. Значить від тепер вона його офіційна дівчина. А він? Хто для неї він? Радик питав себе це не раз. Але відповіді не знаходив. А може не був щирим з собою. Та попри все є те що є. Вікторія була в його ліжку.

Він закінчив готувати сніданок і повернувся до кімнати. Дівчина ще лежала. Її тіло вкливала лише легенька простинь. Таке молоде, таке тендітне, таке чисте. Радик сів поруч. Він дивився на свою сплячу красуню і не хотів переривати її здоровий сон. Просто тихо спостерігав. Він уже попередив її маму, щоб не хвилювалася за дочку.

Нарешті дівчина прокинулася. Вона при відкрила очі і поглянула на Радика.

– Доброго ранку моя красуне – якось не впевнено сказав Радик.

– Доброго... – ще сонним голосом відповіла вона – Де я ?

– Зі мною – посміхнувся хлопець – Я уже сніданок зготував. Час їсти.

– Де я? – ще раз перепитала Віка.

– У мене дома. Не хвилюйся. Все добре.

– Боже, як у тебе дома... Мене мама буде шукати... ой...

– Нічого не буде. Я їй сказав, що ти ночувала в мене. І щоби вона не переживала. А зараз вставай.

– Радик... я не думала що ти ...

– Ти думаєш я скористався цим? – якось трохи ображено відповів Радик. Він підійшов і поцілував її в щоку. – Гаразд. Ходи на кухню.

Вони сиділи на кухні і пили чай. Вона дивилася на Радика якимось іншим поглядом. Віка була чимось збентежена. Але

мовчала. Так, ніби якась не видима сітка була між ними. Іншим був і Радик.

Він вперше дивився на неї такими закоханими очима. Це було напевне вперше за останні дванадцять років. Серце билосся в грудях і змушувало червоніти щоки. Вона мовчки пила свій чай. Перед нею сидів не тридцятирічний чоловік а хлопчисько, котрий червонів від її погляду.

Вона не розуміла, що насправді між ними відбулося цієї ночі. Але його погляд і сяючі очі щось видавали. Дівчина помалу починала згадувати все. Вони сиділи в машині, розмову, як їхали кудись. А далі не могла згадати. Невже Радик так опустився низько що аж підсипав їй чогось снодійного а тоді просто заволодів.

– Радик скажи чесно...ти мені дав снодійне?

– Ти що! Віка, як ти могла таке подумати, дівчинко моя. Думаєш я тебе хотів так затягти в ліжко.

– Я нічого не думаю. Просто спитала. Бо якось тут не зрозуміло опинилася.

– Ти просто заснула... я не хотів тебе посеред ночі відпукати додому.

– Радик, ти такий не передбачуваний.... Я не знаю чого від тебе чекати...

– А ти не шукай в мені те, що бачиш в інших поганого... Я інший... Я би так не опустився низько. Просто, я справді зрозумів наскільки ти дорога мені.

Він знову глянув на дівчину. І цей погляд багато міг розказати.

– Знаєш, мені іноді здається, що там, в Америці я сумував за тобою менше ніж тут. Там весь час забирала робота. А тут ти так близько і водночас так далеко.

– Чесно, навіть не знаю що сказати тобі... Я дуже чекала зустрічі з тобою. Іноді думала, що ти мене уже давно забув. Іноді плакала. Але так хотіла тебе побачити. Не знаю чому. Напевне я тебе люблю. Ще від тоді...

– Я тебе теж.

Глава 10

Минали години а він стояв і дивився у вікно. Старий Безбородько ніби не відчував владу часу над собою.

Після того, як він втратив єдину дочку а Радик, котрий був його біологічним сином, фактично став тепер чужим для нього. Він ніби почав сходити з розуму. Помалу. Не помітно. Але почав.

Часами йому здавалося що от-от і вони знову прийдуть. Що Вероніка не померла. Що вони разом із Радиком зараз повернуться з якоїсь вечірки. Але минали години, дні, місяці. Але ніхто не повертався. Він бачив їх часто у снах. Але це були лише сни. Біль за втраченим поверталася. Він запитував себе, як так можна було – мати все і залишитися з нічим? Чому так сталося? Але й розумів, що сам в усьому був винен. Що це була його розплата за молодість. Молодість, з її гучними гулянками, розгнuzданістю і абсолютною нестриманістю ні перед чим. І ось зараз він з повна ніс покарання за все.

Він відмовився виходити на люди. Всі свої ідеї, котрі ще мали місце десь в голові просто лишилися там. Все втратило свій сенс.

Все, чого так прагнув роками зараз здавалося якимось непотребом. «А що далі? – питав себе старий – Що далі? Що буде зі мною? Що ще прийдеться мені пережити у цьому житті?» Він втрачав віру в себе, в щось краще, в якесь майбутнє. Тай і не було уже ніякого майбутнього. Все просто проминало.

Сонце ховалося десь далеко за чужими будинками, виблискуючи останніми променями і огріваючи землю. А він усе стояв біля вікна і дивився.

Раптом цю загадкову тишу зруйнував телефонний дзвінок. Хтось настирливо чогось хотів. Телефон дзвонив уже кілька

разів. Але на нього ніхто не реагував. Нарешті Безбородько таки відповів на настирливі дзвінки.

– Слухаю вас – промовив він.

– Нарешті, доброго вам вечора – промовив голос – Я хотіла б з вами поговорити.

– Хто це?

– Не впізнаєте? Оксана... ну..

– А...так.. Оксана.. Оксанко, що ти хотіла?

– Ну, я зараз в Києві. Хотіла би побачитися з вами. Чи ви не можете?

– Ну чому, звісно можу. Добре.

– Тоді де вас чекати?

– Можна і у тому старому парку...

– Добре. Тоді до зустрічі, Володимир Сергійович.

Оксана, після кількох років проведених в Москві погано уже говорила Українською. Вона знімалася в кіно і була досить перспективною актрисою. Саме завдяки Безбородьку вона і потрапила спочатку у літературу а потім і на знімальний майданчик. Таланту як такого у неї писати щось не було. Але зовнішність була просто зіркова.

Оксана Леонтівна Пушкова була сорокадворічно білявкою. Робота в Москфільмі забирала багато часу. Тому жінка по суті мало бувала в Києві. Звісно, вона пам'ятала свого добродійника. Адже саме завдяки йому вона зараз акторка.

Старий парк де мали зустрітися Безбородько з Пушковою, являв собою невеликий скверик, з лавочками і гарно почищеними деревами. Всюди росла не висока травичка. Тут було тихо. Мало хто тут зараз був. Але місце було красивим.

Безбородько прийшов сюди швидко. Він любив це місце. Тут можна було просто посидіти тоді, коли було дуже погано. Він сів на лавку і слухай як десь співає пташка. З людей не було нікого. Тільки він один.

Незабаром з'явилася і Оксана. Вона була на високих підборах і в короткому платі. Її довге світле волосся розвівалося на

вітрі. Жінка підійшла до лавки де сидів Безбородько і легенько усміхнулася.

– Доброго вам дня пане Володимир

– Привіт Оксаночко. Тебе й не впізнати. Ще красивіша аніж була до... Як ти там?

– Не можу поки що ні чим похвалитися. Але не погано. Живу добре. А ви як? Чула ви поховали дочку. Співчуваю...

– Оксанко, ти знаєш ... – і він на якусь мить замовк. Так ніби думав, що має сказати. – Я сам винен у тому, що так склалося.

– Ну не винить себе. Ви хороший чоловік, розумний, добрий, співчутливий. Я думаю...

– Ні, я мав один гріх... І за нього так поплатився... Але давай не будемо про це... Краще розкажи мені щось

– Навіть не знаю з чого б то такого почати...

Оксана швидко повернула бесіду в інше русло. Вона розказувала про свій побут в Москві, про роботу, про друзів. Розмова була легка, не вимушена. Вони просто сиділи і згадували старі добрі часи. Потім Оксана запропонувала посидіти в кафе. Та й на дворі вже смеркало.

Вони встали і пішли. По дорозі знайшлося якесь не дороге але затишне кафе. Тут було гамірно але приємно. Оксана з Безбородьком сіли за столик, що був в самому кутку, в темноті і подалі від чужих очей. Тут серед усього їх ніхто навіть не помічав. А вони просто сиділи і щось собі говорили, згадуючи колишні роки.

Свого часу багато хто міг казати що, між Безбородьком і Оксаною був роман. Ну чи принаймні флірт. І хоч як то все було скрито та все ж щось таки було. Можливо воно тривало і досі. Звісно, сказати ніхто не міг чи це була правда. Однак поговорювали. Як би там не було але вони мали про що поговорити. І щось таке спільне, що об'єднувало цих людей з різними життєвими смаками, ідеями, віком.

А місто починала вкривати ніч.

Глава 11

Радик нарешті дописав ще один свій твір. Він переслав всі файли своєму видавцеві. Все віщувало успіх. Задоволений, він лежав у ліжку і дрімав. Ну а куди йому спішити? Доки він у мами, доки ще може трохи відпочити. Гарний, погожий день, зроблена робота, цілковита тиша. Ну що ще треба.

На дворі був серпень. Це прекрасна пора для тих, хто ще не встиг відпочити але все ж має намір це зробити.

Радик полежав ще трохи а тоді підвівся і пішов на кухню. Мамина хата була далеко такого класу як він звик жити. Однак, це ані трохи його не засмучувало.

Олена Кирилівна звикла працювати біля хати. Вона любила тварин. І тому в її маленькому господарстві були кролики, кури. Все як і типова українська пенсіонерка.

Так, саме пенсіонерка. Сама Олена цього року подала документи на оформлення і планувала піти на заслужений відпочинок. А ще Радик на день народження мамі порадив поїхати кудись відпочити. Кілька днів вона провела у гарному санаторію. І от вже вчора повернулася назад.

Доки її не було дома, за всім хазяйством доглядала її сусідка тітка Марта, старша жінка, котра жила через паркан.

Радик, щоправда хотів, аби мама поїхала з ним до Америки подивитися як він там живе. Але вона відмовилась. Зрештою, може і на краще.

Враховуючи, стиль життя її сина, не факт, що пані Олена була б тим задоволена. Вона давно хотіла бачити онуків, щоб її син нарешті збудував сім'ю. Але крім своїх романів, зйомок, праці він ні про що по суті не думав. Навіть Віка останнім часом для нього була десь на задньому плані.

«Чому так? – питала себе не одноразово Олена – Он інші діти уже давно поодружувалися. Мають сім'ї, своїх дітей. А мій

син десь весь час... Ну що з того усього йому? Чим він гірший від інших?». І не знаходила відповіді.

Зрештою, ніхто не міг сказати добре це чи поганою. У кожного були свої думки. Але вони не відповідали на ті питання.

А Радик і справді був уже і не молодим та головне не дуже хотів себе зв'язувати сімейними вузами. А куди спішитися йому? І справді – куди? У його віці лише жити – як то часто жартував сам Радик. І в деякій мірі він був правий. Ну для чого йому була зараз дружина. Тим паче яка не будь.

Кажуть, що кожна людина має чітку модель своєї майбутньої обраниці(-ця). І напевне саме по цій моделі кожна людина підбирає собі пару. Хай там як але Радик не міг визначитись чи насправді Вікторія була його моделю. Хоча все ж таки щось у ній було. Але що саме, важко сказати.

Сама дівчина теж уже давно не спала. Сьогодні їй снився якийсь страшний сон. Вона бачила Радика в труні. Він лежав мертвий. Навколо були якісь люди. Вона прокинулась.

Страх був таким, ніби вона бачила це на яву. Дівчина не могла заснути. Радикові вона не хотіла телефонувати з самого ранку. Але якась невідомість змушувала думати про нічний жах. Віка лежала і думала вона не могла ніяк зрозуміти щоб це мало означати. Вона кілька разів пробувала додзвонитися до Радика але він з кимось розмовляв.

Радик справді говорив по телефону з Патрицією. Вони обоє були в гарному настрої. Патриція обіцяла сюрприз, коли він повернеться. Їхня розмова тривала більше години.

Дівчина також порадувала Радика, сказавши що її нарешті дали можливість попрацювати на телебаченні. Тепер вона була ведучою на одному із місцевих каналів. Звісно, Радик сказав що він дуже радий це чути. Хоча і знав, що без його допомоги цього б не було ніяк. Що саме він попросив директора одного із телеканалів, свого друга, взяти її на роботу. Та цього ніхто не знав окрім двох людей. А Патриція була рада, що нарешті

зможе бути корисною, відомою. А зараз і доказати чого вона вартує.

Нарешті Віка змогла додзвонитися до свого Радика. Яка вона рада була знову чути його голос. Це було важко передати словами. Вона щось говорила йому в трубку, розповідала. Дівчина була щаслива почути його голос. Навіть після всього.

Все одно вона любила цього «не такого як всі». Любила навіть не розуміючи іноді. А іноді взагалі не сприймаючи. Та все рівно уже якось не могла уявити себе без нього. Хоча вони майже не бачились. І не тому, що у нього було все.

Вона сприймала Радика якось по іншому. Не як актора, не як принца на коні а просто як звичайного хлопця. І це напевне була щира, без фальші, без масок любов.

Можливо, серед усіх інших Радикових подруг, пасій, любовниць – вона одна відчувала до нього справжні почуття. Він теж відчував до дівчини не просто якусь прив'язаність. Її голос був заспокійливим для нього. Йому хотілося щоб Віка була поруч завжди. Але боявся про це говорити в голос.

Рано чи пізно все приходиться до свого логічного завершення. Радик розумів, що так далі не можна. Що у своїй погоні за славою він втрачав єдину і останню у своєму житті справжню любов. Він не хотів в це вірити. Зрештою, йому було складно повірити, що його хтось може справді любити.

Почуття, що ділилися на випадковий секс і бажання володіти перестали давати відповіді як правильно поступити. Радик відчував що Вікторія для нього не просто дівчина, не просто знайома, не просто пасія.

Радик гуляв містом. На дворі було похмуро і прохолодно. Він оглядав вивіски на магазинах, котрі приворожуючи око перехожого манили до себе. Серед усіх інших він побачив ювелірний магазин. Хлопець згадав, що ніколи нічого не дарував Вікторії. Тому вирішив зайти і глянути, що там може бути підходящого. І він не помилився.

Покупка була вдалою. І це задовольнило чоловіка. І хоча Радик був нікудишнім романтиком – все ж він вмів де що дивувати. Віка була дома і Радик це знав. Її мати була на роботі а батько закордоном. Час ще був до обіду.

Радик постукав в двері. І тільки за другим разом з – за дверей почувся голос:

– Хто там?

– Відкрийте будь-ласка, впустить подорожнього – засміявся Радик.

І через хвилину двері відкрилися. На порозі стояла Віка в майці і шортах. Вона явно не чекала бачити Радика. Та ще й з квітами. Дівчина була шокована.

– Ти ? Так рано...

– Може впустиш до хати – сказав Радик, даючи квіти.

– Проходь... ти знаєш.. я ... я ще навіть не ..ну...

– Я бачу що сонна. Той що. Ти ж моя дівчина.

Він встав на коліна і витягнувши з кишені футлярчик відкрив його і витягнувши каблучку протягнув дівчині:

– Знаєш кохана, я хочу бути лише з тобою!

Віка не могла і слова мовити. Це було настільки приголомшливо для неї. Вона ніколи і не мріяла, що так от буде. Що Радик прийде і освідчиться їй. Це був для дівчини повний шок. Каблучка була досить дорога. Золота з білим діамантом.

– Я не знаю що сказати тобі... Радик.. ти ...

– А ти нічого не кажи кохана – перебив її Радик. Він встав з колін і витягнув інший футляр розкрив його. Там був ланцюжок з підвіскою.

– Як раз підходить... – усміхнувся Радик – Ти прекрасна.

– Я звісно дякую ...Мені приємно...Але Радик – це дорого коштує – несміливо сказали дівчина.

– Той що.. Ти ж моя дівчина. І хай тебе це не хвилює. Добре?

Радик обняв Вікторію і ніжно поцілував в губи. До цього він не часто так робив. Але сьогодні це було якось навіть по іншому. По особливому. Вони були ніби в якійсь невагомості. Хвилини поцілунку були ніби якоюсь так бажаною вічністю, райською насолодою. Він обіймав її за плечі притискаючи до себе.

Дівчина тонула в обіймах Радика. Вона забула все що було до. Їй було байдуже, що скаже мама як побачить все це. Віка лише тепер відчула себе по справжньому дорослою. Тільки тепер вона відчула себе справжньою дівчиною. Так бажаною і коханою. Те, чого так чекала довго і про що уже перестала мріяти сталося. Тепер нарешті Радик буде таки з нею.

Вони вдихали одне одного, жадібно насолоджуючись цією наполовину примарною пристрасстю. Віка обіймала його за шию вдихаючи дорогі парфуми тепер уже свого єдиного і коханого, справжнього Радика. А він цілував її шию, обличчя, впиваючись її молодого красою.

Якось не помітно вони опинилися в її кімнаті. Вікторія просто обвивалася навколо шиї свого коханого. Вона розстібнула шорти. А Радик продовжував цілувати її то в губи то в шию. Вони вдихали одне одного ще раз і ще раз. Кожна клітина тіла горіла пристрасстю. Молоді пружні груди, наче достиглі налиті сливи торкалися тіла Радика. І він тонує, забував про усе навколо. Про минуле, про страх, про все чим жив до цього. Все.

Ранок був дощовим. Він лежав і згадував. Згадував вчорашнє. Вікторія для нього тепер була не просто дівчина-подружка. Хоча говорити так для такого маргінального індивіда було далеко не розумно.

В наш час мало хто вірить в справжню любов. В ті вищі ідеали, котрі оспівували колись великі поети. По суті світ став самозакоханим, егоїстичним, самовпевненим. Віра, дружба, любов стали вже давно не модними в ньому.

Радик жив саме у такому світі. Він давно розчарувався в істинності почуттів. Звик до лєсті і обману в словах. Так роблять майже всі. Хоча і всі розуміють, що любов не може тривати кілька дні чи тижнів. Але всі свої захоплення означають саме цим словом. Поза всім він відчував що щось ніби заторкнуло його серце. Та разом із тим чогось боявся.

Він лежав і думав. Раптом подзвонив телефон. Це був Андрій. Старий друг, з котрим ще разом колись вчилися. Андрій тепер працював на одній фірмі заступником директора.

Друг запрошував Радика до себе в гості. Можливо тому, що у Радика був статус, гроші, слава. І як правило тоді з тобою всі хочуть знайомитися, дружити, запрошують. А можливо справді був радий бачити давнього друга.

Радик пообіцяв приїхати. Але сказав, що буде не сам.

В Андрія була квартира у самому Львові. Трикімнатна квартира з видом на старе місто. В квартирі було все гарно обкладено. Видно, що хазяїн при грошах. Андрій був дома один. Вони сіли в гостьовій, що скидалася радше на зал.

– Знаєш Радик, моя дружина поїхала до мами – сказав Андрій – Я не думав, що ти будеш зі своєю ...

– Дівчиною поки ще – перебив його Радик – Знайомся, майбутня місис Воловська.

– Аж так. Та це класно. Ти таки змінився. – засміявся Андрій – А тебе пам'ятаю ще зовсім іншим. Ще таким молодим, сором'язливим, тихим. Ну хто би сподівався...

– Ніхто! Навіть я сам не вірю в це...

Вони сіли за стіл. Трохи випили. Їхня розмова почалася зі студентських спогадів. Настрій в обох був доволі піднятий. Згадувалися різні кумедні історії, казуси що прикрашали їхнє студентське життя.

– А пам'ятаєш, як ти давав нам списувати на іспитах?

– Пам'ятаю... А ще тоді, як ви всі не правильно списали – Радик засміявся.

– О, то ти був розумний – збоку озвалася Віка – А мені завжди говорив, що сам списував в усіх.

– Віка, та твій Радик був дуже розумний хлопець... Я навіть заздрило йому ще тоді. За ним багато тоді дівчат. Хоча він сам ні на кого не звертав уваги.

– Ой ти скромняшка – засміялась Віка – Навіть би і не думала.

– Так, так ... І заглядав на хлопців – якимсь промимрив Радик.

Вони сиділи довго. Згадували минуле. Розмова затягувалася. На місто вже давно впала темінь ночі. Годинник показував уже пів на дванадцятку.

Радик був сп'янілим як ніколи. Його швидко розвело. Віка ще не бачила його таким. Це трохи дивно виглядало. Але дівчина все ж мовчала. Вона не хотіла нічого говорити напроти при сторонніх, хоча і їй це не зовсім подобалося.

Звісно, Радик взяв її з собою до друга. Він їй довіряє і любить. Та все ж. Він інший. Не такий вже й недосяжний супер герой, як виглядав тоді коли їх погляди зустрілися вперше. Чому саме так? Чому він показує їй свою звичайну людськість? Вона ж його так боготворила. Так високо ідеалізувала. Принаймні їй це здавалося.

Та дівчина навіть не думала перечити йому. Попри все Радик був її єдиним і коханим і другом. Саме це відчуття потрібності колись врятувало її від повного морального упадку. Саме цей погляд змушував мінятися і через не хочу йти до нового образу.

Саме його слова були єдиною підтримкою в цілому світі. А ким була для нього вона? Все і так було зрозуміло. Але все ж. у дівчині закрадалися нотки недовіри. Для чого вона Радикові? Ну от реально, для чого? Вона юна студентка, зелена, далека ще від усього. А він – зірка, має багато знайомих, може отримати все що хоче. І в цьому вся різниця. Але ж яка велика, мов прірва. Прірва, що розділяє ці два світи. І що тільки їх

поєднує? Дивно, та тільки справжня любов може поєднати непоєдане. Але чи була це любов? Вона дивилася на свого Радика, а всередині мучили різні думки. Так часто буває, зверху людина ніби виглядає спокійна, тиха, весело щось розповідає а що робиться в її середині в той час ніхто не знає. І це найбільша таємниця людини.

Раптом Радик згадав, що гості мають мати честь.

– Знаєш, Андрій, було добре все. Приємно сидіти, щось згадати... Але треба додому їхати...

– Ти куди зібрався? Радик, ти випив, втомлений. Тут переночуєте. Завтра поїдете.

– Ні, ти що ... Якби я сам то так... А дівчинка має бути дома вчасно.

– Ні, ну Радик, може і справді, ти трохи не тверезий. А їхати в ночі...

– Вікусю ти що. Я не хочу... Ми легенько поїдемо. А там ти поведеш

– Ну добре.. Нехай буде... – погодилась дівчина.

Дорога була мокра. Не давно падав дощ. Траса була порожня. В таку пору на трасі дуже мало машин.

Джип набирив швидкість. В салоні грала легенька музика. Радик любив за рулем слухати музику. Вони час від часу цілувалися. Радик відчував, що він втрачає пильність. Але мовчав. Він кілька разів встигав в останній момент викрутити кермо. Вести машину ставало що раз важче. Він вже не вперше вів машину під градусом. Але тут був перебор. Він уже не міг тримати руль. Очі по малу злипалися. В голові було цілком порожньо. Вони мчали уже на досить великій швидкості.

«Щось не так. Це ж реально не швидкість. Я і швидше їздив, і пив теж.... Але ж чорт забирай... Я ледь тримаюся.. головне лише, щоб Віка нічого не зрозуміла... Як я її люблю... Ще почне переживати... Господи, все... Чесно, якщо все буде добре більше не питиму за кермом... Обіцяю».

– Ти знаєш сонце, я люблю тебе. Чесно. Просто іноді я надто втомлений щоб сказати...

– Я знаю. Ти не мусиш пере до мною сповідатися.

– Ні сонце, мушу. Ти маєш право знати, що я не такий класний як виглядаю.. Я гуляв, кидав, я був боягузом... я...

– Ти просто п'яний.

– Ні, я справді був таким... Ти знаєш ...Я напевне не мав права бути з тобою ніколи... Колись я любив одну дівчину... і це...

– Радик дивися на дорогу краще – перебила дівчина. Вона бачила, що він уже кілька разів відволікаючись на розмову втрачав увагу.

– Дякую, я пам'ятаю. Ти просто не хочеш зі мною говорити... і я розумію...

– Просто хочу щоб ти не втрачав пильності. Я тебе люблю. Радіку. Ти у мене один. Та просто будь собою і все.

– Знаєш, іноді мені здається, що я сходжу з розуму. Особливо там. Там без тебе. Там так самотньо. Віка, просто іноді не знаю, що насправді відчуваю до себе. Я ненавиджу деколи себе. Ненавиджу, бо не вірю в себе давно. Бо давно став чужий собі. Бо живу ніби в іншій реальності. Я не вірив, що мене хтось любить, що я комусь потрібен. Чесно.

– Та ну. Ти ж актор, письменник. Ти...

– Я лише бідний, нещасний, самотній і втомлений хлопчик... я не зірка.. Я лише хлопчик Вікусю.

– Та перестань. Ти ж не поганий як про себе кажеш... Ти просто втомився сьогодні. От і все.

– Можливою Але попри все ... Я говорю правду...

Дівчина поцілувала його в щоку. Було помітно як з краю ока потекла сльоза. Рука здригнулась. Але чому. Невже він плаче.

Машина рухалася з великою швидкістю. На дорозі не було нікого. Залишалося уже досить не далеко до рідного міста. Ще кілька кілометрів і все. Вони обоє були втомлені. Дуже втомлені.

Вікторія відкинулася в кріслі і заснула. Їй снилося як вони разом гуляють десь біля моря. Вони були щасливими. Тільки він, тільки вона. Якесь не зрозуміле тепло її огорнуло цілу. І дівчина тонула в цьому не зрозумілому відчутті. Якась не видима рука її обнімала. І дівчина відчувала якусь дивну легкість, спокій, теплоту. Раптом, вона почала відчувати як падає в якусь прірву. Вона забулася.

Прийшла до себе Вікторія лише в лікарні. Перше, що побачила навколо себе це білі стіни. Вона не розуміла де вона, що з нею, що це за люди і що вони тут роблять. Дівчина розгублено дивилася на все, що коїлося перед очима але не могла нічого зрозуміти. Вона намагалася поворухнутися але все тіло дуже боліло. Вона просто лежала. В голові не було жодної думки. Вона просто лежала. Що сталося з нею вона навіть і не думала.

А навколо метушилися якісь люди в білих халатах. Щось між собою говорили, кричали, метушилися. А вона просто дивилася в стелю.

*****

Радик відчув страшний удар. В якусь мить він ніби прокинувся, відкрив очі. Навколо було дивне світло. Дуже багато світла. Чоловік відчув, що все тіло ніби затиснуте в чомусь. Кожна клітина боліла. Майнула страшна думка – «аварія!». Він не міг ворухнути ані рукою, ані ногою. І лише міг відчувати той страшний біль в усьому тілі.

Радик поглянув на дівчину. Вона була поруч на сидінні із заплющеними очима ніби спала. Її врятував пасок безпеки. Це Радик зрозумів. Він спробував щось сказати, бодай подати голос. Але не міг.

Раптом він почав відчувати як поволі холодне його тіло. В мозку промайнула думка: «Це кінець. Я помираю. Господи. Ні. ... Я помираю».

Страх, котрий людина відчуває в свої останні хвилини життя, змушує згадувати все своє минуле в житті. Іноді кажуть, що помираючий розуміє повністю все, що з ним відбувається але не може нічого вдіяти. І від своєї безпорадності стає наляканим. Саме це і є страх смерті.

Перед машиною Радки побачив Вероніку, що стояла у білому платті. Він не міг ворухнутися але вона поманила рукою до себе. Радик зрозумів, що це його кінець. Він ще добре пам'ятав, що Вероніка давно мертва. Вона ввижалася йому прямо перед машиною на дорозі. Він ясно бачив як вітер розвіває її волосся. Вона була такою ж як і тоді, коли вони востаннє бачилися в аеропорту. Така ж молода, така ж красива.

Радик почав відчувати як його тіло ціпеніє і стає неслухняним. Він втрачав відчуття. Потроху почало ставати якось не зрозуміло легше. Біль ніби починав минати. Здавалося, що все уже позаду. Відчуття реальності починало втрачатися. В голові промотувалися думки-ролики про

прожите життя. Іноді, перед очима виринали якісь не зрозумілі картини-спогади з минулого. І тоді біль ставав ще важчим. Він хотів закрити очі але не міг. Повіки були ніби чужими. Вони його не слухалися. Думки хаотично кружляли в голові. Але зараз йому уже страшно чомусь не було.

– Нарешті ти прийшов – невідкриваючи уст сказала Вероніка – І я знову тебе бачу.

– Ти ж мертва... – якимось ніби думками говорив Радик.

– І ти тепер теж... Поглянь на себе.... Все скінчено...

– Ні... цього бути не може... Я не хочу... Ти просто примара... Ти просто сон...

– Не сон. Поглянь на неї – і вона вказала рукою на Віку, що лежала непритомна збок – Вона теж сон?

– Нііі... цього не може бути...це ...я не вірю...

– Ти мертвий – повторила Вероніка – Ти тепер мертвий

– А ти ...Що ти тут робиш? І ...

– Я чекала тебе... Весь той час... Я проклята за свої вчинки. Але мені дозволили ще раз з тобою зустрітись... Я чекала цієї миті довгих десять років....

– Чекала? Навіщо ?

– На твоє прощення... Якщо ти не пробачиш мене – то я буду змушена далі блукати шукаючи допомоги і спокутувати свій гріх...

– А я ?

– Я не знаю...

Радик відчув якусь дивну легкість. Він спробував підвестися і у нього все вийшло. Тіло більше не боліло зовсім. Він знову був здоровим. Радик зробив крок і вийшов з машини, просто через закриті дверцята. Це його чомусь зовсім не здивувало.

Він оглянувся і побачив своє тіло. Воно лежало бездиханим, абсолютно не подаючи жодних інших ознак життя. З рота капала ще свіжа кров. Рука ще конвульсивно відпускала кермо і зсувалася в низ.

– Отже, я помер – констатував Радик – А вона ?

– Вона ні. Але у дуже важкому стані..Викликай швидку, доки ти ще це можеш – відповіла Вероніка.

– Як? Я ж уже не ..

– А ти спробуй

Радик повернувся до машини. Тепер він добре пам'ятав, що у правій кишені має бути його телефон. Він просунув руку, відчуваючи колись своє ще трохи тепле тіло. З усіх сил напружуючи уяву витягнув телефон з кишені. Тепер він уже силою думки пробував набирати номер швидкої. Спочатку це якось не дуже виходило. Але нарешті вийшло.

Він мало не скрикнув в трубку: «Швидка, допоможіть. Сталася аварія... На трасі... Недалеко...». І тільки пролунала відповідь: «Ми вже висилаємо машину», телефон пройшов крізь Радика і впав на землю. Все скінчено. Тепер він назавжди ставав поселенцем у світі духів.

– Ти все зробив правильно – звернулася Вероніка.

– А тобі що до того – Радик дивився на Віку – Що буде далі...

– Вона житиме. А ти ...

– А що я...

– Ти пробачиш мені?

– Тобі так – відповів Радик – Але не можу пробачити собі...

– Я все знаю. Я часто була поруч. Бачила все. Але не могла нічого сказати тобі. Не могла попередити. Не могла. Я знаю, що ти пережив. Я була покарана блукати так доки ти не пробачиш мене. Знаєш, це я винна, що так все вийшло. Якби не той дзвінок ти би зараз не був тут. Ти маєш право мене проклинати тепер цілу вічність.

– І що мені тепер це дасть. Я втратив найбільше що мав. Те, що ніколи не шанував... От і все...

– У тебе ще буде син. Вікторія носить твою дитину. Вона поки ще й сама не знає. Але скоро дізнається...

Радик підійшов до Вероніки. Він дивився на неї і згадував ті моменти коли були разом. Потім ще раз повернувся і глянув на машину в котрій лежала Віка. Десь далеко вже було чути сирену машини швидкої допомоги.

За мить біля них опинилися дві швидкі і патрульна. Радик дивився як люди метушилися навколо його автомобіля, як витягували з салону непритомну Вікторію і поклавши в одну із машин швидко рушили в напрямку міста. Бачив, як витягували його тіло, чув як один з медиків сказав: «Цього в морг. Він мертвий». Але це вже не мало ніякого значення. Він спостерігав за всім, що відбувалося. Ще через кілька хвилин, чув як один з міліціонерів говорив: «Якось дивно все це. Хто ж викликав швидку... з його телефона?». Другий відповів «Напевне сам... Якби не викликав то і подружка дійшла би».

– Радик – окликнула Вероніка – нам пора...

.....

Вікторія прийшла до тяти в лікарні через кілька днів. Вона не пам'ятала абсолютно нічого з того, що сталося. Про Радика їй не говорили нічого. Дівчина лежала. Іноді вона запитувала про свого коханого. І тоді їй щось видумували, мовляв він скоро прийде, поїхав до Києва і таке інше. Навіть приїхавши додому, вона не знала чіткої правди.

Так минуло два місяці. Віка просто сиділа дома. Їй говорили, що треба поправлятися після травми і нічим не хвилюватися. Навіть Радикова мама, котра приходила якось часто її провідувати нічого не говорила про свого сина. А її мама якось дивно зм'якла. Вже нічого не дорікала, не говорила на проти. І навіть досить добре ставилася до Олени Кирилівни. Вони часто засиджувались на кухні і про щось гомоніли собі перед тим попросивши Віку піти в свою кімнату.

Якось одного разу дівчина не пішла в кімнату. Вона стала за дверима. Вона хотіла чути про що будуть говорити її мама з Оленою Кирилівною.

– Ну і як не сниться вам син?

– Ви знаєте, чомусь ні. Я іноді думаю, як він там. Але якось ніяк не сниться...

– А я тепер не можу собі знайти місця...

– Чому?

– Бо була так довго не права. Він скільки зробив. Хоч і мала тепер вже не знати як далі буде ...але..

– В неї все буде добре. Я в це хочу вірити. Ви знаєте, я втратила сина. Але отримала дочку...

– Ви про Діану?

– Ну і про неї також...Але і про Вікторію. Вона теж мені як дочка тепер.

– Ага, як невістка – тяжко здихнула мама.

Віка здригнулася. Вона відчула щось не добре в цих словах. Однак не могла зрозуміти їх до кінця. Проте тон розмови її настроював і не передвіщав для себе нічого доброго.

Дівчина не знала чи увійти і все розпитати чи далі мовчати і жити здогадками. Вона вирішила все ж спитати на пряму. Віка відчинила двері і спитала:

– То де Радик?

На неї злякано дивилися дві старші жінки, котрі не знали, що відповісти. Вони переглянулись одна на одну і далі просто мовчали. Запанувала хвилина мовчання.

Мовчання, котре було ніби ціла вічність. Вікторія чекала відповіді. Вона дивилася пильно на обох і намагалася вловити їхній погляд. Але жінки старалися відвернутися. Та ухилитися від питання не вдалося. Було видно, що Віка твердо чекає на відповідь.

– Знаєш доню... – почала Олена Кирилівна. В її голосі відчувався біль, страх, невпевненість. Чому вона так не хотіла говорити? Чого боялася? Що скривала?

– Де Радик?

– Він ... ну ти пам'ятаєш... він тоді...розумієш ....

Твій Радик помер...

Вікторія не почала істерики, не плакала, не падала в обморок. Вона просто тихо, майже пошепки спитала:

– Де він похований?

– На нашому цвинтарі. А ти ... тобі ж не можна хвилюватися.

Вони ще сиділи якийсь час мовчки дивлячись одне на одного. Потім тишу змінила розмова.

....п'ять місяців потому...

На дворі був місяць грудень. Вже випав перший сніг. Вікторія була вже на четвертому місяці вагітності. Вона гуляла містом.

В університеті вона взяла академічну відпустку «за станом здоров'я». Тепер, коли все було позаду, коли фактично усе вже було лише примарним страшним сном. Сном, котрий забрав за собою Радика. Єдину її любов.

Вона просто гуляла вулицями міста. Їй подобалося дивитися як налітає свіжий сніжок. Їй згадувалися останні слова Радика, котрі вона чула тоді крізь сон: «ти маєш жити щоби там не сталося. І маєш жити заради нас обох. А я буду з тобою. Навіть коли помру».

У вухах лунала лише ця одна фраза. Вона знову відчувала його голос. Його подих. Відчувала його присутність. Їй здавалося, що Радик був поруч. Він майже не снівся. Майже не нагадував ніяк про себе. Так ніби його ніколи і не було. Зовсім ніяк. Видавалося, що все що було пов'язане з його іменем було лише сном. Глибоким сном. Фантазією. Вигадкою. Але єдине, що не було вигадкою це те, що Вікторія носила його дитину. Дитину, котра була для неї ще

ненародженим але так люблячим плодом їхнього не довгого але так сильного кохання.

Минали хвилини. На дворі темніло. Сутінки огортали місто. Люди поверталися з роботи, заклопотанні кожен своїми проблемами. Бігали діти. Вулицями їхали машини. А де не де уже засвічувалися перші лампочки. Через велике скло було видно тих, хто сидів у кафе, їхні обличчя. Хтось з них пив каву. Хтось з кимось спілкувався. Хтось кудись поспішав. Місто метушилося.

Тільки старий храм, як свідок всіх подій: злетів і падінь геніїв, що ставали безсмертними у віршах і легендах. Він як і завше був замкнутий. Лише світло прожекторів освітлювало цю величну і водночас містичну будівлю – дім Бога. Бога, котрого люди залишили десь там, за дверима цього храму. Бога, від котрого відгородилися великими парканами. Бога, котрого забули взяти з собою після недільної меси. Котрого згадували лише на Різдво і Великдень. Бога, котрого викреслили зі свого життя. І далі жили кожен у своєму світі, кожен зі своїм ідолем.

Раптом у натовпі, що рухався по протилежному через дорогу тротуарі, Вікторія побачила якогось дивного молодика. Він був одягнений у чорне пальто, рукавиці, чорні штани і туфлі. Він ішов ніби їй назустріч. В одну секунду він плавно повернув голову і усміхнувся до неї. І Вікторія з жахом впізнала у його обличчі риси Радика. Вона на мить заплющила очі. Дівчина ще раз повернула голову. Але більше дивного молодика не було.

Кажуть, що душі тих, котрі не змогли знайти спокій після смерті або є надто прив'язані до чогось чи когось блукають і часто навіть дають себе побачити.

Для багатьох це міф, видумка, байка. А що насправді криється за цим всім? Де зараз Радик? Що таке рай і пекло? Де та межа реальності? І за що караються душі після смерті?

Ось вона правда життя і смерті. Ціна помилки, за котру людина після своєї смерті несе спокуту. Така вона, правда. А може ні...

Але Віка не знала відповіді. А може просто не хотіла прийняти правду як і більшість із нас...

Літературно-художнє видання

Ruslan Barkalov

Ціна помилки

(проза укр.мовою)

Підписано до друку 01.01.2021 р.
Формат 60x84 1/16. Папір офсетний.
Гарнітура «Times»
Друк цифровий. Ум. друк. арк. 10,7
Обл. вид. арк. 11,0.
Наклад 500 прим. Зам. 1

Видано та виготовлено
Видавець ФО-П Стасюк Л. С.
м.Хмельницький, вул.Дубініна, 6/2.
тел. 0978557497

E-mail: lilia@vidatiknigu.com.ua
www.vidatiknigu.com.ua

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до державного реєстру видавців, виготівників
та розповсюджувачів видавничої продукції
Серія ДК №4270 від 22.02.2012 р.